Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος — 27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015 Α΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Στεφάνου ὁσίου, Λεάνδρου Ἐπισκόπου Σεβίλλης — ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2059

Ὁ διάλογος Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν καρκινοβατεῖ

Συνέντευξις τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφείμ***

Εἰς τὴν δημοσιογράφον κ. Μαρίαν Μπραουδάκη τῆς ἐφημερίδος «Παρασκήνιον» (14-2-2015) παρεχώρησε συνέντευξιν ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφείμ, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ εἰδικὸν ἔνθετον τῆς ἐφημερίδος «Ὀρθοδοξία καὶ Ἑλλάδα».

Ἠρωτήθη ὁ Μητροπολίτης α) ἂν συμφωνῇ μὲ τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας - Κράτους β) μὲ τὴν κατάργησιν τοῦ θρησκευτικοῦ ὅρκου γ) πῶς βλέπει τὸν Διάλογον Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν δ) πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπισθῇ ὁ Ἰσλαμικὸς Φονταμενταλισμὸς ε) πῶς βλέπει τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος καὶ στ) ποῖαι εἶναι αἱ σημαντικώτεραι παρακαταθῆκαι τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Ὁλόκληρος ἡ συνέντευξις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Ἐρώτησις 1η : Θά σᾶς εὕρισκε σύμφωνο ἡ ἰδέα νά προωθηθεῖ ὁ διαχωρισμός Κράτους - Ἐκκλησίας; Μπορεῖ κάτι τέτοιο νά ἐφαρμοστεῖ ἄμεσα;**

Ἀπάντησις: Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, κατά κοινή ὁμολογία ἦταν καί εἶναι διαχρονικά ἡ Μητέρα καί ἡ σώτειρα τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Γένους μας. Τό ἀναγέννησε καί τό ἀνόρθωσε πνευματικά ἐδῶ καί 20 αἰῶνες. Τό ἐστήριξε καί τό ἔσωσε σέ κάθε κρίσιμη περίστασι καί μάλιστα στά 400 δύσκολα χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Τό σκέπασε μέ τή Χάρι τοῦ Χριστοῦ, τήν κραταιά σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ἐλευθερώτριας καί τήν πρεσβεία τῶν Ἁγίων μας -ἀφοῦ ἡ Ἑλλάδα μας εἶναι «**ἡ χώρα τῶν Ἁγίων**» - καί μάλιστα τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων μας, πού ἀπετέλεσαν τό πνευματικό ἀνάχωμα κατά τοῦ ἐξισλαμισμοῦ. Κορωνίδα τῶν Συνταγμάτων τοῦ Ἔθνους μας ἀπό τήν ἀπελευθέρωσί του μέχρι σήμερα εἶναι ἡ ἀναφορά των «**Εἰς τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος**».

Ἡ ἑλληνική ψυχή εἶναι ζυμωμένη μέ τόν Χριστό καί τήν Ἑλληνορθόδοξη πατρίδα μας. Κορυφαῖο στέλεχος τῆς ἀριστερᾶς, ὅταν ζοῦσε, ἐπιβεβαίωσε τήν ἀλήθεια αὐτή λέγοντας: «δέν μποροῦμε νά βγάλωμε τήν πίστι ἀπό τήν ψυχή τοῦ Ἕλληνα. Ἐγώ κάποτε (ὅταν βρισκόμουνα ξαπλωμένος στό δάσος) καί ἀντιλήφθηκα ὅτι μιά ὀχιά εἶχε τυλιχθῆ στό πόδι μου, τινάχθηκα ἐπάνω καί αὐθόρμητα φώναξα : Παναγία μου».

Ἐφ' ὅσον ἔτσι ἔχουν τά πράγματα εἶναι σάν νά τεμαχίζονται στά δύο ἡ Ἑλλάδα καί οἱ Ἕλληνες μέ τόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἡ Ἐκκλησία χωρισμένη ἀπό τήν Πολιτεία δέν παθαίνει τίποτε. Ἀντίθετα θά δυναμώση καί θά ἀνυψωθῆ. Ἡ Πολιτεία, ὅμως, ἀπογαλακτισμένη καί ἀποσχισμένη ἀπό τήν Μητέρα Ἐκκλησία, θά ἀποδυναμωθῆ καί θά ἀποχρωματισθῆ πνευμα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἀπεχαιρέτησε τὸν ἐκλεκτὸν Διευθυντὴν Συντάξεώς του

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΕΡΒΟΥ «ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ»

Ὁ κατὰ τὴν 17ην Φεβρουαρίου ἀποβιώσας Διευθυντὴς Συντάξεως τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» Γεώργιος Ζερβὸς ἐκηδεύθη τὴν Παρασκευὴν 20ὴν Φεβρουαρίου. Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας «Ἄξιόν Ἐστι» εἰς τὴν Βαρυμπόμπην. Αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἐκλιπόντος, ἡ ὁποία ἔγινε προθύμως δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ὑπευθύνου «Μετοχιαρίου», σεβαστοῦ ἀντιοικουμενιστοῦ Ἱερομονάχου π. Εὐστρατίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέετο πνευματικῶς.

Εἰς τὴν Ἀκολουθίαν προεξῆρχον οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Πειραιῶς κ. Σεραφεὶμ καὶ Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος, μὲ τὴν συμμετοχὴν πολλῶν Ἱερέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Αἰδεσιμολογιώτατοι Πρωτ. καὶ Ὁμότιμοι Καθηγηταί, π. Θεόδωρος Ζήσης καὶ π. Γεώργιος Μεταλληνός, ὁ Γ. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος Ἱ. Μ. Κηφισίας Πρωτ. π. Χρῖστος Κυριακόπουλος καὶ οἱ Πρωτ. π. Σαράντης Σαράντος καὶ π. Βασίλειος Βολουδάκης. Τὸν Ἀδελφὸν Γεώργιον ἀπεχαιρέτησαν ἐκ μέρους τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» ὁ Πρόεδρος αὐτῆς κ. Κωνσταντῖνος Σαμωνᾶς, ἐκ μέρους τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός, ἐκ μέρους τῆς Ε.Σ.Η.Ε.Α. ἡ πρόεδρος κ. Μαρία Ἀντωνιάδου καὶ ἐκ μέρους τῆς ἐφημερίδος «Ἐλεύθερος» (δὲν ἐκδίδεται πλέον) ὁ δημοσιογράφος κ. Μιχαὴλ Κωνσταντῆς. Ὅλοι οἱ ὁμιληταὶ ἐξῆραν τὴν χαρισματικὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος, τὰς ἀρετάς ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκοσμεῖτο καὶ τὴν μεγάλην προσφοράν του εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα. Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύονται οἱ ἐπικήδειοι λόγοι.

Ἐπικήδειος Προέδρου τῆς Π.Ο.Ε. κ. Κ. Σαμωνᾶ

Εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθέντα φυσικὸν νόμον ὑπακούων, ἀπῆλθες τοῦ κόσμου τούτου τὴν 17ην Φεβρουαρίου.

Ἤσουν μαχητικός, διακεκριμένος δημοσιογράφος.

Ἡ λύπη μας αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι ἀπερίγραπτος. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ἀνακουφίζει εἶναι ὅτι τώρα εὑρίσκεσαι εἰς τὴν οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τοῦ Κυρίου μας, ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησες καὶ πιστὰ ὑπηρέτησες καὶ κοντὰ εἰς τὸν Γέροντά μας Πατέρα Μᾶρκον.

Σὲ εὐχαριστοῦμε διά τὴν μεγάλην σου προσφορὰν εἰς τὸν «Ὀρθόδοξον Τύπον», τόσον ὅταν ἤσουν δίπλα εἰς τὸν Πατέρα Μᾶρκον, ὅσον καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του.

Ἡ Ὀρθοδοξία μας ἔχασε ἕνα Μεγάλον Ὁμολογητήν, ἡ Ἑλλάδα μας ἕνα γνήσιον Πατριώτην καὶ ὅλοι ἐμεῖς ἕνα πραγματικὸν φίλον καὶ ἕνα ἀληθινὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, Καλὸ Παράδεισο Γιῶργο μας!

Ἐπικήδειος π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ:

Παμφίλτατε Ἀδελφέ καί Συναγωνιστά Γεώργιε,

Ἡ εἰς Κύριον ἐκδημία σου συνήγαγε ὅλους μας, τήν σεβαστή Μητέρα σου, τούς συγγενεῖς καί φίλους σου, καί ὅλους τούς συνεργάτες καί συναγωνιστές σου, διά νά σέ ξεπροβοδίσουμε, ἀπευθύνοντάς σου τόν ὕστατο χαιρετισμό μας. Καί εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ αἰφνίδια ἔξοδός σου ἀπό τήν φθαρτότητα τοῦ κόσμου μᾶς συνεκλόνισε, διότι πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἤδινες ἀκμαῖος τόν ἀγώνα σου μέ δύναμη καί ἐνθουσιασμό, μαχόμενος πάντα στίς ἐπάλξεις, ὅπως μᾶς εἶχες ἐπί πολλά ἔτη συνηθίσει. Ἰδιαίτερα ὅμως ἡ εἴδησις τῆς κοιμήσεώς σου αἰφνιδίασε τά μέλη καί τούς φίλους τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως», γιά τήν ὁποία ὑπῆρξες ἐκλεκτός καί πολύτιμος συνεργάτης. Καί ἔλαχε στήν ταπεινότητά μου ὁ κλῆρος νά σέ ἀποχαιρετήσω ἐκ μέρους τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», πού τόσο ἀγάπησες, ὥστε νά ταυτισθεῖς μέ τόν ἀγώνα του, μετέχοντας σ' αὐτόν μέ ἡγετικό ρόλο ὡς Διευθυντής του. Ἦταν ἀληθινή εὐλογία ὅτι ἐπέλεξες τήν ἐπαλξη τῆς ἐφημερίδας μας, πού εἶναι ἀπό τά λίγα ὀρθόδοξα παραδοσιακά ἔντυπα, πού ἀγωνίζονται γιά τήν ὀρθόδοξη πατερική συνέχεια σέ ἐποχή ἀρνήσεως τῆς πατερικότητος μέσα στήν ὑστερία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τῆς «μεταπατερικῆς Θεολογίας» του. Ἀλλά καί ὡς συμπατριώτης σου Κερκυραῖος, θεωρῶ τιμητική καί εὐλογημένη τήν ἐπιλογή μου νά σέ ἀποχαιρετήσω ἐκ μέρους ὅλων μας, παρακαλώντας τόν Προστάτη καί ἐμψυχωτή μας Ἅγιο καί Θαυματουργό Σπυρίδωνα νά εὔχεται πρός Κύριον γιά τήν ἀνάπαυσή σου «ἐν Χώρᾳ Ζώντων».

Ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ζοῦμε τίς στιγμές αὐτές μέ συναισθήματα χαρμολύπης, παρά τή γνώση τῆς αἰτίας τῆς παρουσίας τοῦ θανάτου στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ λύπη μας πηγάζει ἀπό τήν συνείδηση, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι τό τραγικότερο γεγονός στήν πορεία τοῦ κόσμου καί τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ πρόσκαιρος χωρισμός τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα εἶναι τό ἔσχατο ἀπό τά ἀδιάβλητα πάθη τοῦ ἀνθρώπου, πού μᾶς κληροδότησε ἡ πτώση, ἡ ἁμαρτία. Γνωρίζουμε, συνεπῶς, καί ὁμολογοῦμε, ὅτι ὁ Θεός δέν ἔπλασε τόν θάνατο, ἀλλά μόνο τή ζωή. Γι' αὐτό εἶναι ὁ θάνατος μυστήριο, καί αὐτό ὁμολογήσαμε σέ ἕνα ἀπό τά συναρπαστικά τροπάρια τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, πού ψάλαμε πρίν ἀπό λίγο: «Ὦ τοῦ θαύματος! Τί τό περί ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ καί συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ;». Γι' αὐτό θρηνοῦμε οἱ Χριστιανοί. Διότι «φθόνῳ διαβόλου εἰσῆλθε θάνατος εἰς τόν κόσμον» (Σοφ. Σολ. 2,24) καί «ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γένηται». Αἰσθανόμεθα ὅμως συνάμα χαρά διά τήν ἐν Χριστῷ σωτηρία, διότι μέσα στόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ μας ἐγκρύπτεται ἡ βεβαιότητα τῆς ἀναστάσεως καί σωτηρίας μας. Ἤδη ὁ ἀρχαῖος ποιητής μας Εὐριπίδης ἀντιμετώπισε μέ ἀμφιβολία τόν θάνατο, ὡς τέλος καί καταστροφή, ἀποδυναμώνοντας μέ τόν «σπερματικό του λόγο» τήν τραγικότητα τοῦ θανάτου:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ

«Τί προκοπὴ νὰ δοῦμε μὲ ἀλειτούργητους ἄρχοντες;»

Μὲ προφητικὸν σθένος καὶ πατερικὴν παρρησίαν ὁ κατὰ τὰ ἄλλα μειλίχιος καὶ πρᾶος ἱεράρχης κ. Ἱερεμίας «τὰ ἔψαλεν» εἰς ἦχον βαρὺν εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἄρχοντας, οἱ ὁποῖοι συνήθως δὲν ἐκκλησιάζονται, δὲν λειτουργοῦνται, ἀλλὰ μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν θ. Λειτουργίαν, ὅταν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παραστοῦν εἰς κάποιαν ἐθνικὴν ἐκδήλωσιν. Ἐπειδὴ μάλιστα καὶ αὐτὴ ἡ προσέλευσίς των μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἔγινε μὲ σημαντικὴν καθυστέρησιν «ξέσπασεν» ὁ σεβαστὸς ἱεράρχης καὶ δικαιολογημένως τοὺς ἐπέπληξεν ὡς ποιμὴν καὶ πνευματικὸς πατήρ, ἐπαινεθείς δι' αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαζομένων. Ἂν αὐτὴ ἡ γενναία στάσις τοῦ ἱεράρχου Ἱερεμίου ἐχαρακτήριζε τὸ σύνολον τῶν ἱεραρχῶν καὶ εἰδικῶς τοὺς κορυφαίους ἐξ αὐτῶν, ἡ κατάστασις, πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστική, εἰς τὴν δύστηνον Χώραν μας δὰ ἦτο καλυτέρα.

Δημοσιεύομεν τὴν σχετικὴν εἰδησεογραφίαν ἀπὸ τὸν ἱστότοπον «Ἀκτῖνες» τῆς 23ης Φεβρουαρίου:

«Ἐπεισόδιο δημιούργησε σήμερα Κυριακή τῆς Τυρινῆς ὁ Μητροπολίτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Καταστροφικὴ λατρεία τὸ Ἰσλάμ, ἀσύμβατος μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνεξιθρησκίας

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ***

Ο ΦΡΙΚΤΟΣ ἀποκεφαλισμὸς τῶν 21 Αἰγυπτίων Χριστιανῶν Κοπτῶν ἀπὸ τοὺς σφαγεῖς τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» εἰς τὴν Λιβύην, ἤγειρε δύελλαν διαμαρτυριῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, διά τὴν ἀπάνθρωπον αὐτὴν ἀγριότητα καὶ θηριωδίαν. Δυστυχῶς, μόλις περάσουν αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, δὰ ἠρεμήσουν καὶ πάλιν αἱ συνειδήσεις, αἱ δὲ ἡγεσίαι τῶν «πολιτισμένων» ἐθνῶν δὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἀπρακτοῦν καὶ νὰ ἀφήνουν τὸ συνεχιζόμενον αὐτὸ ἀνθρωποκτόνον ἔγκλημα νὰ ἐξελίσσεται καὶ νὰ γεμίζη μὲ τρόμον καὶ ἀνησυχίαν ὅλην τὴν Οἰκουμένην.

Ὁ θαρραλέος καὶ τολμηρὸς μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος καὶ παλαιότερον μὲ καλῶς κατοχυρωμένα κείμενα προσεπάθησε νὰ ἀφυπνίση συνειδήσεις καὶ νὰ παρουσιάση τὸν πολεμοχαρῆ καὶ βίαιον χαρακτῆρα τοῦ Ἰσλὰμ καὶ τοῦ Κορανίου, τὸ ὁποῖον ἀπερισκέπτως καὶ βλασφήμως ὡρισμένοι Χριστιανοὶ ἡγέται καὶ μάλιστα Ὀρθόδοξοι χαρακτηρίζουν ὡς «ἅγιον» καὶ τὸ προσφέρουν ὡς δῶρον, ἐξακολουθοῦν δὲ ἀφελῶς νὰ βαυκαλίζονται ὅτι οἱ Διαθρησκειακοὶ Διάλογοι δὰ ἀπαλύνουν τὴν μισανθρωπίαν του, ἐπανέρχεται λοιπὸν ἀξιεπαίνως ὁ ἐν λόγῳ Ἱεράρχης μὲ νέον κείμενον, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τὸ φρικιαστικὸ βίντεο ποὺ ἀνηρτήθηκε στὸ twitter ἀπὸ τὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος» ποὺ δρᾶ στὴν πολύπαθη Λιβύη, τὴν ὁποίαν παρέδωσαν στὴν παράνοια τοῦ Ἰσλαμικοῦ Φονταμενταλισμοῦ, οἱ λεγόμενοι Δυτικοὶ Σύμμαχοι (Η.Π.Α., Γαλλία, Μεγάλη Βρεταννία), διά τῆς περιωνύμου «Ἀραβικῆς Ἄνοιξης», μὲ τὸν ἀποκεφαλισμὸ 21 Αἰγυπτίων χριστιανῶν κοπτῶν, ποὺ εἶχαν ἀπαχθεῖ ἀπὸ ὀργανώσεις τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους» στὴν Λιβύη ἔβαψε κόκκινη μὲ ἀθῷο ἀνθρώπινο αἷμα τὴν θάλασσα τῆς Μεσογείου καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Μίαν νέαν Φερράραν - Φλωρεντίαν ἐπιζητοῦν οἱ Παπικοί

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους****, θεολόγου*

ΙΔΟΥ τί λένε οἱ Παπικοί. Ἰδοὺ τὸ ἀπότοκο τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀτοπημάτων στὸ Φανάρι. Μὲ θρασύτητα προτείνεται ἀπὸ Παπικούς, τὸ πρότυπο τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας τοῦ ἔτους 1439.

Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ Ἰησουϊτικου Περιοδικοῦ «La Civiltá Cattolica» μὲ θρασύτητα ἀναφέρεται ὅτι «ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔχει λάβει μία ἀρχαία φόρμουλα τῆς Ἕνωσης, ἡ ὁποία εἶχε ὑποστεῖ «κυρώσεις» τὸ ἔτος 1439, τὸ Συμβούλιο (Σύνοδος) τῆς Φλωρεντίας».

Σὲ κείμενο τοῦ Andrea Tornielli στὴ Vatican insider, ἡμερομηνίας 5 Φεβρουαρίου 2015 ποὺ τιτλοφορεῖται «Τὸ Συμβούλιο (Σύνοδος) τῆς Φλωρεντίας, τὸ μοντέλο γιὰ ἑνότητα μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Ὀρθοδόξων» (Il concilio di Firenze, modello per l' unitá tra cattolici e ortodossi), σχολιάζεται εὐμενῶς ἡ "ἀνακάλυψη" τῆς φόρμουλας γιὰ "ἕνωση", ἀπὸ τὸ Ἰησουϊτικο Περιοδικὸ «La Civiltá Cattolica».

Χρησιμοποιήθηκε ὁ Ὅρος Συμβούλιο (Concilio), ἀντὶ τοῦ ὅρου Σύνοδος (Sinodo) γιατί πραγματικὰ ἔτσι ἦταν. Δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἡ οὕτω καλούμενη Σύνοδος Φερράρας – Φλωρεντίας, ὡς κανονικὴ Σύνοδος, ἀλλὰ ἁπλὰ συνάντηση Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἀποκοπέντες ἀπὸ τὴ Μία Ἁγία Ἐκκλησία, αἱρετικοὺς Παπικούς.

«Τὰ λόγια τοῦ Πάπα Φραγκίσκου τὸν περασμένο Νοέμβριο στὴν Κων-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἀσυμβίβαστος μέ τήν διαφθοράν ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Ζερβός. Τοῦ κ. Νικολάου Χ. Χαρακάκου.** Σελ. 5.
- **Ἡ θεία Λειτουργία.** *Τοῦ μακαριστοῦ* ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη.*** Σελ. 4
- **Λόγος κατηχητικός ἐπί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καί Μ. Τεσσαρακοστῆς. Βαρθολομαῖος: «Πρέπει νά εἰρηνεύῃ μέ τήν συνείδησίν του ἕκαστος, διά τῆς μετανοίας».** Σελ. 8
- **Ἀντιδράσεις τῶν Πομάκων εἰς δήλωσιν βουλευτοῦ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ.** Σελ. 8.

«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τούς ἀληθινούς χριστιανούς μέ περιφρόνηση καί συχνά τούς χλευάζουν, γιατί δέν εἶναι ὅμοιοί τους. Νομίζουν ὅτι ἔτσι μποροῦν νά δικαιολογήσουν τήν δική τους ἀπιστία καί νά ἡσυχάσουν τή συνείδησή τους.

Ἐκεῖνο ὅμως πού ἔχει ἐνδιαφέρον, εἶναι νά μάθουν οἱ χριστιανοί τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο πρέπει νά ἀντιμετωπίζουν τούς χλευαστές τους. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς συμβούλευε ὅτι στό χλευασμό πρέπει νά ἀπαντοῦμε μέ χαμόγελο. Ὁ χλευασμός τῶν κοσμικῶν πρός τούς χριστιανούς προέρχεται ἀπό τή μοχθηρή καρδιά τους, ἐνῶ τό χαμόγελο τῶν χριστιανῶν ἀπό τήν ἔλλειψη κακίας. Ὁ χλευασμός ἀρμόζει στήν ἄγνοια, ἐνῶ στή γνώση ἁρμόζει τό χαμόγελο.

Ὁ χλευασμός κάνει πιό ἔντονη τήν προσευχή, ἀλλά «αὐξάνει καί τήν τιμή τῆς προσευχῆς μπροστά στόν αἰώνιο Δικαστή. Ἀφοῦ στόν Θεό εἶναι πιό ἀγαπητή ἡ προσευχή τῆς θαρραλέας ψυχῆς, περικυκλωμένης ἀπό τά βέλη τῆς κακίας, τοῦ μίσους, τοῦ φθόνου καί τοῦ χλευασμοῦ. Ὅλα αὐτά τά βέλη ἔχουν ἀμβλυμένη τήν κορυφή καί αἰχμηρή τήν βάση, ὥστε ἀποκρούονται ἀπό αὐτή καί λαβώνουν τούς ἴδιους τούς τοξότες».

Ὅταν ὁ χριστιανός εἶναι σταθερός στή ζωή του καί τηρεῖ τίς ἐντολές, χωρίς νά ἐπηρεάζεται ἀπό τούς χλευασμούς, σύντομα θά διαπιστώσει ὅτι οἱ χλευασμοί τόν ὠφελοῦν, γιατί τόν ὠθοῦν γιά κάτι περισσότερο, δηλαδή γιά ἐνεργότερη προσευχή καί ἐντονότερο πνευματικό ἀγώνα. Θά συμβεῖ ἀκόμα καί αὐτό πού δέν φανταζόταν. «Θά σταματήσει ὁ χλευασμός καί θά ἀρχίσει νά γίνεται συναίνεση καί θαυμασμός καί ἔπαινος».

Ὁ Χριστός εἶπε «ἀγαπᾶτε τούς ἐχθροὺς ὑμῶν» (Ματ. ε΄ 44), γιατί μᾶς κάνουν καλό χωρίς νά τό ξέρουν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔλεγε: «Πικραίνοντάς μας καί στεναχωρώντας μας, ἀνάβουν τή φλόγα τοῦ θεϊκοῦ πυρός μέσα μας. Γαβγίζοντας πισώπλατα, ὅταν ἐμεῖς βαδίζουμε στόν ναό τοῦ Θεοῦ, μᾶς σπρώχνουν πιό κοντά στόν Θεό. Κάνοντάς μας τή γῆ πιό ἀνιαρή, μᾶς κάνουν τόν οὐρανό ἀκόμα πιό ἀγαπητό. Ἡ παγωνιά καί ὁ ἄνεμος δέν σκέφτονται τό καλό τοῦ δέντρου, ἀλλά, ἄν καί ἄθελά τους, τοῦ κάνουν καλό. Ἔτσι συμβαίνει καί μέ τούς ἐχθρούς μας».

Ἐκεῖνος πού θά πετύχει αὐτό, θά ἐλευθερωθεῖ κυριολεκτικά ἀπό πολλές δυσάρεστες καταστάσεις, πού τοῦ δημιουργοῦν γνωστοί καί ἄγνωστοι ἄνθρωποι. Οἱ ποικίλες ἐπιθέσεις πού θά δέχεται θά τόν ἀφήνουν ἀδιάφορο. Στήν περίπτωση ὅμως πού δέν ὑπάρχει πνευματική ζωή, παραμένει ἡ πικρία ἀπό τό χλευασμό καί ἡ ἀντιμετώπισή του εἶναι σχεδόν ἀδύνατη.

Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας Ἑορτὴ τῆς Π.Ο.Ε.

Τὴν Κυριακὴν 1ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νεκταρίου τῆς Π.Ο.Ε., Λεωφ. Θησέως 25, Ν. Ἐρυθραία, θὰ τελεσθῇ Ὄρθρος, Θεία Λειτουργία καὶ περιφορὰ τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων ἀπὸ 7 - 10.30 π.μ.

Μετὰ τὸ κέρασμα θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ καθιερωμένη τράπεζα ἀγάπης.

Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος εἶχε καθιερώσει τὴν ἑορτὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ὡς ἑορτὴν τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Εἴμεθα ὅλοι προσκεκλημένοι.

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

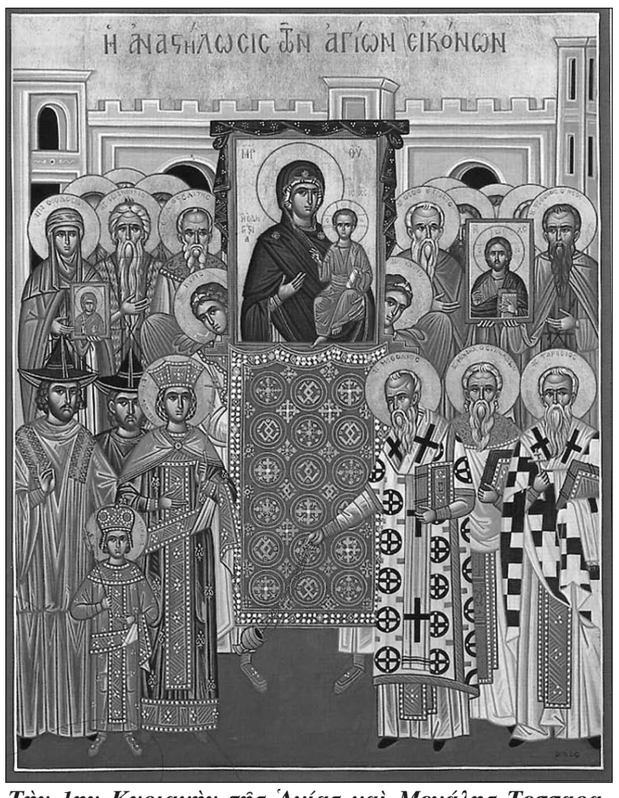

Τὴν 1ην Κυριακὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

«Πνεῦμα περιεργείας»

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη****, Θεολόγου*

Ἐάν ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου καί τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἕνα ἀπέραντο καί πανώριο πνευματικό πέλαγος, τότε ἡ πυξίδα τοῦ ταξιδιοῦ, πού μέ ἀσφάλεια μᾶς προσανατολίζει, εἶναι ἡ ὑπέροχη καί γλυκύτατη προσευχή τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, πού σχεδόν κάθε μέρα ἀπαγγέλλεται: «Κύριε καί Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, Πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας καί ἀργολογίας μή μοι δῶς. Πνεῦμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καί ἀγάπης χάρισαί μοι τῷ σῷ δούλῳ. Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὁρᾶν τά ἐμά πταίσματα καί μή κατακρίνειν τόν ἀδελφόν μου. Ὅτι εὐλογητός εἶ, εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Κακίες καί ἀρετές σέ ἀντιπαράθεση. Ἀπαραίτητος ὁ ἀγώνας στόν μεταπτωτικό ἄνθρωπο. «Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διά τῆς στενῆς πύλης», εἶπε ὁ Κύριος. Ἡ μένεις στό κακό καί χάνεσαι γιά πάντα, ἢ ἀγωνίζεσαι γιά τό βραβεῖο τῆς αἰώνιας βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ νίκη κερδίζεται μέ ἀγώνα.

**Τά μπάζα τῶν σκουπιδιῶν πού κουβαλᾶμε μέσα μας δέν ἔχουν τελειωμό. Τό σκουπίδι τῆς περιέργειας εἶναι ἕνα ἀπ' τά πολύ ὕπουλα. Ἡ περιέργεια! Καί τί εἶναι περιέργεια; Ἑρμηνευτικά, ἡ λέξη σημαίνει: τήν ἔντονη ἐπιθυμία νά γνωρίσει ὁ ἄνθρωπος κάτι πού τόν ἐ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας

Η ΠΡΩΤΗ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ὀνομάζεται Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν θριαμβευτικὴ ὁριστικὴ ἀναστήλωση τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, μετὰ τὸ πέρας τῆς φοβερῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου (726-842). Οἱ ἅγιοι Πατέρες ὅρισαν νὰ ἑορτάζεται αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὄχι μόνον ἐπειδὴ συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Εἰκόνων ἀπὸ τὴν Αὐγούστα ἁγία Θεοδώρα (19-2-842), ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν πῶς, ὁ ὅποιος πνευματικός μας ἀγώνας, αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο, θὰ πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστη μας, ὅπως τὴ διατηρεῖ στοὺς αἰῶνες ἀνόθευτη ἡ ἁγία μας Ὀρθοδοξία, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν ὅτι ψυχοσωματικὸ ἀγώνα κάνουν καὶ ὁπαδοὶ ἄλλων πίστεων καὶ θρησκειῶν, ἴσως καὶ πιὸ αὐστηρό, ἀλλὰ ἀπόλυτα ἀνώφελο, διότι ἀπὸ τὶς ἀλλότριες πίστεις λείπει ἡ Θεία Χάρις, ἡ ὁποία ἀξιοποιεῖ τὴν προσπάθειά μας καὶ τὴ μεταστοιχειώνει σὲ ἁγιασμό, κάθαρση, φωτισμό, σωτηρία καὶ θέωση. Ἰδιαιτέρως μᾶς ὑπενθυμίζει στοὺς σύγχρονους δύστηνους χρόνους τὴν μοναδικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ὅταν μεγαλοσχήμονες κληρικοὶ καὶ θεολόγοι κηρύσσουν, «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», καταφανῶς κακόδοξη ἐκκλησιολογία. Ὅταν ὁμιλοῦν γιὰ «διηρημένη Ἐκκλησία» καὶ ἀποκαλοῦν τὶς αἱρέσεις ὡς «Ἐκκλησίες» καὶ τοὺς αἱρεσιάρχες ὡς κανονικοὺς ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, τελώντας ἀνίερες συμπροσευχὲς μαζί τους! Ὅταν τέλος, «βλέπουν» σωτηρία καὶ στὶς θρησκεῖες τοῦ κόσμου, θεωρώντας τες ὡς «διαφορετικοὺς δρόμους πρὸς τὸ Θεό», συμπροσευχόμενοι μὲ τοὺς ἡγέτες τους καὶ ἀνταλλάσσοντες δῶρα μεταξύ τους! Εἴθε ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς φωτίζει ὅλους μας, αὐτὴ τὴν ἁγία ἡμέρα καὶ πάντοτε, νὰ μένουμε ἑδραῖοι στὴν σώζουσα ὀρθόδοξη πίστη μας!

«Ἔγκλημα καὶ τιμωρία» εἰς τὸ Παρίσι!

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ τοῦ φοβεροῦ τρομοκρατικοῦ χτυπήματος στὸ Παρίσι, ἀπὸ τὰ καλόπαιδα τοῦ Ἰσλάμ. Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸν περασμένο μήνα, ἰσλαμιστὲς τρομοκράτες ὥρμησαν στὰ γραφεῖα τῆς σατιρικῆς ἐφημερίδος «Charlie Hebdo» καὶ ἐκτέλεσαν «ἐν ψυχρῷ» δώδεκα δημοσιογράφους, διότι δημοσιοποίησαν «βλάσφημα» σκίτσα κατὰ τοῦ Μωάμεθ. Τὸ συμβὰν «πάγωσε» κυριολεκτικὰ τὴν ἀνθρωπότητα! Τρία ἑκατομμύρια Γάλλοι καὶ μαζί τους ἡγέτες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, διαδήλωσαν κατὰ τῆς τρομοκρατίας. Ἐπὶ αὐτοῦ ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς: Διαπιστώνουμε μὲ θλίψη καὶ ἀνησυχία ὅτι ἡ ἀποστατημένη Εὐρώπη ἄρχισε νὰ γεύεται τοὺς ὀλέθριους καρποὺς τῶν ἐπιλογῶν της. Περιμάζεψε ἑκατομμύρια μουσουλμάνους καὶ γενικὰ μὴ χριστιανούς, μὲ στόχο νὰ ἀποχριστιανοποιήσει τοὺς εὐρωπαίους, νὰ ἐξαφανίσει, σὲ αὐτὸν τὸν «ἀχταρμά», τὸν «κακὸ» Χριστιανισμό, διότι τὸν θεωρεῖ ὑπεύθυνο γιὰ τὴν κακοδαιμονία της. Ἡ ἐν λόγῳ σατιρικὴ ἐφημερίδα δὲν γελοιοποιοῦσε μόνο τὸ Ἰσλάμ, ἀλλὰ κυρίως τὸν Χριστιανισμό. Τὸ τραγικὸ συμβὰν ἔφερε στὴ δημοσιότητα παλιὰ φρικτὰ σκίτσα κατὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστης μας, τὰ ὁποῖα δὲν τολμοῦμε νὰ τὰ περιγράψουμε καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα «δὲν ἴδρωσε τὸ αὐτὶ» ποτὲ κανενὸς εὐρωπαίου χριστιανοῦ καὶ νὰ διαμαρτυρηθεῖ! Ἦρθαν ὅμως οἱ «μαχητὲς τοῦ Ἀλλὰχ» καὶ «καθάρισαν» γιὰ ὅλα τὰ ἀνομήματά της. Φυσικὰ καὶ δὲν ἐγκρίνουμε τὴν πράξη τους, ἀντίθετα τὴν καταδικάζουμε, ἀλλὰ κάποιος ἔπρεπε νὰ θυμίσει στοὺς συνειδητὰ ἀντίχριστους εὐρωπαίους, ὅτι ὑπάρχουν ὅρια καὶ στὴ σάτιρα!

Γαλλίς ὑπουργός: «Ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ κοροϊδεύουμε τὶς θρησκεῖες»!

ΚΑΙ ΣΑΝ νὰ μὴ ἤφτανε αὐτό, οἱ εὐρωπαῖοι ἡγέτες, παρέλασαν κατὰ τῆς τρομοκρατίας στὸ Παρίσι, γενικὰ κατὰ τῆς «θρησκευτικῆς βίας», χωρὶς νὰ κατονομάζουν τὸν ἰσλαμικὸ τζιχαντισμό! Ἀμέσως μετά, ἄρχισαν νὰ «σφυρίζουν ἀδιάφορα»! Ἡ Καγκελλάριος τῆς Γερμανίας κ. Ἄ. Μέρκελ πῆγε κατ' εὐθεῖαν σὲ ἰσλαμικὴ συγκέντρωση, ὅπου διαβεβαίωσε τοὺς μουσουλμάνους τῆς Γερμανίας ὅτι βρίσκεται στὸ πλευρό τους! Ὅτι «τὸ Ἰσλὰμ ἔχει θέση στὴν Γερμανία»! Ἡ δὲ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης τῆς Γαλλίας Κριστιὰν Τομπιρά, ἔκαμε κάτι πιὸ «τολμηρό»: δήλωσε τὰ ἑξῆς πρωτάκουστα: «Στὴ Γαλλία, στὴ χώρα τοῦ Βολταίρου καὶ τῆς ἀσέβειας, ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ κοροϊδεύουμε ὅλες τὶς θρησκεῖες. Μποροῦμε νὰ σκιτσάρουμε τὰ πάντα, ἑνὸς προφήτη περιλαμβανομένου»! «Ἐπικαλέσθηκε "τὸ δικαίωμα νὰ κοροϊδεύει ὅλες τὶς θρησκεῖες"» (Ἰστολ.paraxeno.com)! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστατημένη Εὐρώπη, ἡ ὁποία δὲν σέβεται οὔτε ἱερὸ καὶ ὅσιο, οὔτε τελικὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, παρὰ τὸ ὅτι ὑποστηρίζει πὼς ἡ ἰδεολογία της εἶναι ἀνθρωποκεντρική! Ἐπαίρεται γιὰ τὴν ἀσέβειά της καὶ καμαρώνει γιὰ τὴν γελοιοποίηση τῆς θρησκευτικῆς πίστης! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πορεία τῆς γηραιᾶς ἠπείρου εἶναι προδιαγεγραμμένη!

Οἱ ἰσλαμισταὶ πανηγυρίζουν διὰ τὸ ἔγκλημα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἀπειλοῦν!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὶς δηλώσεις τῶν εὐρωπαίων ἡγετῶν, ἔδωσαν οἱ τζιχαντιστὲς δολοφόνοι: «"Ἡ Δύση τρέμει. Ὁ θρίαμβος τοῦ Ἀλλὰχ εἶναι κοντὰ" καὶ "ἡ Γαλλία θὰ ξαναγίνει μέρος τῶν ἰσλαμικῶν ἐδαφῶν, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τοῦ Σταυροῦ" ἀναφέρουν σὲ μηνύματά τους οἱ ἀπανταχοῦ ἰσλαμιστὲς ποὺ ζοῦν στὴ Γαλλία δείχνοντας ἔτσι ὅτι ὁ ἐφιάλτης μόλις ξεκίνησε. […] Οἱ τζιχαντιστὲς ἀνὰ τὸν πλανήτη γιορτάζουν μὲ μηνύματα χαρᾶς καὶ κατάνυξης τὴν δολοφονία τῶν Γάλλων δημοσιογράφων καὶ ἐργαζομένων στὸ γαλλικὸ σατιρικὸ περιοδικό, Charlie Hebdo, ὡς ἐπαλήθευση τῆς ἀντίληψης ποὺ κάνει λόγο γιὰ ἰσλαμιστὲς ἀκολούθους τοῦ προφήτη καὶ ὄχι "ἄκακους καὶ ταπεινοὺς" μουσουλμάνους. […] Μέλος τοῦ ἱστότοπου μὲ τὸ ὄνομα Al-Dia' Al-Gharib ἔγραψε: "Ἡ Γαλλία κάποτε ἦταν μέρος τῆς γῆς τοῦ Ἰσλὰμ καὶ θὰ ξαναγίνει μέρος τῆς γῆς του, ἀσχέτως τῆς ὕπαρξης ἐκείνων ποὺ λατρεύουν τὸν Σταυρό". […] Ὁ χρήστης Najam (@35njm) ἔγραψε: "τὸ Παρίσι φλέγεται. Ὦ Ἀλλὰχ σφάξε τους, ξεχύσου ἐναντίον τους. Αὐτὸ τὸ περιοδικὸ προσέβαλε τὸν προφήτη τοῦ Ἀλλὰχ καὶ τὸ Ἰσλάμ"» (Ἰστολ. defencenet.gr)! Ἡ Εὐρώπη ἐπῴαζε συνειδητὰ ἐδῶ καὶ χρόνια «τὸ αὐγὸ τοῦ φιδιοῦ» στὸν κόρφο της, τώρα ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν «δαγκώνει» εἶναι ἀργά!

Ἀπίστευτον: «Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι φταῖμε, ποὺ δὲν προχωροῦν οἱ θεολογικοὶ διάλογοι»!

ΔΕΙΤΕ ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς ἀπίστευτης δουλικότητας ποὺ ἐπιδεικνύουν ὁρισμένοι οἰκουμενιστὲς ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι. Πρὶν ἀκόμα «στεγνώσουν τὰ σάλια» τοῦ «ἁγίου» Ἰταλίας κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ «ἀλάθητου» στὸ Φανάρι, μὲ τὶς ἐμετικὲς «φαμφάρες» του, «ξαναχτύπησε» μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του. Δεῖτε μὲ πόση ἀπίστευτη ρηχότητα βλέπει τὴν πορεία τῶν διαλόγων μὲ τοὺς αἱρετικούς: «Οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι προχωροῦν ὅταν ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμὸς κυριαρχοῦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον, οἱ Διάλογοι δὲν προχωροῦν ὡς θὰ ἔπρεπε, διότι δὲν γίνεται ἡ κατάλληλη ἐργασία: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκατήχητος καὶ δὲν ξεύρει νὰ προσεύχεται: Ἡ εὐθύνη τῶν ἡγετῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγίστη. Ἡ Ἐκκλησία δὲν κρίνει, οὔτε καὶ καταδικάζει, ἀλλὰ ἀγαπᾶ καὶ σῴζει. Τὸ αὐτὸ ἔπραξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἦλθε διὰ τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ θέλει "πάντας σωθῆναι". Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία μας, εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰς σωτηρίαν, ἀλλὰ σῴζει τοὺς πάντας! Ἂς σταματήσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταδίκη, ἂς μὴ ὁμιλοῦμεν διὰ λάθη καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ Αὐτὸς θὰ φωτίσῃ, θὰ διδάξῃ καὶ θὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὴν θεϊκὴν καὶ εὐπρόσδεκτον συμπόρευσιν: "ἵνα πάντες ἓν ὦσιν"» (Ἰστολ. κατάνυξις)! Ἂν καταλάβαμε καλὰ ἀπὸ τὸν, ὄχι καὶ τόσο εὐθύ, λόγο τοῦ Σεβασμιωτάτου, αἴτιοι ποὺ δὲν προχωροῦν οἱ διάλογοι, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, διότι «εἴμαστε ἀκατήχητοι καὶ δὲν ξέρουμε νὰ προσευχόμαστε» καὶ ὄχι ἡ ἀπόλυτη ἀδιαλλαξία τῶν αἱρετικῶν! Γιὰ ἐκεῖνον «ἡ Ἐκκλησία δὲν κρίνει, οὔτε καταδικάζει, ἀλλὰ ἀγαπᾶ καὶ σῴζει», ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ «στενοκέφαλοι» Πατέρες ὅταν ἔκριναν τοὺς αἱρετικοὺς δὲν ἐνεργοῦσαν σύμφωνα μὲ τὴν Ἐκκλησία! Δὲν παραλείπει νὰ μᾶς συμβουλέψει: «Ἂς σταματήσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταδίκη, ἂς μὴ ὁμιλοῦμεν διὰ λάθη καὶ τὰ παρόμοια», δηλαδὴ νὰ μὴ μιλᾶμε καὶ ὁμολογοῦμε τὴν ὀρθόδοξη σῴζουσα ἀλήθεια καὶ νὰ μὴ στηλιτεύουμε τὴν αἵρεση, διότι αὐτὸ ἐνοχλεῖ τοὺς αἱρετικούς! Τί ἄλλο θὰ ἀκούσουν τὰ αὐτιά μας ἀλήθεια;

Ὁ πάπας Φραγκίσκος εἰς Βουδιστικὴν Παγόδαν!

ΚΑΤΑ τὸ πρόσφατο ταξίδι του στὴν Ἀσία ὁ «ἀλάθητος» δὲν παρέλειψε νὰ ἐπισκεφτεῖ καὶ τοὺς …ἀδελφούς του βουδιστὲς καὶ μάλιστα νὰ συμπροσευχηθεῖ μαζί τους «ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βούδα», ἤτοι κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο ἄγαλμά του, ἀντάμα μὲ τὸ «ἱερατεῖο» του! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ξεκίνησε σήμερα τὸ δεύτερο σκέλος τῆς ἑπταήμερης περιοδείας του στὴν Ἀσία ἀναχωρώντας ἀπὸ τὴ Σρὶ Λάνκα, ὅπου πραγματοποίησε διήμερη ἐπίσκεψη, στὴ διάρκεια τῆς ὁποίας μετέδωσε τὸ μήνυμα τῆς συμφιλίωσης ἀνάμεσα σὲ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς ὁμάδες ἐνώπιον πολυάριθμων πιστῶν. […] Χθὲς τὸ βράδυ, ὁ Φραγκίσκος ἔγινε ὁ δεύτερος Πάπας ποὺ ἐπισκέπτεται βουδιστικὸ ναὸ» (Ἰστολ. Φίμωτρο)! Σὲ σχετικὸ βίντεο, ποὺ ἀνέβασε τὸ ἀγωνιστικὸ ἱστολόγιο «ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ» δείχνει τὸν «ἁγιότατο» νὰ μπαίνει σὲ βουδιστικὴ παγόδα, μαζὶ μὲ τὴν «κουστωδία» του, τὸν ὁποῖο ὑποδέχτηκαν οἱ βουδιστὲς «ἱερεῖς» μὲ τὶς «ἱερατικὲς κελεμπίες» τους. Προέβηκαν σὲ σύντομη τελετουργία, τὴν ὁποία παρακολούθησε μὲ εὐλάβεια ὁ «ὑπὲρ-ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας»! Κατόπιν δέχτηκε δῶρα ἀπὸ τοὺς βουδιστὲς καὶ φωτογραφίθηκε μαζί τους κάτω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδα! Δὲν μᾶς ἐκπλήσσουν «τὰ ἔργα καὶ οἱ ἡμέρες» τοῦ «ἀλάθητου», διότι γνωρίζουμε τὸν πρωταγωνιστικὸ καὶ σκοτεινὸ ρόλο του στὴν δημιουργία τῆς πανθρησκείας! Μᾶς ἐκπλήσσουν βεβαίως οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι τὸν θεωροῦν καὶ τὸν ἀποκαλοῦν «συλλειτουργό» τους καὶ «ἐπίσκοπο τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης»!

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ αἱ παπικαὶ πλαστογραφίαι

ΣΤΙΣ 19 Ἰανουαρίου ἑορτάστηκε ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Τοῦ μεγάλου Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν ὁποῖο ἀνέδειξε ἡ Θεία Πρόνοια στὴν κρίσιμη χρονικὴ περίοδο, γιὰ νὰ διασώσει τὴν Ὀρθοδοξία ἀπὸ τὸν αἱρετικὸ παπισμό, κατὰ τὴν ψευδοσύν - οδο τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας. Παραθέτουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο του «Ἔκθεσις», μέσῳ τοῦ ὁποίου ἀποδεικνύεται ἡ διαχρονικὴ ἀπάτη τοῦ παπισμοῦ νὰ χρησιμοποιεῖ κραυγαλέες πλαστογραφίες, προκειμένου νὰ στηρίζει τὸ σαθρὸ οἰκοδόμημά του: «Ὅταν μεταφέρθηκε ἡ Σύνοδος στὴν Φλωρεντία ἀρχίσαμε νὰ συζητᾶμε τὰ θεολογικὰ θέματα καὶ οἱ Λατῖνοι παρουσίαζαν στὴ συζήτηση νοθευμένα καὶ ἀλλοιωμένα κείμενα καὶ πάνω σ' αὐτὰ στήριζαν τὶς κακοδοξίες τους. Τότε καὶ πάλι ἐγὼ ἐνεπλάκην στὴ συζήτηση, ἀποδεικνύοντας ὅτι παραθέτουν νοθευμένα κείμενα ὡς Πατερικά, ἀλλὰ οἱ Λατῖνοι ἦσαν ἀμετάπιστοι κι ἔτσι χάναμε –συζητώντας μαζὶ τους– τὸν καιρό μας. Γι' αὐτὸ καὶ σταμάτησα τὶς ὁμιλίες βεβαιώνοντάς τους πὼς δὲν θὰ συμμετέχω στὴ Σύνοδο ἢ θὰ μετέχω σιωπῶν. Ἀλλὰ οἱ Λατῖνοι ἐπίεζαν τοὺς δικούς μας νὰ συνεχίσουν τὶς συζητήσεις»! Τὰ κατάπτυστα πλαστὰ κείμενά τους ἀποτελοῦν καὶ σήμερα γιὰ τὸν παπισμὸ «ἀρχέγονη παράδοση», τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ἀδιάντροπα, ὅταν θέλουν νὰ στηρίξουν τὶς ὀλέθριες κακοδοξίες καὶ πρακτικές τους! Αὐτὰ προβάλλουν ὅταν θέλουν νὰ «θεμελιώσουν» τὸ δαιμονικὸ «πρωτεῖο». Οἱ «δικοί» μας, ὅμως, οἰκουμενιστές, τὶς γελοῖες αὐτὲς πλαστογραφίες, τὶς «κάνουν γαργάρα», γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν τὸ «καλὸ κλῖμα» καὶ κακοχαρακτηριστοῦν ἀπὸ τοὺς δόλιους πλαστογράφους παπικούς!

Ἀπίστευτον: «Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι φταῖμε, ποὺ δὲν προχωροῦν οἱ θεολογικοὶ διάλογοι»!

ΔΕΙΤΕ ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῆς ἀπίστευτης δουλικότητας ποὺ ἐπιδεικνύουν ὁρισμένοι οἰκουμενιστὲς ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι. Πρὶν ἀκόμα «στεγνώσουν τὰ σάλια» τοῦ «ἁγίου» Ἰταλίας κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ «ἀλάθητου» στὸ Φανάρι, μὲ τὶς ἐμετικὲς «φαμφάρες» του, «ξαναχτύπησε» μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικο μήνυμά του. Δεῖτε μὲ πόση ἀπίστευτη ρηχότητα βλέπει τὴν πορεία τῶν διαλόγων μὲ τοὺς αἱρετικούς: «Οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι προχωροῦν ὅταν ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμὸς κυριαρχοῦν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον, οἱ Διάλογοι δὲν προχωροῦν ὡς θὰ ἔπρεπε, διότι δὲν γίνεται ἡ κατάλληλη ἐργασία: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκατήχητος καὶ δὲν ξεύρει νὰ προσεύχεται: Ἡ εὐθύνη τῶν ἡγετῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγίστη. Ἡ Ἐκκλησία δὲν κρίνει, οὔτε καὶ καταδικάζει, ἀλλὰ ἀγαπᾶ καὶ σῴζει. Τὸ αὐτὸ ἔπραξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἄνθρωπος διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἄνθρωπος. Ἦλθε διὰ τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ θέλει "πάντας σωθῆναι". Αὐτὴ εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία μας, εἶναι ἡ μοναδικὴ εἰς σωτηρίαν, ἀλλὰ σῴζει τοὺς πάντας! Ἂς σταματήσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταδίκη, ἂς μὴ ὁμιλοῦμεν διὰ λάθη καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ Αὐτὸς θὰ φωτίσῃ, θὰ διδάξῃ καὶ θὰ καθοδηγήσῃ εἰς τὴν θεϊκὴν καὶ εὐπρόσδεκτον συμπόρευσιν: "ἵνα πάντες ἓν ὦσιν"» (Ἰστολ. κατάνυξις)! Ἂν καταλάβαμε καλὰ ἀπὸ τὸν, ὄχι καὶ τόσο εὐθύ, λόγο τοῦ Σεβασμιωτάτου, αἴτιοι ποὺ δὲν προχωροῦν οἱ διάλογοι, εἴμαστε ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, διότι «εἴμαστε ἀκατήχητοι καὶ δὲν ξέρουμε νὰ προσευχόμαστε» καὶ ὄχι ἡ ἀπόλυτη ἀδιαλλαξία τῶν αἱρετικῶν! Γιὰ ἐκεῖνον «ἡ Ἐκκλησία δὲν κρίνει, οὔτε καταδικάζει, ἀλλὰ ἀγαπᾶ καὶ σῴζει», ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ «στενοκέφαλοι» Πατέρες ὅταν ἔκριναν τοὺς αἱρετικοὺς δὲν ἐνεργοῦσαν σύμφωνα μὲ τὴν Ἐκκλησία! Δὲν παραλείπει νὰ μᾶς συμβουλέψει: «Ἂς σταματήσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἡ καταδίκη, ἂς μὴ ὁμιλοῦμεν διὰ λάθη καὶ τὰ παρόμοια», δηλαδὴ νὰ μὴ μιλᾶμε καὶ ὁμολογοῦμε τὴν ὀρθόδοξη σῴζουσα ἀλήθεια καὶ νὰ μὴ στηλιτεύουμε τὴν αἵρεση, διότι αὐτὸ ἐνοχλεῖ τοὺς αἱρετικούς! Τί ἄλλο θὰ ἀκούσουν τὰ αὐτιά μας ἀλήθεια;

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ Ο ΔΕΚΑΠΟΛΙΤΗΣ

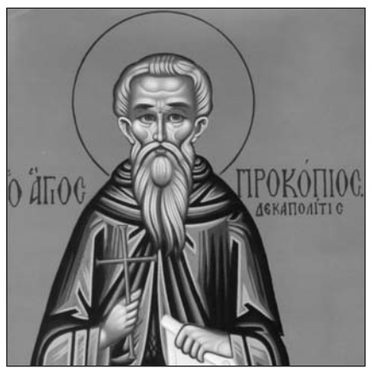

Στὶς 27 Φεβρουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ ὁμολογητοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου. Ὁ ὅσιος Προκόπιος ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου καὶ ἀφοῦ ἔγινε μοναχός περνοῦσε ὅλη τὴν ζωή του μὲ ἄσκηση καὶ προσευχή, ὥστε καθάρισε τὸν ἑαυτό του ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες. Κατόπιν ἔλεγξε μὲ πολὺ παρρησία καὶ ἀνδρεία τοὺς αἱρετικοὺς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι δὲν προσκυνοῦσαν τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπεικονίζεται στὶς εἰκόνες, ἀφοῦ ἀθετοῦσαν τὴν σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἔτσι ὁμολόγησε δημόσια τὸν Κύριο ὄχι μόνο μὲ τὰ λόγια ἀλλὰ καὶ ὑποφέροντας πολλὲς θλίψεις καὶ κακοπάθειες ἀλλὰ καὶ κάνοντας πολλὰ θαύματα, τέλος ἐκδήμησε πρὸς τὸν Κύριο.

Μποροῦμε νὰ συμμετέχωμεν εἰς τὰ Καρναβαλικὰ ἔθιμα;

Ὁ Σύνδεσμος Κληρικῶν Χίου *ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀξιόλογον ἐνημερωτικὴν καὶ ἀφυπνιστικὴν ἀνακοίνωσιν, διὰ τὰς καρναβαλικὰς «ἑορτάς»:*

«Εἰσήλθαμε καὶ ἐφέτος, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ στὸ Ἅγιο Τριώδιο, στὴν πιὸ κατανυκτικὴ καὶ ἁγιασμένη περίοδο τοῦ ἑορτολογικοῦ κύκλου τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὀνομάζεται δὲ Τριώδιο, ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο λειτουργικὸ βιβλίο τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ χρησιμοποιεῖται αὐτὴ τὴν περίοδο. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες μᾶς καλεῖ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νὰ κάνουμε τὴ μέγιστη δυνατὴ πνευματική μας προετοιμασία, ὥστε νὰ τρέξουμε στὸ νοητὸ στάδιο τῶν ἀρετῶν μας. Νὰ καθαρίσουμε ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας τὴν ψυχή μας, νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ νὰ ἁγιαστοῦμε ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἑορτάσουμε καθαροὶ τὴν ἁγιότατη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα.

Ἀλλὰ ἀλίμονο! Γιὰ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων, ἄνοιγμα τοῦ Τριωδίου σημαίνει τὸ ἄνοιγμα τοῦ καρνάβαλου! Εἴσοδο στοὺς ξέφρενους ρυθμοὺς τῆς κραιπάλης, τῆς ἱκανοποίησης τῶν ἄγριων ἐνστίκτων καὶ τῆς χαλάρωσης κάθε ἠθικῆς ἀναστολῆς! Αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο νεκραναστάίνεται ἡ πιὸ χυδαία μορφὴ τοῦ προχριστιανικοῦ ὀργιαστικοῦ παγανισμοῦ, προκειμένου νὰ ἐπικαλυφθεῖ ἡ ἀνάγκη τοῦ κόσμου γιὰ πνευματικὴ ἀφύπνιση.

Τὰ καρναβαλικὰ ἔθιμα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σύγχρονη ἀναβίωση τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν ὀργιαστικῶν ἑορτῶν, πρὸς τιμὴν τοῦ «θεοῦ» Διόνυσου, τὰ λεγόμενα «Διονύσια». Οἱ ἀμόρφωτες καὶ δεισιδαίμονες μᾶζες συμμετεῖχαν μὲ πάθος σὲ αὐτὲς τὶς αἰσχρὲς ἑορτές, διότι ἔδιναν ἀφάνταστη ἐλευθερία καὶ στὰ πιὸ ταπεινὰ ὁρμέμφυτα τῶν θρησκευτῶν. Μοιχοί, πόρνοι, ἔκφυλοι καὶ κάθε λογῆς ἀνώμαλοι, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ εἰδεχθῆ προσωπεῖα, μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ αἰσχρὰ πάθη τους «νόμιμα», ἐκτελώντας τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα! Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ἀναγκάζονταν μὲ τὸ ζόρι οἱ γυναῖκες ποὺ ἦταν κλεισμένες στοὺς γυναικωνίτες νὰ βγαίνουν τὶς ἡμέρες τῶν «ἑορτῶν» στοὺς θορυβώδεις δρόμους καὶ νὰ παίρνουν μέρος στὶς τελετές, ὑποκύπτοντας στὶς βρωμερὲς ὀρέξεις τοῦ κάθε ἀνώμαλου καὶ αἰσχροῦ ἄνδρα θρησκευτῆ, ὡς δῆθεν ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ Διόνυσου! Ἡ σεξουαλικὴ κακοποίησή τους θεωροῦνταν θρησκευτικὴ πράξη λατρείας πρὸς τὸ «θεό»! Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο κομφούζιο διαδραματίζονταν ἐπίσης πράξεις ἀξιόποινες, ὥστε στὰ ρωμαϊκὰ χρόνια νὰ ἀπαγορευτοῦν οἱ γιορτὲς αὐτὲς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου!

Τὰ σύγχρονα καρναβάλια ἔχουν μεγάλη ὁμοιότητα μὲ αὐτὲς τὶς ὀργιαστικὲς καὶ ἀνήθικες ἑορτές. Φροντίζουν κάποιοι νὰ τὰ προωθοῦν, μὲ σκοπό, εἴτε τὸ οἰκονομικὸ κέρδος, εἴτε, τὸ χειρότερο, τὴν προώθηση τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν βεβήλωση τῆς ἱερότητας τῶν ἁγίων ἡμερῶν τοῦ Τριωδίου! Σὲ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση κινοῦνται δυστυχῶς καὶ οἱ Δήμοι τῆς πατρίδας μας, δαπανώντας τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὰ ἄδεια ταμεῖα τους! Οἱ καρναβαλικὲς «ἑορτές», ὄχι μόνον δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ ἅγιο Τριώδιο, ἀλλά, τὸ ἀντίθετο μάλιστα, ἀποτελοῦν ἐσκεμμένα καὶ τρόπο ἀποπροσανατολισμοῦ μας ἀπὸ τὸ πνευματικὸ περιεχόμενο καὶ τὸ κλῖμα τῶν ἁγίων ἡμερῶν, δόλια παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ὀργάνων του!

Ἂς δείξουμε, λοιπόν, ἔμπρακτα τὴν ἀντίθεσή μας στὶς δαιμονοκίνητες ἀσχήμιες αὐτῶν τῶν ἡ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Θεολογικὸν συνέδριον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἠλείας μὲ συμμετοχὴν μελῶν τῆς ΠΕΘ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα

Δελτίον Τύπου

Μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν μελῶν τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ καὶ συνέδρων – μελῶν τῆς ΠΕΘ ἀπ' ὅλη τὴν χώρα, πραγματοποιήθηκε στὸν Πύργο καὶ στὴν Ἀμαλιάδα Ἠλείας, τὸ Σαββατοκύριακο 14 καὶ 15 Φεβρουαρίου 2015, τὸ Θεολογικὸ Συνέδριο ποὺ διοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Ἠλείας, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Ἐργαστήριο Παιδαγωγικῆς - Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τὴν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (ΠΕΘ) καὶ τὸ Παράρτημα Ἠλείας τῆς ΠΕΘ.

Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦταν «Παιδεία – Διαφωτισμὸς - Παγκοσμιοποίηση: Ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ θεώρηση».

Οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου ξεκίνησαν στὸν Πύργο, στὴν αἴθουσα τῆς Ἁγίας Φιλοθέης τὸ Σάββατο (14/2/2015), ἐνῶ συνεχίστηκαν τὴν Κυριακὴ (15/2/2015) στὴν αἴθουσα τῆς «θείας Οἰκοδομῆς» στὴν Ἀμαλιάδα Ἠλείας.

Εἰσηγητὲς ἦταν:

α) Ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ καὶ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ Ἡρακλῆς Ρεράκης, μὲ θέμα: «Ἡ περὶ ἐλευθερίας ἀγωγὴ τοῦ παιδιοῦ στὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμὸ καὶ στὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση».

β) Ὁ Πολιτειολόγος καὶ Βουλευτὴς Κώστας Ζουράρις, μὲ θέμα : «Ὁ Εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμὸς καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς νηπτικὸς Φωτισμός».

γ) Ἡ Διδάκτωρ Θεολογίας Ἰωάννα Κομνηνοῦ, μὲ θέμα: «Εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμὸς - Παγκοσμιοποίηση καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν».

δ) Ὁ Διδάκτωρ Θεολογίας καὶ μέλος τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ» Εὐάγγελος Πετπές, μὲ θέμα: «Θρησκευτικὴ ταυτότητα καὶ Ὀρθόδοξη θρησκευτικὴ Ἀγωγὴ στὴν ἐποχὴ τῆς Παγκοσμιοποίησης: Ἡ πρόταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης».

ε) Ὁ Διδάκτωρ Θεολογίας καὶ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας, μὲ θέμα: «Εὐρωπαϊκὸς Διαφωτισμὸς καὶ Παγκοσμιοποίηση. Ὀρθόδοξη χριστιανοπαιδαγωγικὴ θέαση».

Μέσα ἀπὸ τὶς παρουσιάσεις τῶν εἰσηγητῶν καὶ τὸ γόνιμο διάλογο ποὺ διεξήχθη ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν συνέδρων, διερευνήθηκε ὁ Διαφωτισμὸς καὶ οἱ ἐπιδράσεις ποὺ ἄσκησε τόσο στὴν εὐρωπαϊκὴ κοινωνία καὶ παιδεία, ὅσο καὶ στὴν ἑλληνικὴ κοινωνική, πολιτική, θρησκευτικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ πραγματικότητα.

Τὸ κίνημα αὐτό, διαπιστώθηκε, μέσα ἀπὸ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν παρουσίαση κειμένων τῶν ἴδιων τῶν διαφωτιστῶν, ὅτι εἶχε κάποιες θετικὲς ἐπιδράσεις στὸν Εὐρωπαϊκὸ Πολιτισμό. Παράλληλα ὅμως εἶχε καὶ ἀρκετὲς ἀρνητικὲς συνέπειες, κυρίως ὅσον ἀφορᾶ βασικὲς ἀρχὲς τῆς ἀγωγῆς ὅπως ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ στάση τοῦ ἀνθρώπου ἔναντι τοῦ «ἄλλου».

Ὅπως εὔστοχα ἐπισημάνθηκε ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους ὁμιλητές, ὁ ἄκριτος ὀρθολογισμός, ποὺ εἰσήγαγαν οἱ φιλόσοφοι τοῦ Διαφωτισμοῦ, κατέληξε στὴν ἐπικράτηση τοῦ μορφώματος τῆς Παγκοσμιοποίησης, μὲ βασικὸ χαρακτηριστικό της, τὴν ἐπίπλαστη ἐλευθερία ποὺ νομοτελειακὰ ὁδηγεῖ στὴν καταπίεση, στὴν ἐκμετάλλευση καὶ στὴν καταδυνάστευση τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ μία διεθνῆ ὀλιγαρχία οἰκονομικῶν παραγόντων.

Αὐτὲς τὶς πιὸ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις τοῦ Διαφωτισμοῦ βιώνει σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα στὸ πλαίσιο ζωῆς, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ Παγκοσμιοποίηση ὡς συνέχεια τοῦ Διαφωτισμοῦ.

Ὑποστηρίχτηκε ἀκόμη, ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁμιλητές, ὅτι ἀνάμεσα στὶς ἀνατροπὲς ποὺ εἰσήγαγε ὁ Διαφωτισμός, μέσῳ τῆς σύγχρονης Παγκοσμιοποίησης, εἶναι ἡ ἀποδοχὴ ἑνὸς ἀχαλίνωτου ἀνθρωποκεντρισμοῦ ποὺ καταλήγει στὸν ἀτομικισμὸ καὶ στὸν ὑλισμό, ἡ σχετικοποίηση καὶ ἡ ἄρνηση τῆς ἀληθινῆς πίστεως τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ ὁμογενοποίηση τῶν θρησκειῶν. Γεγονότα ποὺ βιώνει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ παιδεία μας, μὲ τὰ σχέδια ποὺ ἀπεργάζεται τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, γιὰ τὴν μετατροπὴ τοῦ μαθήματος τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς σὲ πολυθρησκειακὸ μάθημα στὴν Πρωτοβάθμια καὶ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Ἡ Ἰσλαμικὴ τρομοκρατία καὶ τὸ Τέμενος εἰς τὸν Βοτανικόν

Ἐξ ἀφορμῆς καὶ τῆς νέας τρομοκρατικῆς δολοφονικῆς ἐνεργείας ὑπὸ τζιχαντιστῶν (ἀκραίων Ἰσλαμιστῶν) εἰς τὴν Δανίαν καὶ τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὴν Εὐρώπην (εἰς τὸ Βερολῖνον ἐματαιώθη διαδήλωσις) παραθέτομεν σχόλιον ἐναντίον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Μουσουλμανικοῦ Τεμένους, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τὴν 9ην Ἰανουαρίου εἰς τὴν ἐφημερίδα «δημοκρατία», ὀλίγα 24ωρα μετὰ τὴν ἀντίστοιχον τρομοκρατικὴν δολοφονικὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ πλῆρες κείμενον τοῦ σχολίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ τέμενος τοῦ τρόμου» ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ συγκυβέρνηση καὶ οἱ πολιτικὲς δυνάμεις τῆς Ἀριστερᾶς ποὺ στήριξαν τὴν ὑπόθεση τῆς ἀνέγερσης τζαμιοῦ στὴν Ἀθήνα ὀφείλουν μία μεγάλη συγγνώμη στοὺς Ἕλληνες. Ὀφείλουν νὰ ἀπολογηθοῦν στοὺς πολίτες ποὺ ἀντέδρασαν στὴν ἰσλαμοποίηση τῆς πρωτεύουσας τῆς χώρας καὶ προσέφυγαν στὴ Δικαιοσύνη. Ὀφείλουν νὰ ὁμολογήσουν τὸ σφάλμα τους στοὺς πατριῶτες βουλευτὲς ποὺ διαφώνησαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς μετατροπῆς τῆς ἱερῆς πόλης τῶν Ἀθηνῶν σὲ Ἰσλαμαμπὰντ καὶ τοὺς ὁποίους δαχτυλοδείχναν τὰ ἐξωνημένα ΜΜΕ καὶ ἡ σάπια διανόηση ὡς «φασίστες», «ἀκροδεξιοὺς» καὶ «ἰσλαμοφοβικούς».

Ἄνθρωποι ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ τίθενται ὑπὲρ τῆς ἀνέγερσης τζαμιῶν καὶ τοῦ χαρίσματος τῶν κλειδιῶν τοῦ κράτους στοὺς μανιακοὺς ἐξτρεμιστὲς ἀποτελοῦν ἐξίσου μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς δημοκρατίας μὲ τοὺς τρομοκράτες ποὺ ὑποθάλπουν.

Στὴ Γαλλία, ἡ ἔνοπλη ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ Ἰσλὰμ δολοφόνησε 12 λειτουργοὺς τοῦ Τύπου, ἐπειδὴ σκίτσαραν ἢ ἐπέτρεπαν τὴ δημοσιοποίηση σκίτσων ποὺ δέν τοὺς... ἄρεσαν. Στὸ Ἰρὰκ καὶ στὴ Συρία οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους κόβουν χιλιάδες κεφάλια ἀμάχων, αἰχμαλώτων, ἀρρώστων, μικρῶν παιδιῶν γιά... θρησκευτικοὺς λόγους.

Σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ἔχουν ξαμοληθεῖ πολιτοφυλακὲς μουσουλμάνων ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλουν τὴ σαρία, τὸν θρησκευτικὸ νόμο τοῦ Ἰσλάμ! Λειτουργοῦν ὡς κράτος ἐν κράτει. Ξυλοφορτώνουν γυναῖκες μὲ «ἐλαφρὰ» (γιὰ τὰ γοῦστα τους) ἐνδυμασία, ἐπιτίθενται σὲ ζευγάρια, σὲ ἀνθρώπους ποὺ πίνουν ἀλκοόλ, μαχαιρώνουν περαστικούς, ἀσχημονοῦν διαρκῶς ἀτιμώρητοι καὶ ἀκαταδίωκτοι.

Οἱ ΗΠΑ ἤδη ἔχουν δοκιμάσει μεγάλη δόση ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ Ἰσλὰμ μὲ τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου στοὺς Δίδυμους Πύργους καὶ στὸ Πεντάγωνο.

Εἶναι προφανὲς ὅτι ὁ κόσμος μας δέχεται ἐπίθεση καὶ ἂν θέλουμε νὰ ἐπιβιώσουμε, πρέπει νὰ ἀμυνθοῦμε. Ἡ ἀντίπερα ὄχθη δὲν ἔχει οὔτε τὶς ἀρχὲς οὔτε τὶς ἀξίες οὔτε τὶς εὐαισθησίες μας. Τὸ μόνο ποὺ ἔχει εἶναι ἰσχὺς καὶ ἕνα κοφτερὸ ξίφος ποὺ στρέφεται ἐναντίον μας.

Κι ἐνῷ τὸ Ἰσλὰμ ἔχει βγάλει τὰ καλάσνικοφ καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ, ἡ Δύση ἐκδίδει δελτία Τύπου καὶ κάνει ἐπιτροπὲς γιὰ τὴν... ἰσλαμοφοβία».

ΤΡΙΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἀναφέρει στὸ Ἐξομολογητάριό του ὅτι ὑπάρχουν τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι. Οἱ σαρκικοί, οἱ ψυχικοί καὶ οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι.

Σαρκικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀδικεῖ τὸν ἄλλον.

Ψυχικός εἶναι ὅποιος οὔτε ἀδικεῖ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ οὔτε καί θέλει νὰ ἀδικῆται ἀπό τούς ἄλλους.

Πνευματικός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος, ὄχι μόνον δέν ἀδικεῖ ἄλλον, ἀλλά καί ἀδικούμενος ἀπό τούς ἄλλους ὑπομένει εὐχαρίστως, καί δέν ζητεῖ ἐκδίκηση.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιά τόν σαρκικό ἄνθρωπο: «ὅπου γάρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καί ἔρις καί διχοστασία, οὐχί σαρκικοί ἐστε καί κατά ἄνθρωπον περιπατεῖτε;» (Α΄ Κορ. γ΄ 3). Σᾶς ἐρωτῶ, ἐφ' ὅσον μεταξύ σας ὑπάρχουν φθόνος καί φιλονικία καί διαιρέσεις, δέν εἶσθε ἄνθρωποι κυριευμένοι ἀπό σαρκικά ἐλατήρια καί πάθη; Καί δέν συμπεριφέρεσθε μέ διαγωγή ἀνθρώπου κοινοῦ καί μή ἀναγεννημένου;

Καί συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος:

«Δέν γνωρίζετε ὅτι οἱ ἄδικοι δέν θά κληρονομήσουν τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Μή πλανᾶσθε. Οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτρες, οὔτε μοιχοί, οὔτε ἐκθηλυμένοι καί γυναικώδεις, οὔτε ἀρσενοκοῖτες, οὔτε πλεονέκτες, οὔτε κλέπτες, οὔτε μέθυσοι, οὔτε αὐτοί πού ἐμπαίζουν καί ὑβρίζουν τούς ἄλλους, οὔτε ἅρπαγες θά κληρονομήσουν τήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Κορ. στ΄ 9).

Γιά δέ τόν ψυχικό ἄνθρωπο ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει:

«ψυχικός δέ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γάρ αὐτῷ ἐστι, καί οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται (Α΄ Κορ. β΄ 14). Δηλαδή ὁ φυσικός δέ καί μή ἀναγεννημένος ἄνθρωπος δέν δέχεται ἐκεῖνα πού διδάσκει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διότι ταῦτα φαίνονται σέ αὐτόν ἀνοησία· δέν ἔχει πνευματική δύναμη καί ἀντίληψη νά τά γνωρίση, διότι αὐτά ἐξετάζονται καί διακρίνονται πνευματικά καί μέ τόν φωτισμό τοῦ Πνεύματος.

Γιά δέν τόν πνευματικό ἄνθρωπο λέγει:

«ὁ δέ πνευματικός ἀνακρίνει μέν πάντα, αὐτός δέ ὑπ' οὐδενός ἀνακρίνεται. Τίς γάρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὅς συμβιβάσει αὐτόν; ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν» (Α΄ Κορ. β΄ 15-16).

Ὁ ἀναγεννημένος ὅμως ἀπό τό Πνεῦμα ἄνθρωπος διακρίνει καί κατανοεῖ ὅλα, κάθε περίσταση καί κάθε πρόσωπο, αὐτός δέ δέν νοιώθεται ἀπό κανένα μή ἀναγεννημένο ἄνθρωπο. Καί δέν νοιώθεται ὁ ἀναγεννημένος ἀπό τόν φυσικό καί μή ἀναγεννημένο ἄνθρωπο, διότι, ποῖος ἀπό ἐκείνους, πού δέν φωτίσθηκαν ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐγνώρισε τήν σκέψη καί τίς βουλές τοῦ Θεοῦ; Ποῖος ἀπό αὐτούς θά διδάξη καί θά διορθώση τόν Κύριο; Κανείς. Κανείς λοιπόν ἀπό τούς μή ἀναγεννημένους δέν μπορεῖ νά κατανοήση καί ἐμᾶς. Διότι καί ἐμεῖς ἔχομε τήν σκέψη καί τήν διάνοια τοῦ Χριστοῦ.

Καί συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. ε΄ 22-23): Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ μακροθυμία, ἡ ἀγαθή διάθεση καί καλωσύνη, ἡ ἀξιοπιστία στούς λόγους καί τίς ὑποσχέσεις, ἡ πραότης, ἡ ἐγκράτεια. Κατά τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, πού ἔχουν τίς ἀρετές αὐτές, δέν ἰσχύει ὁ νόμος.

* * *

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος διευκρινίζει ὅτι τὴν σάρκα πρέπει νὰ τὴν κυβερνοῦμε πρὸς ὄφελος τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ ἀνήκουμε στοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος Ἱερεμίας Φούντας στὸ βιβλίο του «ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ» λέγει:

«**Σαρκικοὶ** ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταγίνονται ἀποκλειστικὰ μὲ τὶς ἡδονὲς καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς αὐτῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι προσκολλημένοι στὰ πάθη τους, ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἀποκτηνωθεῖ καὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅτι ὑπάρχουν πνευματικὲς ὀμορφιές, κι ὅλο ἀγωνίζονται, κι ὅλο φροντίζουν μόνο γιὰ χρήματα, γιὰ δόξα, γιὰ ἡδονή. - Οἱ **Ψυχικοὶ** ἄνθρωποι τοποθετοῦνται ἀνάμεσα στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν κακία. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀποβλέπουν στὴν καλὴ διατήρηση τοῦ σώματός τους καὶ στοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων. Ἀποφεύγουν τοὺς πόνους τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ ἀποφεύγουν καὶ τὶς σαρκικότητες, γιατί θέλουν νὰ μὴ χάσουν τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀνθρώπων. Οἱ «ψυχικοὶ» αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶναι πολὺ φίλαυτοι καὶ θέλουν νὰ ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὸν ἑαυτό τους. - Τέλος οἱ **πνευματικοὶ** ἄνθρωποι εἶναι ἐντελῶς διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς προηγουμένους δυὸ τύπους. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μὲ τὴν ἄσκησή τους νὰ καθαρίσουν τὴν καρδιά τους ἀπὸ τὰ πάθη. Καὶ τὸ πετυχαίνουν αὐτὸ καὶ καθαίρονται καὶ θεώνονται».

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
8 ΜΑΡΤΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄ 10 - β΄ 3
Εὐαγγέλιον: Μᾶρκ. β΄ 1 – 12
Ἦχος πλ. β΄– Ἑωθινόν: ΣΤ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ἀναδημιουργία τοῦ ἀνθρώπου

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ νοιώθει ἐλεύθερος παρὰ γνωρίζοντας τὴν ἀλήθεια. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὸ τονίζει πρὸς κάθε ψυχή. "Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς". (Ἰωάν. Η΄ 32).

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, τὴν κατέχει ἡ Ἐκκλησία μας διά τῆς Ἱερᾶς Ἀποστολικῆς παραδόσεώς της, τόσο στὴν γραπτή, ὅσο καὶ στὴν προφορική της μορφή. Τὸ δὲ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἀναφέρεται σὲ μεγάλες δογματικὲς ἀλήθειες ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸν Θεό, ποὺ εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀναδημιουργία καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ "λειτουργικὰ πνεύματα τὰ εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διά τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν" (Ἑβρ. Α' 14).

Ἂς ἐμβαθύνουμε ὅμως στὸ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργός.

Πράγματι, πρὶν "ὁ Πατήρ, δι' Υἱοῦ καὶ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι" δημιουργήσει "ἐκ τοῦ μὴ ὄντος" τὸν ὁρατὸ καὶ ἀόρατο κόσμο, οὐδὲν ὑφίστατο. Ὁ Θεὸς ποὺ εὑρίσκεται ἔξω τῶν διαστάσεων τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, δημιουργεῖ αὐτὰ "ἐκ τοῦ μηδενός". Ἔμπλεος ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ Δαβὶδ μελωδεῖ: "Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, Αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν" (Ψαλμ. λβ΄9).

Ἀλλὰ καὶ τὰ δικά μας, τὰ πύλινα χείλη θὰ πρέπει νὰ ἀντλοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας καὶ νὰ ψάλλουν μὲ αἴσθημα δέους καὶ θαυμασμοῦ. Μὲ δοξολογία ἀκατάπαυστη καὶ εὐχαριστία ἀγιόλεκτη πρὸς τὸν ἄπειρο δημιουργὸ ποὺ στὴν "ἔκρηξη" τῆς ἀγάπης του δημιούργησε τὰ πάντα μέσα σὲ τόση ἁρμονία καὶ τέτοια ὁμορφιά. Ὅσο μάλιστα ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ἀγωνίζεται νὰ ἐφαρμόσει τὸ ἅγιο καὶ σωστικὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅσο προσπαθεῖ ν' ἀγαπήσει ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τόσο καὶ τὸ ἐσωτερικό του πλημμυρίζει ἀπὸ αἰσθήματα ἀληθοῦς ταπεινώσεως καὶ ἀνεκφράστου ἀγάπης ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θείας μεγαλειότητος. Ταυτοχρόνως δὲ αἰσθήματα ὑπακοῆς στὸ νόμο Του, ὁδηγοῦν τὸν πιστὸ εἰς τὴν ὁδὸ τῆς ἁγιότητος.

Ἀλλ' ἐὰν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τὴν ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ δημιουργία, πόσο μᾶλλον δονεῖται ἡ ὅλη ὕπαρξη ἐνώπιον τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν δηλ. καθίσταται ὅσο τὸ δυνατὸν κατανοητὸ τὸ τί ἀκριβῶς συνέβη διά τῆς παρακοῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν συνέχεια μὲ ποῖο τρόπο ὁ Θεὸς ἐπανέφερε τὴν εἰκόνα Του, διά τῆς ἐνανθρωπήσεως, σὲ πλεονεκτικότερη θέση καὶ σὲ ὑψηλότερη κατάσταση ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρχική.

Ναί, ὁ ἄνθρωπος δὲν στάθηκε στὸ ὕψος στὸ ὁποῖο τὸν τοποθέτησε ἐξ' ἀρχῆς ὁ Θεός. Ἁμάρτησε καὶ ξέπεσε. Τὸ "ἀρχαῖον κάλλος ἀμαυρώθη". Οὐδείς μποροῦσε νὰ ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὸ βάθρο του. Ἐκεῖ δηλ. ποὺ ὁ Θεὸς τὸν εἶχε τοποθετήσει, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Χρειαζόταν λοιπὸν νέα, πνευματικὴ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀναδημιουργία. Καὶ τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνει ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Γίνεται ἄνθρωπος ὅμοιος μὲ ἐμᾶς, χωρὶς ἁμαρτία, γιὰ νὰ ἀναπλάσσει καὶ σώσει τὸν ἔνοχο ἄνθρωπο. Ἔτσι, μὲ τὸ κοσμοσωτήριο ἔργο Του ὁ Χριστός, σῴζει ἐκεῖνον ποὺ πραγματικὰ θέλει νὰ σωθεῖ.

Μᾶς ἔδωσε τὴν χάρη• μᾶς χορηγεῖ τὴν ζωή• μᾶς ἐξασφάλισε τὴν ἀνάσταση καὶ ἐπιπλέον διήνοιξε τὶς πύλες τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ βασιλείας! Μὲ δύο λόγια: Μᾶς ἔσωσε!

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα πλεονέκτημα ποὺ ἔχουμε οἱ πιστοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Ἔχουμε τὸν Θεὸ ὄχι μόνο δημιουργό μας, ἀλλὰ καὶ Σωτῆρα μας.

Σὲ τί ἀλήθεια βάραθρο πνευματικὸ καὶ σὲ τί εἴδους ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀναισθησία θὰ πρέπει νὰ εὑρίσκεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ παραμένει ἀδιάφορος μπροστὰ σὲ τοῦτα τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα. Καὶ ἄνευ ἀντιρρήσεως, πόσο ἀδικεῖ κανεὶς τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς καὶ σωτῆρας τοῦ προσφέρεται, ἐνῷ αὐτὸς ἐπιμένει στὸ νὰ κρατᾶ κλειστὴ τὴν ὕπαρξή του στοὺς σωστικοὺς χτύπους τῆς χάριτος.

Εἶναι παράλογο. Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πεισματικῷ τῷ τρόπῳ ἀρνοῦνται αὐτὴ τὴν θεϊκὴ ἀγάπη καὶ κάποιοι ἄλλοι, ἀλλοίμονο, δαιμονικῷ τῷ τρόπῳ, προσπαθοῦν οἱ ἀνόητοι νὰ ἀμαυρώσουν τὴν λάμψη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἀλλὰ ὅπως ὅλες οἱ ἐνέργειές μας, ἀπὸ τοῦ πλέον ἀσημάντου λόγου, ἕως καὶ τοῦ ὑψηλοτέρου ἔργου, νομοτελειακῶς φέρουν καὶ τὰ ἀποτελέσματά τους, οὕτω πὼς καὶ ἐπιπλέον, εἰς τὴν περίπτωση τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς σωτηρίας, ἡ ἄρνηση φέρει καὶ αὐτὴ τὰ δικά της τραγικὰ ἀποτελέσματα. Εἶναι δὲ ἐντελῶς παράλογη ἡ ἔνσταση ὁρισμένων ὅτι δῆθεν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακῆς τους προαιρέσεως, στεροῦν τὴν ἐλευθερία τους, ἀφοῦ γνωρίζουν ἐξ ἀρχῆς τὰ ἀποτελέσματα τῆς οἱασδήποτε συμπεριφορᾶς καὶ τελικῶς εἶναι στὸ χέρι τους ἐλευθέρως νὰ ἀποδεχθοῦν τὴ σωτηρία τους ἢ νὰ ἐπιλέξουν τὴν "ἔνδικον μισθαποδοσίαν" ἡ ὁποία καὶ τοὺς ἀναμένει. Καὶ ἐπειδὴ ἔτσι ἔχει ἡ πραγματικότητα, εἴτε γίνεται ἐλευθέρως ἀποδεκτή, εἴτε ὁρισμένοι θέλουν νὰ ξεγελοῦν τὸν ἑαυτόν τους, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος στὸ τέλος τοῦ ἀναγνώσματος ἐρωτᾶ: "εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας;" (Ἑβρ. Β' 2-3).

Ἑπομένως, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη "περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι". Νὰ προσέχουμε τὸ αὐθεντικὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως αὐτὸ ἐκφράζεται διά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων, τῶν ὁσίων καὶ ἁγίων μας, καὶ ὄχι τὰ ὀθνεῖα διδάγματα τῆς ψευδοκουλτούρας καὶ τῆς πλανεμένης θεολογίας – "σκοτολογίας", "μὴ πότε παραρρυῶμεν".

Ἂς μὴ λησμονοῦμε δὲ ποτὲ ὅτι τὸ γνήσιο καὶ ζωντανὸ κήρυγμα δὲν συμπορεύεται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀφυπνίζει πρὸς ἀγῶνα, ὁμολογία καὶ ἁγιότητα.

Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀσκητικαί ἐμπειρίαι

15. Προϋποδέσεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς

Ὁ φιλόθεος ἄνδρωπος εἶναι πάντα ἀνοιχτός καί πρόθυμος στό νά δεχτεῖ τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Θά ἔλεγα ὅτι πεινάει καί διψάει νά μάθει κάτι παραπάνω, νά ἐμβαθύνει στά ἱερά νοήματα καί νά εὐφρανθεῖ στά πνευματικά κείμενα τῶν ἁγίων πατέρων, στά ὁποῖα εἶναι ἀποθησαυρισμένη ἡ ἐμπειρία τῆς κατά Θεόν ζωῆς τους. Παράλληλα, μέ ταπεινό τρόπο δέλει νά μεταφέρει καί στούς ἄλλους αὐτά πού γνωρίζει. Τή δική του χαρά δέλει νά τήν κάνει καί χαρά τῶν ἄλλων.

Ὡστόσο, αἰσθάνεται συχνά ἐνόχληση καί θλίψη, γιατί ὁ ἴδιος δέν ἐφαρμόζει ὅσα μαθαίνει καί ὅσα διδάσκει τούς ἄλλους. Ἐνῶ τόν εὐχαριστεῖ νά ἀκούει τό λόγο τοῦ Θεοῦ, δέν αἰσθάνεται τήν ἴδια εὐχαρίστηση νά τηρήσει μέ συνέπεια τίς ἐντολές. Ἡ ραθυμία τόν ἔχει αἰχμαλωτισμένο. Τό κοσμικό φρόνημα τοῦ ἀφαιρεῖ τήν ἀναγκαία προθυμία. Γι' αὐτό καί δέν προοδεύει πνευματικά. Δέχεται ὅμως ὠφέλεια ἀπό τή συνεχή μελέτη ἢ τήν ἀκρόαση τοῦ λόγου τοῦ Θεο

Ἡ θεία Λειτουργία*

Τοῦ μακαριστοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

(1ον)

Εἶναι ἀνάγκη νά τό σκεφτοῦμε καλά, ἀδελφοί μου, καί νά προσέξουμε πολύ ὅλοι μας κληρικοί καί λαϊκοί ὅτι ἡ βάση τῆς πνευματικῆς μας οἰκοδομῆς καί προόδου εἶναι ἡ ὀρθόδοξος λατρεία. Καρδιά τῆς ὀρθοδόξου λατρείας μας εἶναι ἡ θεία Λειτουργία. Γι' αὐτό χωρίς μεγάλες εἰσαγωγές θά προσπαθήσουμε νά ἐμβαθύνουμε στό μυστήριο αὐτό τῆς θείας Λειτουργίας ἔχοντας σάν ὁδηγό μας ἕνα σύγχρονο Ἱεράρχη, πού ἔχει μελετήσει ὅσον ὀλίγοι αὐτά τά θέματα. Πιστεύουμε ὅτι ἐκφράζει κατά τό δυνατόν βέβαια τήν πατερική ὀρθόδοξο διδασκαλία στό θέμα αὐτό.

«Εὐχαριστοῦμεν σοι καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας» λέγει ὁ ἱερεύς. Εὐχαριστοῦμε καί γι' αὐτήν ἐδῶ τήν Λειτουργία, πού μᾶς ἔκρινες ἄξιους νά δεχθῆς ἀπό τά χέρια μας.

Πάνω στή γῆ, ἀδελφοί μου, κάθε μέρα γίνεται ἕνα ἔργο, ὅπως καί σήμερα καί ὅσο θά ὑπάρχη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο. Τό πιό μεγάλο, τό πιό σπουδαῖο καί τό πιό ἱερό ἔργο, πού μποροῦν νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἡ θεία Λειτουργία, ἡ συνέχιση τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου πού ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τούς μαθητάς Του. Οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά κάνουν πολλά καί μεγάλα ἔργα, μά τίποτα περισσότερο καί πιό σπουδαῖο ἀπό τή θεία Λειτουργία. Αὐτό εἶναι ἕνα μοναδικό προνόμιο, πού ἔδωκε ὁ Θεός στούς ἀνθρώπους, γιατί οὔτε οἱ Ἄγγελοι μποροῦν νά τελέσουν τήν θεία Λειτουργία. Στή θεία Λειτουργία οἱ Ἄγγελοι συνεργάζονται μέ τούς ἀνθρώπους, καθώς τό ἀκοῦμε στό τροπάριο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος «καί ἐν τῷ μέλπειν τάς ἁγίας σου εὐχάς, Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε», ὅταν ἔκανες δηλαδή τήν θεία Λειτουργία οἱ Ἄγγελοι συλλειτουργοῦσαν μαζί σου. Καί ἕνας σύγχρονος ἐπίσης πνευματικός στούς ψέλνοντας τό τροπάριο τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἔλεγε νά τό λένε τμηματικά, ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακῦψαι», οἱ Ἄγγελοι δηλαδή ἐπιθυμοῦν νά σκύψουν.

Τί σημαίνει ἄραγε Λειτουργία; Θά πῆ δημόσιο ἔργο, ἔργο δηλαδή γιά τό λαό, τό λαό τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται γιά ὅλο τόν κόσμο, ἀλλά τελεῖ τήν θεία Λειτουργία μόνο γιά τούς πιστούς, «ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν». Καί παλαιότερα ὅταν ἐλέγοντο καί τά κατηχούμενα καί ὁσάκις λέγονται, ὅπως στό Ἅγιον Ὄρος «ὅσοι κατηχούμενοι, προέλθετε, οἱ κατηχούμενοι, προέλθετε· μή τις τῶν κατηχουμένων». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί ἑπομένως ἡ θεία Λειτουργία σάν δημόσιο ἔργο γίνεται γιά τό λαό τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν ἴδιο τό λαό. Γιατί δέν λειτουργοῦν μόνοι τους οὔτε μυστικά οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά κάθε φορά ὁ λαός τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἱερεῖς του τελοῦν τήν θεία Λειτουργία. Ὅλοι μαζί, ὅπως ἑρμηνεύεται, εἴμαστε κλῆρος καί λαός, εἶναι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λέμε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ δέν ἐννοοῦμε χωριστά τούς λαϊκούς ἀπό τούς κληρικούς, ὅλοι μαζί καί λαϊκοί καί κληρικοί εἴμαστε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ.

Καί θυμᾶσθε μιά ἀπάντηση τῶν τριῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρός τόν Πάπα, πού εἶπαν ὅτι ἐμεῖς δέν δεχόμεθα νεωτερισμούς, ἀλλαγές, ὅτι φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ.

Προμαχοῦν καί οἱ εὐσεβεῖς κληρικοί μαζί μέ τόν λαό καί ὅλοι μαζί κληρικοί καί λαϊκοί εἴμαστε ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Δέν εἶναι εὔκολο νά ποῦμε τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τό καταλαβαίνουμε ὅμως καί τό ζοῦμε αὐτό τό πρᾶγμα, ὅταν τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία. Ὅταν εἴμαστε μέσα στό ναό καί γίνεται ἡ θεία Λειτουργία, ἐμεῖς δέν παρακολουθοῦμε ἁπλῶς σάν θεατές ὅ,τι γίνεται, ἀλλ' εἴμαστε ἐμεῖς ὅλοι πού λειτουργοῦμε, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί μεῖς τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία. Γι' αὐτό ὅλες οἱ εὐχές καί ὅλοι οἱ ὕμνοι τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι γραμμένοι ἔτσι πού νά φαίνεται πώς δέν λειτουργεῖ μόνο ὁ ἱερέας, ἀλλά ὅλοι οἱ χριστιανοί πού εἶναι μέσα στό ναό. «Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» λέγει ὁ διάκονος, «Πρόσχωμεν» καί τά λέει γιά ὅλο τό λαό, γιατί ὅλοι εἴμαστε Ἐκκλησία καί ὅλοι μαζί τελοῦμε θεία Λειτουργία.

Ἡ Θεία Λειτουργία, λεπτομέρεια τοιχογραφίας Θεοφάνους τοῦ Κρητός, Ἱ Μονῆ Ἁγίου Νικολάου Ἀναπαυσᾶ, Μετέωρα (1527).

Κάθε φορά πού μαζευόμαστε στό ναό λέμε πώς ἔχομε σύναξη, καί σύναξη θά πῆ ὄχι ὅτι πᾶμε στήν Ἐκκλησία, ὅπως εἴπαμε, ἀλλά ὅτι συναζόμαστε, γιά νά γίνωμε ἡ Ἐκκλησία. Ἡ σύναξή μας αὐτή δείχνει πώς εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία. Πολύ περισσότερο εἴμαστε ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνο ὅταν συναζώμεθα, ἀλλά ὅταν μαζί μέ τόν ἱερέα τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία. Στή θεία Λειτουργία φαίνεται τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ λειτουργική σύναξη εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι τό κέντρο ὅλων τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, πού γίνονται ἀπό τήν Ἐκκλησία μέσα στό ναό.

Ὁ Ἑσπερινός, ὅπως ξέρουμε, ὁ Ὄρθρος, οἱ Ὧρες, ὅλα μᾶς προετοιμάζουν γιά τήν θεία Λειτουργία καί εἶναι σφάλμα μεγάλο πού δέν παρακολουθοῦμε καί αὐτές τίς ἱερές ἀκολουθίες ἡ συντομεύονται πολλές φορές ἀνεπιτρέπτως. Πάντα μέ τήν παρουσία μεταξύ μας τοῦ ἱερέα, γιατί χωρίς ἱερέα καί χωρίς θεία Λειτουργία, δέν εἴμαστε Ἐκκλησία, ἀλλά μιά ἁπλῆ συγκέντρωση σάν ἐκεῖνες πού κάνουν τά σωματεῖα καί οἱ σύλλογοι. Δηλαδή τήν ὥρα πού εἴμαστε στήν Ἐκκλησία καί τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία, δέν εἶναι ἁπλῶς μιά συγκέντρωση, μιά ὁμιλία. Ἐκκλησία θά πῆ ὁ λαός.

Ὑπάρχει μιά διάστασι μεταξύ Ἐκκλησίας καὶ κοσμικοῦ φρονήματος. Οἱ κοσμικοὶ λένε: τί ἀσχολεῖσαι τώρα μέ τήν θεία Λειτουργία καί τή λατρεία, αὐτό εἶναι τό ζητούμενο; Τὸ ζητούμενο εἶναι νά κατέβουμε στό πεζοδρόμιο καί νά δίνουμε τά συνθήματα τοῦ Α καί τοῦ Β, ἀλλά ἐάν δέν ξεκινήσουμε ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα καί ἀπό τή θεία Λειτουργία τί κάνουμε; Ἐκεῖ εἶναι ἡ βάση, ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγή ἐκεῖ εἶναι ἡ δύναμή μας. Ξέρουμε καί στό καιρό τῆς Τουρκοκρατίας δέν εἶχαν οὔτε κηρύγματα, οὔτε ἄλλες δυνάμεις. Τί μᾶς ἔσωσε; ἡ λατρεία μᾶς ἔσωσε. Ἡ θεία Λειτουργία μᾶς ἔσωσε.

Ἡ θεία Λειτουργία δέν εἶναι βέβαια κάτι πού τό σκέφτηκαν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά εἶναι τό μεγάλο καί θειότατο μυστήριο, πού τό ἵδρυσε καί τό σύστησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γιά νά τό ποῦμε καλλίτερα ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἵδρυσε τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τήν θεία Λειτουργία συνεχίζοντας τό μεγάλο καί θειότατο μυστήριο. Γι' αὐτό ἡ θεία Λειτουργία λέγεται καί θεία Εὐχαριστία καί εἶναι τό ἴδιο πρᾶγμα, ἡ ἱερή δηλαδή καί ἁγία τελετή τῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία συνεχίζεται ἀναίμακτα ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐνθυμεῖσθε ὁ ἀείμνηστος καθηγητής τῆς Δογματικῆς ὁ Χρῆστος Ἀνδροῦτσος λέει ὑπάρχει διαφορά τῆς Σταυρικῆς θυσίας μέ αὐτό πού τελεῖται κατά τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἔτσι εἶναι αὐτή εἶναι ἡ διαφορά. Στήν Σταυρική θυσία ἡ θυσία ἦτο αἱματηρά ἐδῶ εἰς στήν Ἁγία Τράπεζα τελεῖται ἀναιμάκτως. Στὴν ἱερή καί ἁγία τελετή τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται ἀναιμάκτως ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ θεία Λειτουργία ἤ θεία Εὐχαριστία εἶναι ἡ ἴδια θυσία πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός προσφέροντας ὁ ἴδιος τόν ἑαυτόν Του γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου. Τό βράδυ στό Μυστικό Δεῖπνο ἔκοψε τό ψωμί, ἔδωκε στούς μαθητές του καί τούς εἶπε «λάβετε φάγετε τοῦτό ἐστι τό Σῶμα μου», εὐλόγησε ὕστερα τό ποτήριον, ἔδωκε στούς μαθητές του καί τούς εἶπε «πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτό ἐστι τό Αἷμα μου». Καί τίς δύο φορές εἶπε καθαρά καί ἐννοοῦσε κυριολεκτικά αὐτό πού ἔλεγε, αὐτό εἶναι τό Σῶμα μου, καί αὐτό εἶναι τό Αἷμα μου. Αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση γιά ὅλους τούς αἱρετικούς εἴτε εἶναι προτεστάντες εἴτε γιεχωβίτες καί δέν δέχονται αὐτή τήν ἀλήθεια, τήν θεμελιώδη, ὅτι αὐτό εἶναι τό Σῶμα μου καί αὐτό εἶναι τό Αἷμα μου, ἀλλά ὅτι δηλαδή δῆθεν συμβολίζουν τό Σῶμα καί συμβολίζουν Αἷμα. Ὄχι οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοί πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων γίνεται Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ἀλλά δέν τούς ἐβεβαίωσε μόνο γι' αὐτό, ἀλλά καί τούς ἔδωσε ἐντολή καί τούς εἶπε «τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμήν ἀνάμνησιν» αὐτό νά τό κάνετε, γιά νά μέ ἐνθυμῆσθε.

Ἔτσι λοιπόν ἡ Ἐκκλησία τώρα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τελεῖ τήν θεία Λειτουργία καί συνεχίζει τήν ἴδια θυσία καί τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ Λειτουργία δηλαδή καί ἡ θεία Εὐχαριστία δέν εἶναι μόνο θυσία καί ἀνάμνηση τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ἀλλά συνεχίζει τήν θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά κοινωνήσωμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα. Ὅταν λέμε θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμε τόν Σταυρικό Του θάνατο, ἀλλά καί τήν ὕστερα ἀπό τρεῖς ἡμέρες Ἀνάστασή Του καί ὅταν τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία καθώς τό λέγει σέ μια εὐχή ὁ λειτουργός ἱερεύς «τόν θάνατον αὐτοῦ καταγγέλλομεν, τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὁμολογοῦμεν».

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς Χριστός στό Μυστικό Δεῖπνο σύστησε τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, μίλησε γιά τόν Θάνατο καί τήν Ἀνάστασή του. Γιά τό Ἅγιο Σῶμα Του πού θά πέθαινε στό Σταυρό καί γιά τό Τίμιο Αἷμα του πού θά ἔρρεε ἀπό τήν πλευρά του. Γιά τό Σῶμα του πού ἔλαβε κατά τήν ἐνανθρώπησή του καί πού σέ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστανόταν αὔθαρτο καί ἀθάνατο, αὐτό πού στό θεῖο μυστήριο μεταδίδεται τώρα «εἰς βρῶσιν τοῖς πιστοῖς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον».

Πολλά λοιπόν θά μποροῦσε κανείς νά πῆ περί τῆς θείας Εὐχαριστίας ὅπως ἀκούσαμε ἀπόψε στήν ἀγάπη σας. Ἐλπίζομε ὅτι θά προσπαθήσουμε νά συνεχίσουμε, γιά νά δοῦμε τί κρύβει ἡ θεία Λειτουργία μας, τί πλοῦτο, τί θησαυρό. Ὅσα ὅσα γίνονται στή θεία Λειτουργία δέν τά χωράει τό μυαλό μας, γι' αὐτό πρέπει νά ἔχουμε πίστη, γιά νά τά ζοῦμε μέσα μας πάντα. Εἶναι σπουδαῖο ἕνα πρᾶγμα νά τό ζοῦμε μέσα μας, παρά μόνο νά τό καταλαβαίνουμε στεγνά μέ τό μυαλό μας. Ἐδῶ πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι εἶναι μεγάλη ἀλήθεια αὐτή, μέ πίστη καί νά τό ζοῦμε μέσα μας τό μυστήριο. Οἱ ὀρθολογιστές δυστυχῶς, καί ἀπό μέσα ἀπό τά σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας, νόμισαν ὅτι θά μποροῦσαν νά καταλάβουν τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τῆς θείας Λειτουργίας μέ τά αἰσθητά μάτια καί γι' αὐτό μαζί μέ ἄλλους λόγους προχώρησαν καί στήν κατεδάφιση τοῦ τέμπλου καί γι' αὐτό κάποιοι Ρῶσοι πού εἶχαν κάνει μιά Ἐκκλησία, ὅπως τήν ἔλεγαν ζῶσα ἐκκλησία προχωροῦσαν ἀκόμη περισσότερο καί ἔλεγαν τήν Ἁγία Τράπεζα νά τήν μεταφέρουμε στο κέντρο τοῦ ναοῦ, γιά νά βλέπουμε τά τελούμενα, καί τί θά καταλάβαιναν; ἔστω καί νά τά βλέπαμε. Μεγάλος κίνδυνος αὐτός, ὅταν θέλη κανείς ἔτσι ἁπλῶς νά βλέπῃ χωρίς νά συμμετέχῃ μὲ τὴν ψυχή του καί μέ πίστη.

Ἡ θεία Λειτουργία δέν εἶναι μιά νεκρή, ἀλλά ζωντανή πράξη τῆς Ἐκκλησίας πού τόσο καλλίτερα τήν καταλαβαίνουμε ὅσο πό ζωντανά μετέχουμε σ' αὐτή. Ὄχι ὅταν παρακολουθοῦμε σάν θεατές, ὅπως εἴπαμε, ὅσα γίνονται μέσα στό ναό, ἀλλά ὅταν εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πού ζωντανά τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία. Θά τό ἐπαναλάβουμε καί θά τό ξαναποῦμε αὐτό πού εἶναι βασική ἀλήθεια καί θεία πραγματικότητα· δέν εἶναι δηλαδή ἡ Ἐκκλησία κάτι ξένο καί ἔξω ἀπό μᾶς, πού λειτουργεῖ καί ἐμεῖς πηγαίνουμε στήν θεία Λειτουργία, μά ἐμεῖς συναγμένοι εἴμαστε Ἐκκλησία.

Τά θέματα τῆς θείας Λειτουργίας βεβαίως ἔχουν ὅλα ἕνα πολύ βαθύ νόημα, πού δέν μποροῦμε εὔκολα νά τό συλλάβουμε καί νά τό ἐκφράσουμε, ὅπως τονίζει ὁ Μέγας Βασίλειος. Δέν μποροῦμε πάντα νά ἐκφράσουμε ὅσα θά σκεφθοῦμε, γιατί ὅσα μπορεῖ νά σκεφθῆ ὁ νοῦς δέν μπορεῖ νά τά ἐκφράση τό στόμα. Μά καί ὅσα μπορεῖ νά πῆ τό στόμα δέν μποροῦμε εὔκολα νά τά γράψουμε καί νά τά παρουσιάσουμε.

Ποιός θά εἶναι ὁ ἀντικειμενικός σκοπός ὅλων αὐτῶν τῶν ὁμιλιῶν; Ὁ στηριγμός μας σάν χριστιανοί, πού θά πῆ νά κτίζεται μέσα μας καί νά μεγαλώνη ἡ πίστη καί ἡ ἐλπίδα μας στόν Θεό καί ἡ ἀγάπη μεταξύ μας. Ὅπως σᾶς εἶπα, καίριο, πάρα πολύ σημαντικό τό θέμα αὐτό. Ὑπάρχουν πάρα πολλά προβλήματα. Ἀπόψε πού ἔχουμε καί τούς ἱεροψάλτες μποροῦν καί κεῖνοι πολλά νά μᾶς ποῦν πάνω σ' αὐτό τό θέμα. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπειδή κατέχει τά θέματα αὐτά λέει καί εἰς τό θέμα τῆς ψαλμωδίας πρέπει νά προσέξουμε. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δέν προσευχόμεθα στή θεία Λειτουργία ἀλλά τραγουδᾶμε, ἀλήθεια λέει πολύ τραγουδᾶμε καί μάλιστα κατά τόν πιό κακόγουστο τρόπο. Δέν μποροῦμε τώρα νά μποῦμε σέ λεπτομέρειες, ἀλλά νομίζουμε εἶναι ἀνάγκη νά συσταθῆ ἕνα ἰδικό σχολεῖο, στό ὁποῖο νά μαθαίνουν οἱ ἱερεῖς καί οἱ ψάλτες πῶς νά ψάλλουν Βυζαντινή μουσική, γιατί μουσική μπορεῖ νά ξέρουν ὅλοι, ἀλλά πρέπει νά μορφώνουν ἐκκλησιαστική μουσική ἀντίληψη. Αὐτό κυρίως λείπει, τό πῶς οἱ ἱερεῖς νά λέμε «τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» καί πῶς οἱ ψάλτες ν' ἀποκρίνωνται «Κύριε ἐλέησον»».

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Π.Ο.Ε. Κάνιγγος 10, Ἀθῆναι.

Γιατί δὲν νηστεύεις;

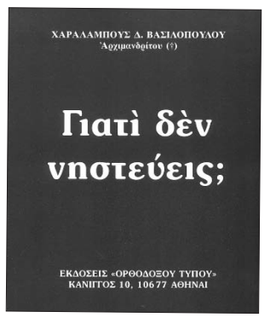

Ὁ ἀοίδιμος Γέρων π. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος ἔχει γράψει καὶ ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον, ποὺ κυκλοφορεῖται ἀπὸ τὰς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου». Εἰς αὐτὸ ἐξετάζει συντόμως διατί παραθεωρεῖται ἡ ἐντολὴ τῆς νηστείας καὶ τονίζει τὶς ὠφέλειες τῆς νηστείας, τὴν ἀνάγκην νὰ νηστεύουν οἱ χριστιανοὶ καὶ πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία, διὰ νὰ εἶναι θεάρεστος.

Ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου»
Κάνιγγος 10, α΄ ὄροφ.
106 77 Ἀθῆναι,
Τηλ. 210–38 16 206
ΤΕΛΕΦΑΞ 210–38 28 518
Τιμᾶται 1,70€

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΑΥΤΟΥ ΙΟΥΛΙΑΝΗΣ

Τὴν 4ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τῶν Ἁγίων μαρτύρων Παύλου καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰουλιανῆς. Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Τό ἡμερολόγιον τῆς Π.Ο.Ε. τοῦ ἔτους 2015

Πρόλογος

Πρὶν λίγα χρόνια ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης ἔλεγε: « Ὁ Σατανᾶς ἐπειδὴ εἶναι μία ἀπαισίως, μαύρη, δυσειδὴς καὶ ἀποτρόπαιος ὕπαρξις, ἐμφανίζεται μὲ διάφορα ἀπατηλὰ σχήματα. Εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμ. 1 ἀπατεών, ὁ πλανῶν κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τὴν Οἰκουμένην ὅλην (Ἀποκ. 12, 9). Μπορεῖ ἀκόμα νὰ μετασχηματισθῆ καὶ εἰς ἄγγελον φωτὸς (Β΄ Κορ. 11,14) ἀρκεῖ νὰ πετύχη τοὺς καταχθονίους σκοπούς του... Εἰς τοὺς πρωτοπλάστους ἐνεφανίσθη ὡς ὄφις (Γέν. κεφ. 3ον), ἐνῶ μέχρι τότε ὁ ὄφις, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ζῶα τοῦ παραδείσου...

Τὸν τελευταῖον καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα μας παρουσιάζεται μὲ νέα σχήματα... φορῶν τὸ προσωπεῖον τῆς φιλανθρωπίας, ἐνδεδυμένος μὲ σμόκιν, κηρύττων τὴν ἀγάπην, ρητορεύων σὲ κοινὲς συνεστιάσεις περὶ φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης, καὶ ἡ πελατεία του αὐξάνεται καθημερινῶς».

Ποῖα εἶναι τὰ νέα σχήματα; Τὸ Ρόταρυ, οἱ Λάϊονς καὶ ὁ πρόσκοπος. Βέβαια ἐμφανίζεται καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα σχήματα, ὅμως ἐμεῖς θὰ ἀσχοληθοῦμε μόνον μὲ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ὄργανα τῆς Μασονίας καὶ πρόγονοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς πανθρησκείας.

Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὅτι «πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασι εἰς τὸν κόσμον» (Α΄ Ἰω. δ΄ 1). Καὶ πάλι «Πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον» (Β΄ Ἰω. α΄ 7). Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος λέγει: «Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ» (Ματθ. 24,4) Δηλαδή, προσέχετε μήπως τυχὸν σᾶς πλανήση κανείς.

Ἀδελφοί, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κινδυνεύουμε νὰ παγιδευθοῦμε. Κυρίως, χριστιανοὶ «ἀσθενεῖς τῇ πίστει», ἀκατάρτιστοι σὲ θέματα πίστεως διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὶς πλάνες αὐτὲς καὶ νὰ ἀπολεσθοῦν. Εἰδικὰ τὰ τελευταῖα 100 χρόνια ὅλες αὐτὲς οἱ πλάνες ἐξαπλώθηκαν ραγδαῖα σ΄ὅλον τὸν κόσμο καθὼς καὶ στὴν πατρίδα μας.

Ἕνας ἄλλος σοβαρὸς λόγος ποὺ ὁδηγεῖ σὲ τέτοιου εἴδους πλάνες εἶναι ἡ ξενομανία. Ξενομανία σημαίνει ἀπόλυτη μίμηση ξένων τρόπων ζωῆς, ὑπερβολικὴ ἐμμονὴ σὲ ξένα πρότυπα. Ἡ λέξι μανία δηλοῖ πάθος πέρα ἀπὸ τὴν λογική. Αὐτὸ τὸ πάθος ἐκδηλώθηκε κυρίως κατὰ τα χρόνια τῆς Βαυαροκρατίας καὶ ἔκαμε μεγάλη ζημιὰ στὴν πατρίδα μας. Προσπάθησαν νὰ μᾶς ἀλλοιώσουν τὴν πίστι, τὴν παράδοσι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά μας, τοὺς θεσμούς, καὶ νὰ ἐπιβάλουν νέους τρόπους ζωῆς.

Ἀπὸ τὴν ἱστορία βλέπουμε ὅτι οἱ ξένοι οὐδέποτε μᾶς ἀγάπησαν ὡς λαό, μόνο τὰ συμφέροντά τους ὑπηρετοῦσαν. Θεωροῦμε σκόπιμο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ἀναφέρουμε μόνο ἀπὸ τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Μακρυγιάννη πῶς παρουσιάζει τὴν συμπεριφορὰ τῶν ξένων εἰς βάρος τῆς πατρίδος μας: «Γνωρίζομεν τὶς ἐνέργειες τὶς μυστικὲς τῶν ξένων ὅπου ἐργάζονται διὰ τὴν θρησκείαν μας - θρησκείαν δὲν ἀλλάζομεν ἐμεῖς, οὔτε τὴν πουλοῦμεν». Καὶ πιὸ κάτω: «Μᾶς γεμίσατε φατρίες, μᾶς καταντήσατε μπαλαρίνες σας. Τέτοια ἠθικὴ ἔχετε ἐσεῖς καὶ προκοπή».

Καὶ ἀλλοῦ καταλήγει: «Τέτοια ἀρετὴ ἔχουν, τέτοια φῶτα μᾶς δίνουν, κακία καὶ παραλυσία».

Μπορεῖ οἱ ξένοι νὰ ὑπερτεροῦν στὸν τεχνικὸ πολιτισμό, ἀλλὰ στὸν πνευματικὸ πολιτισμὸ κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς ζοῦν στὸ σκότος. Ἐμεῖς τοὺς ἀγαπᾶμε ὡς πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἀλλ' ὄχι ὅμως τὸ σκότος τους.

Ἀκόμη, ἀδελφοὶ καὶ αὐτὸς ὁ πληθυντικὸς τῆς μεγαλοπρεπείας (εὐγενείας) «σεῖς» «σᾶς» κ.λπ. εἶναι ἀπόκτημα τῆς ξενομανίας. Στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, τὴν μεσαιωνικὴ (Βυζάντιο) καὶ Τουρκοκρατούμενη ἦταν ἄγνωστος ὁ πληθυντικός. Καὶ στὶς προσευχὲς ἑνικὸ χρησιμοποιοῦμε «Σὺ Κύριε» «Σὺ Θεέ μου», «Σὺ Ἅγιέ μου». Ἀκόμη καὶ σήμερα στὶς προσευχές δὲν λέγομε «Σεῖς Κύριε» ἤ «Σεῖς Θεέ μου» κ.λπ., (διότι οὔτε γραμματικῶς ταιριάζει οὔτε συντακτικῶς). Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς μάθουν οἱ ξένοι, πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, τὴν γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικό (μιὰ γλῶσσα τόσο πλήρη καὶ ὄμορφη ποὺ δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο), ὅταν μάλιστα ἀπὸ ἐμᾶς πῆραν τὰ φῶτα;

«Ἀλλ' ὦ τῆς ξενομανίας!" Ἕλληνες, λέγει ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, πότε θὰ σωφρονισθῶμεν καὶ θὰ παύσωμεν νὰ πιθηκίζωμεν καὶ νὰ ἀντιγράφωμεν πᾶν ὅ,τι ἔξωθεν μᾶς ἔρχεται;».

Καὶ ὁ Μακρυγιάννης: «Γλυκύτερον πρᾶγμα δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τὴν θρησκεία».

Ὅλες αὐτὲς οἱ ξενόφερτες ὀργανώσεις εἶναι ἐφευρέσεις καὶ τεχνάσματα τοῦ σατανᾶ. Ὅλες οἱ δραστηριότητές τους εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἤ καλύτερα νὰ ποῦμε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Καμμία ἀναφορὰ στὸν Χριστό μας καὶ ὅμως οἱ παγιδευμένοι αὐτοὶ ἀδελφοί μας, θέλουν νὰ μποῦν στὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίτροποι ἀκόμη καὶ ψάλτες καὶ θέλουν μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας π. Μᾶρκος Μανώλης «νὰ κάνουν τὴν Ἐκκλησία κόσμο, καὶ ὄχι τὸν κόσμο Ἐκκλησία». Μὴ παγιδευθοῦμε. Εἴμαστε πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἔργον τῶν χειρῶν Του. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι αἰώνια καὶ οὐράνια· ἐμεῖς, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης, νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστὸ καὶ τότε ὅλα γίνονται παράδεισος.

ΤΟ ΡΟΤΑΡΥ

«Ἐν πρώτοις ἡ λέξις **Ρόταρυ** δὲν εἶναι Ἑλληνική, ἀλλὰ ξένη, Ἀγγλική, ποὺ σημαίνει περιστρεφόμενον κύκλον, ὁμάδα δηλαδὴ ἀτόμων, τὰ ὁποῖα ἑκάστην ἑβδομάδα ἐκ περιτροπῆς συνέρχονται εἰς τὰς οἰκίας των, τρώγουν, πίνουν, καὶ μεταξὺ τυροῦ καὶ ἀχλαδίου συζητοῦν καὶ λύουν ὡς ν

Ἐπιστολὴ τοῦ π. Χαραλάμπους Μανώλη πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσ/κης κ. Ἄνθιμον

Συγκλονιστικὴν παρέμβασιν ὑπὲρ τοῦ ἀδίκως διωκομένου ἱερέως υἱοῦ του, π. Νικολάου Μανώλη, ἔκαμεν ὁ πολιὸς καὶ σεβαστὸς εἰς τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἱερεὺς π. Χαράλαμπος Μανώλης. Εἶναι τόσον εὔγλωττα καὶ ἰσχυρά, τὰ ὅσα ὑποστηρίζει, ὥστε καὶ ἐμεῖς κρίνομεν ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ σταματήση ἡ δίωξις τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ ἀντιοικουμενιστοῦ ἱερέως· ἐὰν ὑπάρχουν κάποιαι προσωπικαὶ πικρίαι, αὐταὶ πρέπει ἀμοιβαίως νὰ συγχωρηθοῦν καὶ νὰ λήξη χριστιανοπρεπῶς τὸ ὅλον θέμα, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ σκάνδαλα καὶ ἀντιδράσεις. Διαφορετικὰ τί νόημα ἔχει ὁ «ἑσπερινός τῆς συγχωρήσεως», εἰς τὸν ὁποῖον καλοῦμεν νὰ προσέλθουν οἱ Χριστιανοί, διὰ νὰ συγχωρηθοῦν; Ἀκόμη ἠχοῦν εἰς τὰ αὐτιά μας τὰ λόγια τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ποὺ ἠκούσαμεν τὴν Κυριακὴν τῆς Τυρινῆς: «Ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν».

Ἡ ἐφημερὶς μας ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, εἰς ὅσα εἴχομεν γράψει ἐνωρίτερον, διά τὸ ἐν λόγῳ θέμα. Πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας δημοσιεύομεν τὴν συγκλονιστικὴν καὶ συγκινητικὴν ὑποστήριξιν τοῦ π. Χαραλάμπους πρὸς τὸν διωκόμενον υἱὸν του π. Νικόλαον Μανώλην:

«Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀσπάζομαι τὴν Δεξιάν Σας. Εἶμαι ὁ πατὴρ Χαράλαμπος Μανώλης, πατέρας τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Νικολάου Μανώλη, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἠλιού Πόλεως τῆς Μητροπόλεώς σας. Δόξα καὶ τιμὴ παρὰ Θεῷ καὶ παρ' ἀνθρώποις παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν. Ὑπηρέτησα τὴν Ἐκκλησίαν Τοῦ Χριστοῦ μας ἀπὸ τὸ ἔτος 1965.

Ἤμουν, κατὰ τὸ μακαριστὸ προκάτοχό σας Παντελεήμονα, ἡ ψυχὴ τῆς ἐνορίας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐπιβράβευσε καὶ μοῦ ἀπένειμε τὸ παράσημο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Παναγιώτατε, ἔκανα μεγάλη ὑπομονὴ καὶ δὲν σᾶς ἐνόχλησα. Γνωρίζω ἀπὸ γερατειά, γιατί ἔχουμε περίπου καὶ οἱ δύο τὴν ἴδια ἡλικία. Ἤμουν σίγουρος ὅτι τὰ χείλη ἱερέων πολὺ δὲ περισσότερο τὰ χείλη ἀρχιερέων δὲν ψεύδονται. Μοῦ ὑποσχεθήκατε ὅτι θὰ κάνατε τὸ καλύτερο γιὰ τὸ γιό μου, ὅταν στείλατε γιὰ προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἠλιού, τὸν Ἀρχιμανδρίτη π. Φιλούμενο. Τὸ καλύτερο γιὰ σᾶς εἶναι νὰ διώξετε τὸν γιό μου ἀναιτίως ἀπὸ τὴν ἐνορία του ποὺ ὑπηρετεῖ 25 χρόνια καὶ μάλιστα ὡς προϊστάμενος; Μοῦ δώσατε ὑπόσχεση. Μέχρι στιγμῆς δὲν τὴν τηρήσατε. Ἐλπίζω στὴ σωφροσύνη σας. Ἀπὸ τὴ στενοχώρια ἡ πρεσβυτέρα μου γέρασε πρὶν τῆς ὥρας. Ἀναρωτιέται καὶ λέει «γι' αὐτὸ πάπα Χαράλαμπε κάναμε τὸν γιὸ μας Ἱερέα; Γι αὐτὸ κάναμε τὶς κόρες μας πρεσβυτέρες;»

Περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο δὲν μιλήσαμε καθόλου.

Τί συμβαίνει Παναγιώτατε; Θυσιάζεις μία ἱερατικὴ οἰκογένεια τοῦ πατρὸς Χαραλάμπους, 28 μελῶν καὶ τεσσάρων Ἱερέων ποὺ ὑπηρετοῦν στὴ Μητρόπολη Θεσσαλονίκης γιὰ ἕνα πατέρα Φιλούμενο;

Ὁ γιός μου τὸν δέχτηκε μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Μὲ ἄδολη καὶ ἀνυπόκριτη ἀγάπη. Τὸν παρουσίασε στοὺς ἐνορίτες μὲ τὰ καλύτερα λόγια! Ἐκεῖνος ὅμως; Πῆρε μήπως, ἀναρωτιέμαι, ἐντολὴ δική Σας, γιὰ νὰ διώξει τὸν συνεφημέριό του μὲ κάθε σατανικὸ μέσο;

Ἔγινε ἡ παράδοση καὶ παραλαβὴ τοῦ Ἱ. Ναοῦ κατὰ ἰδανικὸ τρόπο. Ὅλα ἄριστα. Ὅλα στὴν ἐντέλεια ὅπως παραδέχθηκε δικός Σας Ἱερέας. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ πατὴρ Νικόλαος δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ στὸ Ναό. Ἄλλαξε συναγερμό. Ὁ γιός μου ἔξω ἀπὸ τὸ Ναὸ νὰ περιμένει νὰ ἀνοίξουν. Γιὰ ἔκτακτο περιστατικὸ π.χ. γιὰ μία Θεία Κοινωνία κάποιου ἀρρώστου, πῶς θὰ μπεῖ στὸ Ναό;

Ἔκλεισε τὴν αἴθουσα τοῦ ἐνοριακοῦ κέντρου ποὺ κάποτε ἔσφυζε ἀπὸ ζωή. Γιατί τὴν ἔκλεισε; Μήπως γιὰ νὰ βάλει μέσα τὰ σιτηρά του; (ὅπως τοῦ εἶπε Ἱερέας τῆς Μητροπόλεως). Ἀπαγόρευσε στὸν π. Νικόλαο νὰ μοιράζει ἀντίδωρο. Ἀπαγόρευσε στὸν συνεφημέριό του, ὡς ἄλλος δικτάτορας, νὰ κοινωνεῖ τοὺς πιστούς. Ἔχει μυαλό; Σὲ ποιὸν τὸ κάνει αὐτό; Νὰ μὴ μπορεῖ ὁ γιός μου νὰ κάνει τὰ ἐφημεριακά του καθήκοντα, ἑσπερινό, ὄρθρο κ.λπ. Ποιὸς ἄλλος Ἱερέας τῆς Μητροπόλεώς σας δὲν ἔχει ἐφημερία; Δὲν τὸ τράβηξε πολὺ ὁ ἀγαπητὸς συνεφημέριος, ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός; Αὐτὸ δείχνει ὅτι ὁ π. Φιλούμενος ἔχει ἔλλειμμα ἀγωγῆς. Ἐὰν ὄχι ἂς τὸ δείξει.

Ποιὰ εἶναι τὰ προσόντα του; τὸ ὅτι εἶναι Ἱερομόναχος; Ναὶ ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία μᾶς λέει «Ἱερέων - Ἱερομονάχων - Ἱεροδιακόνων καὶ Μοναχῶν». Ἔχει ὅμως ἄλλα. Τὸ νὰ κατοικεῖ σὲ σπίτι τῆς ἐκκλησίας κοντὰ στὸ Ναό. Νὰ ἔχει τὰ συσσίτια τῆς ἐνορίας, ὅλα τὰ μυστήρια κλπ. Χωρὶς κέρδος; (εἶναι ἀξίας ἄπορον). Ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρε αὐτὸ τὸ θάρρος; Ποιὰ εἶναι ἡ σχέση του μὲ τὴ Μητρόπολη καὶ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Παναγιώτατο; Τί συμβαίνει; Ρωτάω νὰ μάθω. Ἔχω διάφορα στὸ μυαλό μου ἀλλὰ εἶναι μόνο σκέψεις. Δὲν μπορεῖ αὐτὸς νὰ εἶναι παιδὶ Σας ἄγιε Δέσποτα καὶ ὁ πατὴρ Νικόλαος τὸ ἀποπαίδι Σας.

Τί νὰ πῶ ὁ πικραμένος πατέρας; Δὲν γνωρίζετε κἂν τὸν γιό μου. Σᾶς τὰ εἶπα ἐγὼ γιὰ τὸ γιό μου, δὲν τὰ προσέξατε! Σᾶς τὰ εἶπε ὁ γέροντάς του, Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Ὄρους, ὁ πατὴρ Ἀγάθων. Δὲν τὰ προσέξατε! Ἀλλὰ Ἐσεῖς ἔχετε καλύτερους συμβούλους! Ἕνας Ἀρχιμανδρίτης ἀπὸ δῶ νὰ λέει τὸ γιό μου «δαιμονισμένο». Μὰ δὲν ἔχει τίποτε ἐπάνω του ὁ Μεγάλος αὐτὸς Πνευματικός; Οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ντρέπεται οὔτε τὸ Θεὸ φοβᾶται; Ἁπλῶς τὸν λυπᾶμαι. Ἕνας ἄλλος Ἀρχιμανδρίτης τοῦ γραφείου σας κι αὐτὸς ὅπως καὶ ὁ προηγούμενος συμβουλεύει τὸν π. Νικόλαο νὰ ἀλλάξει Μητρόπολη ἤ ἐνορία. Ἀναρωτιέμαι, μήπως ἔχασε τὸν προσανατολισμό του; Τὴν πρότασή του αὐτὴ νὰ τὴν κάνει στὸν πατέρα Φιλούμενο καὶ ὄχι στὸν γιό μου, Παναγιώτατε!

Ὅταν ἦρθαν τὰ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς ἐνορίας τοῦ Προφήτου Ἠλιού νὰ Σᾶς ποῦνε τὰ κάλαντα, τὰ ρωτήσατε ἀπὸ ποῦ εἶναι. Στὴν ἀπάντησή τους εἴπατε «Ἄ! τοῦ πατρὸς Φιλουμένου;». «Ὄχι Παναγιώτατε. Τοῦ Προφήτη Ἠλία». Αὐτὸ τί δείχνει;

Ὅταν τελευταῖα μπήκατε στὴν αἴθουσα ἐνοριακοῦ κέντρου, ποὺ ὅλοι τὸ γνωρίζουν πόσο πολὺ ἐργάστηκε ἐκεῖ ὁ γιός μου καὶ τώρα εἶναι κλειδωμένη, πάλι εἴπατε «Ἄ! τί ὡραία»; Νωρίτερα ὅταν προϊστάμενος ἦταν ὁ π. Νικόλαος καὶ ἤρθατε δύο φορὲς, ἂν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς, τότε δὲν ἦταν ὡραία; πού ἦταν καὶ πιὸ καθαρή!

Αὐτὸ τί δείχνει Παναγιώτατε; Μικρὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν!

Γιατί τραβᾶτε τὸ σκοινὶ Παναγιώτατε; Μήπως, λέω, μήπως βγαίνουν ἀληθινὰ τὰ λόγια δύο Ἱερέων τῆς Μητροπόλεως, ὅτι ζηλεύετε τὸν πατέρα Νικόλαο; Ὄχι βρὲ παιδιὰ, ἕνας Παναγιώτατος νὰ ζηλεύει καὶ νὰ φθονεῖ τὸν πατέρα Νικόλαο! Δὲν τὸ πιστεύω. Μήπως ὅμως, τώρα ποὺ τὸ σκέφτομαι, γι' αὐτὸ μπροστὰ ἀπὸ χρόνια εἴπατε στὸ γιό μου νὰ φύγει ἀπὸ τὴ Μητρόπολή σας; Μήπως οἱ πατέρες εἴχανε δίκαιο; Τί νὰ πιστέψω;

Δεσπότη μου, ὁ γιός μου ἀπὸ μόνος του δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν ἐνορία του. Μᾶς βρήκατε καὶ δὲν σᾶς βρήκαμε. Ἐγὼ μεσολάβησα γι' αὐτὸ· ὁ μακαριστὸς Παντελεήμων τὸν προόριζε γιὰ τὴν ἐνορία τῆς Ὁσίας Ξένης. Ἐγὼ τὸν παρακάλεσα καὶ τὸν χειροτόνησε γιὰ τὴν ἐνορία τοῦ Προφήτη Ἠλία. Ἔφυγα ἀπὸ τὴν Κοζάνη καὶ ἀγόρασα διαμέρισμα κοντὰ στὸν προφήτη Ἠλία. Συγκέντρωσα ὅλα τὰ παιδιά μου κοντὰ στὴν ἐνορία. Ἔτσι θέλω τὴν οἰκογένειά μου. Ὁ μακαριστὸς Διονύσιος τῆς Κοζάνης εἶχε πρότυπο τὴν οἰκογένεια τοῦ πατρὸς Χαραλάμπους. Ἐσεῖς θὰ μοῦ τὴ διαλύσετε;

Συγχώρα με Παναγιώτατε. Νὰ φύγει, ἐὰν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρει κοντὰ στὸ γιό μου σὲ ὅλα τὰ ἐφημεριακά τους καθήκοντα, ὁ πατὴρ Φιλούμενος. Ἐμεῖς τὸν θέλουμε. Τὴν ἐφημερία του καὶ ὁ γιός μου τὴν ἐφημερία του. Ποῦ εἶναι τὸ πρόβλημα; Ἐὰν ζηλεύει τὸ γιό μου, αὐτὸ εἶναι δικό του πρόβλημα. Νὰ φύγει. Αὐτὸς κατέχει προσωρινὴ καὶ ὄχι ὀργανικὴ θέση.

Ὁ γιός μου ἀπαιτεῖ τὰ αὐτονόητα. Τὰ δικαιώματά του, τὴν ἐφημερία του καὶ τίποτε περισσότερο. Σκεφτεῖτε το καλά. Τὰ χρόνιά μας πέρασαν, θὰ δώσουμε λόγο στὸ Δημιουργό μας. Ἐκεῖ ποὺ ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε νὰ πᾶμε, δὲν ἔχουν θέση οὔτε οἱ Νέρωνες οὔτε οἱ Σαπρίκιοι.

Ὕστατη παράκληση. Νὰ ἀποκαταστήσετε στὴ θέση του τὸν γιό μου. Σᾶς δίδεται ἀκόμη μία εὐκαιρία, γιὰ νὰ δείξετε τὴν φιλανθρωπία σας. 25 χρόνια Ἱερέας ὁ γιός μου, γνωρίζετε ποῦ μένει μὲ τὴν οἰκογένειά του; Σὲ ἕνα μικρὸ διαμέρισμα τοῦ πεθεροῦ του 45τ.μ. Ἕνα δωμάτιο, μία κουζίνα, ἕνα χώλ. Ἔχει ὅμως μία μεγάλη περιουσία. Εἶναι ἡ οἰκογένειά του. Ἔξι μέλη μὲ πέντε πτυχία Πανεπιστημίου. Τὸ ἕκτο μέλος εἶναι ὁ ἐγγονὸς του, πολὺ μικρός.

Ἐμεῖς μάθαμε ἀκόμη ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας νὰ ρίχνουμε π.χ. ἕνα εὐρὼ στὸ παγκάρι τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ παίρνουμε ἐκεῖ τῶν 20 λεπτῶν. Καλύτερα νὰ μᾶς χρωστάει ὁ ἄγιος καὶ ὄχι ἐμεῖς. Ἀρρωστήσαμε ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά μου Παναγιώτατε. 30 χημειοθεραπεῖες ἔκανα. Ἔμεινα μισὸς ἄνθρωπος. Δὲν λυπάστε καθόλου; Δὲν ἔχετε καρδιά; Ἐὰν εἴχατε δίκαιο γιὰ τὸ διωγμὸ τοῦ παιδιοῦ μου νὰ εἴστε σίγουρος ὅτι ἐγὼ πρῶτος, ὡς καὶ παιδαγωγὸς, θὰ τιμωροῦσα τὸ γιό μου. Ἀλλὰ ἡ δίωξης Σας εἶναι, τί νὰ πῶ, ἐντελῶς παράλογη!

Ἕνα βλαστάρι ὀρθόδοξο, παραδοσιακό, ἀντιοικουμενιστικό, εἶναι ὁ Ἱερέας Σας π. Νικόλαος. Ντροπή! Σκανδαλίστηκαν τὰ ἐγγόνια μου! Περιμένουμε Παναγιώτατε ΔΙΚΗ Σας ἀπόφαση καὶ ὄχι ἄλλων. Μᾶς μένει ἀκόμη λίγος χρόνος ζωῆς. Εἶναι παρὰ πέντε. Ἂς τὸν χρησιμοποιήσουμε γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὁλοφάνερης ἀδικίας τῆς δίωξης τοῦ γιοῦ μου. Νὰ σοβαρευτοῦμε. Δὲν πρέπει ἐξ αἰτίας σας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ χάσει ἕναν φλογερὸ, γνήσιο, Ὀρθόδοξο Ἱερέα μόλις 49 ἐτῶν. Ἀγκαλιάστε τὸν π. Νικόλαο καὶ θὰ δεῖτε τί Ἱερέα ἔχετε στὴ Μητρόπολή Σας καὶ δὲν τὸ καταλάβατε.

Τὰ ὑπόλοιπα ποὺ θέλω νὰ Σᾶς πῶ, θὰ τὰ λέω στὸν ἑαυτό μου μουρμουρίζοντας.

Δέσποτά μου. Ἕνα μικρὸ ψίχουλο ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης σᾶς ζητᾶμε. Γιὰ μᾶς τοὺς ἁπλοῦς παπάδες δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη; Δὲν μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸ δίκαιό μας; Μόνο ἐσεῖς μπορεῖτε; Γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει Νόμος; Παναγιώτατε. Σᾶς κάνω βαθιὰ μετάνοια. Σᾶς φιλῶ τὸ χέρι. Σᾶς κοιτάζω μὲ παραπονεμένα μάτια. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη. Νὰ ξέρετε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶμε. Προσευχόμεθα γιὰ Σᾶς. Μὴ μᾶς φέρετε σὲ ἀπόγνωση. Εἶναι ἁμαρτία.

Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ μεγάλη ὑπερηφάνεια γιὰ τὸ γιό μου, ζητῶ τὴν εὐχή σας.

Πατὴρ Χαράλαμπος Μανώλης».

Ὁ Πρωτοπρ. π. Νικόλαος Μανώλης ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐφημέριος εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Σπυρίδωνος Τριανδρίας

Εἰς τὸ ἱστολόγιον «Katihisis» ἐδημοσιεύθη τὴν 19ην Φεβρουαρίου ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Μὲ ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ὁ πρωτοπρ. π. Νικόλαος Μανώλης ἀποσπᾶται γιὰ τρεῖς μῆνες στὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Σπυρίδωνος Τριανδρίας Θεσσαλονίκης, ὅπου θὰ ἐπιτελεῖ πλήρως τὰ ἐφημεριακά του καθήκοντα. Διατηρεῖ τὴν ὀργανική του θέση στὸν Ἱερὸ Βυζαντινὸ Ναὸ Προφήτου Ἠλιού Θεσσαλονίκης, στὸν ὁποῖο σὺν Θεῷ θὰ ἐπιστρέψει στὰ μέσα περίπου τοῦ Μαΐου 2015. Ἡ ἀπόσπασή του γίνεται στὰ πλαίσια τῆς κάλυψης λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῆς Ἱ.Μ. Θεσσαλονίκης».

Εἰς ἐρώτησιν σχετικὴν πρὸς τὸν π. Νικόλαον, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Σήμερα στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα ὅπου παρουσιάστηκα, ἔνιωσα μία συγκίνηση. Παρουσιάστηκα νὰ ἀναλάβω τὰ ἐφημεριακά μου καθήκοντα! Ἐλπίζω νὰ τιμήσω τὴν νέα μου ἀποστολή. Θέλω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ καὶ τοὺς νέους ἐνορίτες μου γιὰ τὴν ὑποδοχή τους. Ἐλπίζω νὰ ἔχουμε μία τέλεια συνεργασία στοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνες, πρὸς Δόξαν Θεοῦ.

Ἕνα τελευταῖο νὰ πῶ, νὰ παρακαλέσω τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, τὸν ἀντιαιρετικὸ αὐτὸν ἅγιο, ἀντιπαπικὸ καὶ ξεκάθαρα ἀντιοικουμενιστὴν νὰ μὲ δυναμώσει στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς πανθρησκείας».

Ἀνακοίνωσις

Ἡ ἐνορία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου προσκαλεῖ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς στοὺς κατανυκτικοὺς ἑσπερινοὺς τῶν Κυριακῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς **18:00 – 19:00** καὶ στὶς ὁμιλίες ποὺ θὰ γίνονται μετὰ τὸν ἑσπερινὸ **19:00 – 20:00** στὴν αἴθουσα τοῦ ἀρχονταρικίου, σύμφωνα μὲ τὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα.

1) Κυριακὴ 01 Μαρτίου (Τῆς Ὀρθοδοξίας)
Θέμα: Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως
Ὁμιλητὴς ὁ πρωτ. π. Ἰωάννης Φωτόπουλος
2) Κυριακὴ 08 Μαρτίου (Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ)
Θέμα: Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς χθὲς καὶ σήμερα
Ὁμιλητὴς ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Σαράντης Σαράντος
3) Κυριακὴ 15 Μαρτίου (Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως)
Θέμα: Ἡ Ὀρθόδοξη θεώρηση τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ οἱ ἀνορθόδοξες ἀντιλήψεις.
Ὁμιλητὴς ὁ θεολόγος κ. Βασίλειος Κελίδης
4) Κυριακὴ 22 Μαρτίου (Ἁγ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος)
Θέμα: Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ζωῆς
Ὁμιλητὴς ὁ π. Βασίλειος Κοκολάκης
5) Κυριακὴ 29 Μαρτίου (Ἁγ. Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας)
Θέμα: Προτυπώσεις τῆς Θείας Λειτουργίας ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη
Ὁμιλητὴς ὁ θεολόγος κ. Γεώργιος Χάλαρης.

Πρόσκλησις

Τὸ Σάββατον 28ην Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 6.30μ.μ., μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν «**Ἐπάλξεις» Ζήνωνος 3, 2ος ὄροφος, Ὁμόνοια**, Ἑσπερίδα μὲ θέμα:

«**Ἡ Καθολικὴ Ὀρθοδοξία σήμερα**».

Εἴσοδος ἐλευθέρα.

Εἰς τὴν Κύπρον κατοχή, εἰς ὅλον τὸν κόσμον Τζιχὰντ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τζαμιὰ καὶ τεμένη!

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Κούβελα,*** *Νομικοῦ - Ἐπιτίμου Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως Κυπρίων*

(1ον)

Συμφωνοῦμε ὅλοι μὲ τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΤΥΠΟ» καὶ τὸν συγχαίρουμε καὶ γιὰ τοὺς Ἁγῶνες ποὺ κάνει γιὰ τὴν Πίστη τῶν Πατέρων μας καὶ γιὰ τὴν Ἔκκληση ποὺ ἀπευθύνει στοὺς Κυβερνῶντες τῆς Πατρίδας μας νὰ δοῦν τὴ φρίκη, τὸ φόβο, τὸ δέος καὶ τὴν ἀπειλὴ τῶν Τζιχαντιστῶν γιὰ τοὺς ὅπου γῆς Χριστιανοὺς καὶ νὰ πάψουν νὰ τοὺς διευκολύνουν χτίζοντάς τους Τζαμιὰ καὶ Τεμένη καὶ μάλιστα μὲ δικά μας ἔξοδα, δηλαδὴ νόμιμες ἑστίες ὀργάνωσής τους γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους! Γράφει χαρακτηριστικὰ ἡ ἀγωνιστικὴ Ὀρθόδοξη Ἐφημερίδα μας τῶν ὅπου γῆς Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων στὸ φύλλο τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 2014: «Κυκλοφοροῦν ταυτόχρονα χάρτες μὲ τὰ ὅρια τοῦ «Ἰσλαμικοῦ Κράτους», τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουν Μ. Ἀνατολή, βόρεια Ἀφρική, Ἀσία, μέχρι τὴν Ἰνδία, τὰ Βαλκάνια **(καὶ τὴν Ἑλλάδα φυσικά)**, καθὼς καὶ τὴν Ἱσπανία! Κανένας δυτικὸς πολιτικὸς δὲν ἀντέδρασε ὡς τώρα γιὰ τὰ φρικιαστικὰ σχέδια τῶν Ἰσλαμιστῶν τρομοκρατῶν, οἱ ὁποῖοι διαδίδουν ὅτι «ἔχουν πάρει ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Ἀλλὰχ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ νόμο του στὴ γῆ» καὶ νόμος εἶναι ἡ δολοφονικὴ «Σαρία»! **Στὸ Ἰρὰκ «σφραγίζουν» μὲ τὸ γράμμα «ν» τὰ σπίτια τῶν Χριστιανῶν (τὸ «ν» σημαίνει «ναζωραῖος») γιὰ τὸν ἄμεσο βίαιο ἐξισλαμισμό τους ἢ τὸ φρικτὸ θάνατό τους!** Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ «καραβάνια» Μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν εἰσέρχονται, σχεδὸν ἀνενόχλητοι, **στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ μείνουν, ὥστε, γεννοβολώντας νὰ γίνουν ἡ πλειοψηφία στὴ γερασμένη ἤπειρο καὶ νὰ ἐνταχθεῖ καὶ αὐτὴ σύντομα στὸ «Ἰσλαμικὸ Κράτος»!**

Ὁ κόσμος ὁλόκληρος Ἰσλαμοκρατεῖται. Τὸ φάντασμα τοῦ Μπὶν Λάντεν δημιουργεῖ τρόμο καὶ δέος, ὁ ἐφιάλτης τῆς Τζιχὰντ ὄχι μόνο δὲ λέει νὰ κοπάσει, ἀλλὰ οἱ διαθέσεις τοῦ πατέρα τῆς τρομοκρατίας μοιάζουν μὲ τὴ Λερναία Ὕδρα, τὸ μυθικὸ τέρας μὲ τὰ πολλὰ κεφάλια, ποὺ σκορποῦσε τὸν τρόμο. Δεκάδες αὐτόνομες ἐξτρεμιστικὲς ὁμάδες σπέρνουν τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν Ὑεμένη καὶ τὸ Ἰρὰκ μέχρι τὴ Συρία καὶ τὴ Νιγηρία, ἐπιδιώκοντας τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Ἰσλαμικοῦ νόμου. Τρόμος, φρίκη, ἀποτροπιασμός, μῖσος, βία παντοῦ. Ἡ Εὐρώπη τῶν Λαῶν ποὺ ὀνειρευόμαστε, ἡ Εὐρώπη τῶν Ὁραμάτων, ἡ Εὐρώπη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαίου, ἡ Εὐρώπη ἡ Χριστιανική, ἡ Εὐρώπη ἡ δική μας συγκλονίζεται καὶ αὐτὴ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς Τζιχάντ! Στὸ Λονδίνο δύο νεαροὶ κατέσφαξαν στὴ μέση τοῦ δρόμου στὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ ἕνα Βρετανὸ στρατιώτη κραυγάζοντας: «Ὀρκιζόμαστε στὸν παντοδύναμο Ἀλλὰχ ὅτι δὲν θὰ σταματήσουμε ποτὲ νὰ σᾶς πολεμᾶμε. Ὁ μόνος λόγος ποὺ τὸ κάναμε αὐτὸ εἶναι ἐπειδὴ οἱ Μουσουλμάνοι πεθαίνουν κάθε μέρα. Αὐτὸς ὁ Βρετανὸς στρατιώτης εἶναι «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος». **Δηλαδή, ὁρκίζονται νὰ μᾶς σφάξουν! Ὁρκίζονται νὰ ἀφανίσουν κάθε Χριστιανό, κάθε Χριστιανικὸ Ἱερὸ Ναό, κάθε τι ποὺ νὰ θυμίζει τὴ Θρησκεία τῆς Ἀγάπης, κάθε «ἄπιστο». Καὶ ἐμεῖς τί κάνουμε; Ἐμεῖς τοὺς κτίζουμε Τζαμιὰ καὶ Τεμένη, γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε νὰ μᾶς ἀφανίσουν!** Καὶ δὲν κρύβονται, οὔτε ὑποκρίνονται, οὔτε δειλιάζουν. Ἀλλὰ εἶναι ἀπόλυτα εἰλικρινεῖς. Καὶ δηλώνουν πολὺ καλὰ τί ἐπιδιώκουν καὶ τί θέλουν: **Θέλουν νὰ μᾶς σφάξουν! Καὶ ἐμεῖς τοὺς χτίζουμε Τζαμιὰ καὶ Τεμένη καὶ μάλιστα μὲ δικά μας ἔξοδα!** Φανατίζουν μικρὰ παιδιὰ νὰ σφάζουν, νὰ πολεμοῦν τοὺς «ἄπιστους», γιατί ἔτσι θὰ πᾶνε στὸν …Παράδεισο! Δημιουργοῦν σὸκ καὶ δέος στὴν Εὐρώπη. Καὶ ἡ Εὐρώπη τοὺς δέχεται, τοὺς φροντίζει, τοὺς περιθάλπει, γιὰ νὰ μποροῦν πιὸ εὔκολα νὰ τὴν ἁλώσουν! Ὑποστηρίζουν δὲ ὅτι ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ τοὺς χτίσουμε Τέμενος στὴν Ἀθήνα, γιατί αὐτὸ ἐπιτάσσουν τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ ἡ Ἐλευθερία τους! **Μάλιστα, αὐτὴ τὴ θεωρία τὴν ἀσπάζεται καὶ ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Βαρθολομαῖος!** Σὲ πρόσφατη συνέντευξη σὲ Αὐστριακὴ ἐφημερίδα δήλωσε ὅτι ἀποσυνδέει τὴν ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης μὲ τὴν ἀνέγερση Τεμένους στὴν Ἀθήνα. Συγκεκριμένα, ἀπαντώντας σὲ σχετικὴ ἐρώτηση γιὰ τὴ σύνδεση ἀπὸ μέρους τῆς Ἄγκυρας τῆς ἐπαναλειτουργίας τῆς Σχολῆς μὲ τὴν ἀνέγερση Τεμένους στὴν Ἀθήνα, ὁ Κύριος Κύριος Βαρθολομαῖος ἀπορρίπτει ὡς μὴ σκόπιμη μία τέτοια «συναλλαγή», τονίζοντας ὅτι Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενα συναλλαγῆς. Ἔχουμε λοιπὸν ὑποχρέωση νὰ τοὺς κτίσουμε Τεμένη καὶ Τζαμιά! Ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ διαφυλάξουμε τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματά τους καὶ τὶς Ἐλευθερίες τους. Μᾶς τὸ ζητάει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μας!

Ἐμᾶς, Παναγιώτατε, ποιὸς θὰ μᾶς προστατεύσει; **Τὰ δικά μας Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ τὶς δικές μας Ἐλευθερίες ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ αὐτούς, ποιὸς θὰ τὶς διαφυλάξει, Παναγιώτατε;** Ἐμᾶς ποιὸς θὰ μᾶς φροντίσει; Ποιὸς θὰ μᾶς ὑπερασπιστεῖ; Τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα καὶ τὶς Ἐλευθερίες τῶν δύο Μητροπολιτῶν –τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Χαλεπίου (Συρίας) Κυρίου Παύλου καὶ τοῦ Συρορθοδόξου

Ἡ οἰκουμενιστικὴ ταυτότης τοῦ Σεβ. Ἀργολίδος κ. Νεκταρίου καὶ αἱ Ἀντιπαπικαί - Ἀντιοικουμενιστικαί δέσεις τοῦ Ἁγίου Παϊσίου

Γράφει ***ὁ πρωτοπρεσβ. π. Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος,*** *ἐφημ. Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως Πειραιῶς*

(2ον)

Οἱ Ρῶσοι μετέδωσαν τὴν Θείαν Κοινωνίαν εἰς Παπικούς

Ἐπίσης, μέγας ἦταν ὁ πόνος τοῦ **Ἁγίου Παϊσίου,** ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔλαβε γνώση τῆς Ρωσικῆς προσκλήσεως γιά συμμετοχή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος στίς ἑορτές τοῦ ἁγίου Σεργίου, ἀντιτάχθηκε σφόδρα. Μάλιστα ἔστειλε σέ πνευματικά του τέκνα **τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, Ἱερομόναχο καί θεολόγο τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα,** ὁ ὁποῖος μετέφερε τό μήνυμα νά ματαιωθεῖ πάση θυσίᾳ ἡ μετάβαση Ἱεροκοινοτικῶν Ἀντιπροσώπων στή Μόσχα. Καί αὐτό νά μή γίνει σιωπηρῶς, ἀλλά μέ ἐπίσημο γράμμα ὁμολογιακό καί ἀποδοκιμαστικό τῆς **ἀντορθόδοξης ρωσικῆς ἐνέργειας τῆς μεταδόσεως Θείας Κοινωνίας στούς αἱρετικούς Παπικούς**. Δόθηκε σκληρή μάχη, γιά νά κερδηθεῖ ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τήν ὁποία εἶχε παρασύρει καί παραπείσει ὁμάδα Ἀντιπροσώπων νεωτεριζόντων. Ὅμως, ἡ πρωτοβουλία, τό ὄνομα καί ἡ ἀνυποχώρητη ἐπίμονη τοῦ Ἁγίου Παϊσίου, μαζί μέ τή δύναμη τῆς προσευχῆς του, ἔφεραν τό καλό ἀποτέλεσμα τῆς συντάξεως καί ἀποστολῆς τοῦ «ἀποκαλυπτικοῦ γράμματος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος κατά τῆς μεταδόσεως τῆς Θείας Κοινωνίας εἰς τους αἱρετικούς Παπικούς ἀπό τήν Ρωσικήν Ἐκκλησίαν»[6] στίς 27-2-1977.

Γιά νά φανεῖ πόσο εὐαίσθητος καί προσεκτικός ἦταν ὁ Ἅγιος Παΐσιος σέ θέματα ἐπικοινωνίας καί συμπροσευχῆς μέ αἱρετικούς, μεταφέρουμε ἐδῶ τό ἑξῆς χαρακτηριστικό περιστατικό: «*Κάποτε, διηγήθηκε ὁ Γέροντας, μοῦ ἦρθαν δύο παπικοί, λατῖνοι... Μοῦ λέει λοιπόν ὁ ἕνας – Ἔλα νά ποῦμε τό 'Πάτερ ἡμῶν...' – Γιά νά τό ποῦμε μαζί, τοῦ εἶπα, πρέπει νά συμφωνοῦμε στό Δόγμα. Ὅμως, μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστί. Ὕστερα μοῦ λέει: - Μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι κοντά στό Θεό καί μόνο αὐτοί θά σωθοῦνε; Ὁ Θεός εἶναι μέ ὅλο τόν κόσμο. – Ναί, τοῦ εἶπα. Ἐσύ μπορεῖς νά μοῦ πῆς καί πόσος κόσμος εἶναι κοντά στό Θεό; Ἔχουμε λοιπόν διαφορές. Εἴμαστε φυσικά παιδιά τοῦ ἑνός Πατέρα, ἀλλά μερικά μένουν στό σπίτι καί μερικά γυρίζουν ἔξω. – Νά δείξουμε ἀγάπη, μοῦ λένε μετά. – Καί ἡ ἁμαρτία ἔγινε μόδα, τούς λέω. – Καί αὐτό μέσα στήν ἀγάπη εἶναι, μοῦ λένε. – Ὅλοι μιλᾶνε γιά ἀγάπη, εἰρήνη καί ὁμόνοια, τούς εἶπα στό τέλος, ἀλλά ὅλοι αὐτοί εἶναι διχασμένοι καί μέ τόν ἑαυτό τους καί μέ τούς ἄλλους. Γι' αὐτό καί ἑτοιμάζουν ὅλο καί μεγαλύτερες βόμβες. Πολλοί, πού μιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἑνότητα, οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τόν Θεό, γιατί δέν τόν ἔχουν ἀγαπήσει, οὔτε ἔχουν ἀληθινή ἀγάπη. Ἀγάπη ἀληθινή ἔχει ἐκεῖνος, πού ἔχει ὀρθή πίστη, ζῇ κοντά στό Θεό, καί τότε ὁ Θεός ζωγραφίζεται στό πρόσωπό του καί οἱ ἄλλοι βλέπουν στό πρόσωπό του τόν Θεό. Εὔχομαι ὁ Θεός νά φωτίση ὅλους τούς ἀνθρώπους, μέ τούς ὁποίους εἴμαστε κατά σάρκα ἀδέλφια – ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔα - νά ἔρθουν 'εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας'[7], γιά νά γίνουν καί πνευματικά μας ἀδέλφια. Ἀμήν*».[8]

Τὰ δύο βιβλία διὰ τὶς θέσεις τοῦ Ἁγίου Παϊσίου ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Χαρακτηριστικό εἶναι καί τό ἑξῆς περιστατικό: Ὁ τότε Πάπας, ἔχοντας ἀκούσει γιά τήν φήμη τοῦ Γέροντος Παϊσίου, ἔστειλε μερικούς καρδιναλίους στή καλύβη τοῦ γέροντος, γιά νά τοῦ ἀνακοινώσουν ὅτι ὁ Πάπας τόν προσκαλεῖ στή Ρώμη, γιά νά συζητήσουν περί δογματικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Ἡ ἀπάντηση τοῦ γέροντος ἦταν ἀποστομωτική: «*Ὁ πάπας δέν εἶναι ἕτοιμος ἀκόμη γιά μιά τέτοια συζήτηση. Πρέπει νά ἀποβάλει τόν ἐγωϊσμό του*».

Γιά τή θέση καί τή στάση τοῦ Ἁγίου Παϊσίου ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀντλοῦμε πληροφορίες καί ἀπό δύο ἄλλα βιβλία. Τό πρῶτο εἶναι τό βιβλίο «***Ἐπιστολές»,*** πού ἔγραψε ὁ ἴδιος, καὶ τὸ δεύτερο τὸ βιβλίο «***Λόγοι Α΄.*** *Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο*».

Στό βιβλίο του «*Ἐπιστολές*» ὑπάρχουν σαφεῖς ἀναφορές γιά τίς **«ἀρρωστημένες πλάνες» τῶν ἑτεροδόξων ἤ αἱρετικῶν.** Γράφει μεταξύ ἄλλων: «*Στήν ἐποχή μας, ὅμως, πολλοί ἀπό ἐμᾶς, ἐπηρεαζόμενοι δυστυχῶς ἀπό τήν κοσμική ἀγάπη, πού δέν ἔχει πνευματικό ἀντίκρυσμα, πᾶμε δῆθεν νά κάνουμε καλό, νά δώσουμε αἷμα, ἐνῶ τό αἷμα μας εἶναι γεμάτο ἀπό πνευματικά μικρόβια καί βλάπτουμε περισσότερο. Ἐάν ὅμως ζούσαμε Πατερικά, θά εἴχαμε ὅλοι πνευματική ὑγεία, τήν ὁποία θά ζήλευαν καί* ***ὅλοι οἱ ἑτερόδοξοι καί θά ἄφηναν τίς ἀρρωστημένες τους πλάνες*** *καί θά σώζονταν δίχως κήρυγμα. Διότι τώρα δέν συγκινοῦνται ἀπό τήν Ἁγία μας Πατερική παράδοση, γιατί θέλουν νά ἰδοῦν καί τήν Πατερική μας συνέχεια, τήν πραγματική μας συγγένεια μέ τούς Ἁγίους μας*». Πιό κάτω λέει: «*... Αὐτό πού ἐπιβάλλεται σέ κάθε Ὀρθόδοξο εἶναι νά βάζῃ τήν* ***καλή ἀνησυχία καί στούς ἑτεροδόξους, νά καταλάβουν δηλαδή ὅτι βρίσκονται σέ πλάνη***, *γιά νά μή ἀναπαύουν ψεύτικα τόν λογισμό τους καί στερηθοῦν καί σ' αὐτήν τήν ζωή τίς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὀρθοδοξίας καί στήν ἄλλη ζωή στερηθοῦν τίς περισσότερες καί αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ...*»[9].

Στό βιβλίο «*Λόγοι Α΄. Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο*» γράφονται τά ἑξῆς, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀπάντηση στόν **διαθρησκειακό οἰκουμενισμό:** «*...Σήμερα δυστυχῶς μπῆκε ἡ εὐρωπαϊκή εὐγένεια καί πᾶνε νά δείξουν τόν καλό. Θέλουν νά δείξουν ἀνωτερότητα καί* ***τελικά πᾶνε νά προσκυνήσουν τόν διάβολο μέ τά δύο κέρατα***. *Μία θρησκεία, σοῦ λένε, νά ὑπάρχει καί* ***τά ἰσοπεδώνουν ὅλα***. *Ἦρθαν καί σ' ἐμένα μερικοί καί μοῦ εἶπαν: Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό νά κάνουμε μία θρησκεία. Τώρα εἶναι σά νά μοῦ λέτε, τούς εἶπα, χρυσό καί μπακίρι (χαλκό) νά τά κάνουμε ἕνα... Ἔγινε τόσος ἀγώνας, γιά νά λαμπικάρη τό δόγμα.* ***Οἱ Ἅγιοι Πατέρες κάτι ἤξεραν καί ἀπαγόρευσαν τίς σχέσεις μέ αἱρετικό.*** *Σήμερα λένε:* ***"Οχι μόνο μέ αἱρετικό, ἀλλά καί μέ Βουδδιστή καί μέ πυρολάτρη καί μέ δαιμονολάτρη νά συμπροσευχηθοῦμε.*** *Πρέπει νά βρίσκωνται στίς συμπροσευχές τους καί στά συνέδρια καί οἱ Ὀρθόδοξοι. Εἶναι μιά παρουσία. Τί παρουσία; Τά λύνουν ὅλα μέ τήν λογική καί* ***δικαιολογοῦν τά ἀδικαιολόγητα.*** *Τό εὐρωπαϊκό πνεῦμα νομίζει ὅτι καί τά πνευματικά θέματα μποροῦν νά μποῦν στήν Κοινή Ἀγορά...*»[10].

Ἐν κατακλεῖδι, ἀπό τά προαναφερθέντα, καθίσταται σαφές ὅτι ἀνέκαθεν ὁ Ἅγιος Παΐσιος ἦταν κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Ζηλωτισμοῦ, ὅπως καί κατά παντός μοντερνισμοῦ ἤ νεωτερισμοῦ, ὡς ὑπαγορεύματος τοῦ διαβόλου. Ποτέ δέν ἔλεγε καί δέν ἔγραψε ὅτι «εἴμαστε τό ἴδιο» μέ τούς ἑτεροδόξους καί ὅλα ὅσα ἀνιστόρητα καί ἀντορθόδοξα καί ὄντως «ἀρρωστημένα καί πλανεμένα» ἔχουν πεῖ καί λένε καί γράφουν οἱ παλαιότεροι καί μάλιστα οἱ σημερινοί Οἰκουμενιστές καί φιλενωτικοί.

Ἡ νόθευσις τῆς προφητείας τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: «Τόν Πάπα νά καταρᾶσθε»

Ὁ Σεβ. στήν ἐν λόγῳ ἐπιστολή δέν δίστασε νά διαστρεβλώσει τόν μεγάλο διδάχο τοῦ Γένους μας, τόν ἰσαπόστολο καί ἐθνομάρτυρα ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό. Λέει: «*Πρίν ἀπό λίγες μέρες κάποια νέα κοπέλα ἀπό τή νεανική σύναξη τοῦ Ἄργους καλοπροαίρετα μέ ρώτησε: «Πῶς παρεβρεθήκατε σέ μία ἐκδήλωση γιά τόν πάπα; Δέν εἶναι ὁ πρόδρομος τοῦ ἀντιχρίστου; Δέν ἔλεγε ὁ ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός ὅτι ὁ πάπας εἶναι ἀντίχριστος καί αὐτόν νά καταρᾶσθε»; Ἡ νέα ἐπανέλαβε μία φράση πού, ὑποτίθεται τήν εἶπε ὁ ἅγ. Κοσμᾶς. Καί πάνω σ' αὐτή τή φράση στηρίχτηκαν πλῆθος συγχρόνων ἀντιπαπικῶν. Καί συνεκῶς αὐτή ἡ φράση ἀναπαράγεται δεκαετίες τώρα. Εὐτυχῶς, ὅμως, πού ἕνας σοβαρός ἐπιστήμονας καί ἐρευνητής, ὁ κ. Ἰ. Μενοῦνος, πού ἀσχολήθηκε χρόνια μέ τόν ἅγιο Κοσμᾶ καί τίς διδαχές του, ἀπέδειξε ὅτι αὐτή ἡ φράση δέν ὑπάρχει. Εἶναι παρέμβλητη. Προσθήκη κάποιας εὐσεβοῦς ἀλλά φανατικῆς χειρός. Γράφει ὁ κ. Μενοῦνος: «Ἡ φράση αὐτή ἦταν λόγος τοῦ Κωλέττη, καί ὄχι τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, ὁ ὁποῖος σέ καμιά ἄλλη ἀπό τίς προφητεῖες του δέν ἀναφέρει τίποτα γιά τόν πάπα. Εἶναι ἐκπληκτικό ὅτι οὔτε στίς διδαχές του ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἀσχολήθηκε μέ τίς διδασκαλίες ἤ τά ἔργα τῶν παπῶν». Γιατί; Γιατί ὁ ἅγιος Κοσμᾶς γνώριζε πολύ καλά ὅτι στά μέρη, ποὺ περιόδευε, δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος παπικοῦ προσηλυτισμοῦ. Τὰ ποιμαντικά προβλήματα, ποὺ ἀντιμετώπιζε, ἦταν ἡ ἀγνοια, ἡ ἠθική κατάπτωση τοῦ ἀγράμματου λαοῦ, οἱ συνεχεῖς ἐξισλαμισμοί*».

Ὡς ἀπάντηση στούς ἀνωτέρω ἰσχυρισμούς τοῦ Σεβ. παραθέτουμε τὴν ἐξαιρετική γνώμη τοῦ φιλολόγου καὶ θεολόγου κ. **Κωνσταντίνου Σιαμάκη[11],** ὁ ὁποῖος λέει ὅτι «πρόκειται γιὰ συκοφαντικὸ παιχνίδι τῶν δύο φίλων, τοῦ ἀρχιμ. π. Εἰρηναίου Δεληδήμου καὶ τοῦ κ. Ἰω. Μενούνου, οἱ ὁποῖοι, ὅσο κι ἂν κάνουν τὸν ἔξυπνο, δὲν καταφέρνουν μὲ κανένα τρόπο νὰ κρύψουν ὅτι τὸ στήνουν γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: **1. Γιὰ νὰ διαφημίσουν** τὸ περιοδικὸ τοῦ Μενούνου «Νειάτα» καὶ τὴ νέα ἔκδοσι τοῦ βιβλίου τοῦ «Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ – Διδαχὲς καὶ βιογραφία» καὶ νὰ πουλήσουν ἰδίως στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Σύρο, ὅπου ἐπιχωριάζει τὸ σχεδὸν παιδικὸ περιοδικὸ τοῦ Μενούνου. **2. Γιὰ νὰ κολακεύσουν** τοὺς παπικοὺς τῶν μερῶν αὐτῶν, ἐπιδεικνύοντας ζῆλο ὑπὲρ τοῦ πάπα Ρώμης καὶ «συμφιλιώνοντάς» τον μὲ τὸν Κοσμᾶ, ποὺ εἶναι τὸ ἀντικείμενο τοῦ βιβλίου τοῦ Μενούνου. **3. Γιὰ νὰ σπιλώσουν** μὲ μιὰ πρωτοφανῆ κατινιὰ τὸν Καντιώτη ὡς δῆθεν πλαστογράφο, ποὺ αὐτὸς δῆθεν νόθευσε τὶς Διδαχὲς τοῦ Κοσμᾶ, ὥστε νὰ τὶς κάνῃ ἀντιπαπικές. Ἐπιζητοῦν ὡς πελατειακὸ τους κοινὸ τοὺς παπικοὺς τῆς Σύρου καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. **4. Εἰδικὰ ὁ Μενούνος** ἔχει καὶ ψυχολογικὸ κίνητρο. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια διακατέχεται ἀπὸ ἀνεξέλεγκτη ἀντιπάθεια ὑποδεεστέρου πρὸς τὸν Καντιώτη ὡς ἐκδότη τῶν Διδαχῶν τοῦ Κοσμᾶ μὲ μιὰ ἔκδοσί του πολὺ πληρέστερη, ποιοτικῶς καλλίτερη, κι ὡς πρὸς τὴν κυκλοφορία πολὺ ἀνώτερη καὶ γνωστότερη στὸ Πανελλήνιο καὶ στὴν Ὀρθοδοξία τόσο τοῦ ἐσωτερικοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἔναντι αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως Καντιώτου ἢ μᾶλλον τῶν 27 ἀλλεπαλλήλων ἐκδόσεων (1950-2007) νιώθει πολὺ μειονεκτικὰ ὡς ἐπιστήμων κι ὡς εἰδικὸς ἐπίσης. Γιὰ τὸ Μενοῦνο τὸ κρυφὸ αὐτὸ μαράζι εἶναι θέμα προσωπικοῦ γοήτρου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζουλημένος σὰ βαμβακόπιττα κάτω ἀπὸ ὀδοστρωτῆρα».

Σημειώσεις:

6. Ὀρθόδοξος Τύπος (30-3-2007) 1,5. **7.** Α΄ Τιμ. 2,4. **8.** Λόγοι Ε΄. Πάθη καί ἀρετές, Σουρωτή Θεσ/κης 2006, σ. 285. **9.** Ἐπιστολές, ἔκδ. 8η, 2004, σσ. 123, 149-150. **10.** Λόγοι Α΄. Μέ πόνο καί ἀγάπη γιά τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, Σουρωτή Θεσ/κης 2006, σ. 347. **11.** ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΣΤΗ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΟΥ, Πρὸς ὑπεράσπισι τοῦ «παναγιωτάτου» πάπα Ῥώμης καὶ τοῦ «καημένου» ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Χριστιανικὴ Σπίθα, φύλλα 684-687, Μάϊος - Αὔγουστος 2010. http://www.symbole.gr/component/content/article/146-chrphi/967-augkan

«Τί προκοπὴ νὰ δοῦμε μὲ ἀλειτούργητους ἄρχοντες;»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κ. Ἱερεμίας στόν Μητροπολιτικό Ναό τῆς Μεγαλοπόλεως καί ἀπέσπασε τά συγχαρητήρια τοῦ Ἐκκλησιάσματος γι' αὐτό. Ὁ Σεβασμιώτατος θά λειτουργοῦσε σέ κάποιο χωριό τῆς Ἐπαρχίας του, ἀλλά παρεκλήθη νά εὑρίσκεται στόν Ἱερό Ναό τοῦ ἁγίου Νικολάου Μεγαλοπόλεως γιά τό Μνημόσυνο τῶν 212 πατριωτῶν τῶν φονευθέντων ὑπό τῶν βαρβάρων κατακτητῶν. Ἐπῆγε στό μνημόσυνο. Κατά τήν πρόσκληση τῆς Δημαρχίας τό μνημόσυνο θά ἐγίνετο ὥρα 10:00, **Ἐτελείωσε ἡ Λειτουργία, ἡ ὥρα ἦταν μετά τίς 10:00 καί οἱ ἐπίσημοι δέν εἶχαν προσέλθει ἀκόμη**. Ἄς σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι τόν Μητροπολίτη κ. Ἱερεμία πολύ τόν ἐνοχλεῖ καί ἐκφράζει μάλιστα δημοσίᾳ τήν διαμαρτυρία του, γιά τό ὅτι οἱ ἄρχοντες σέ κάθε τελετή ἔρχονται μετά τήν Λειτουργία, τήν ὥρα μόνο τῆς Δοξολογίας. Πολύ τόν ἐνοχλεῖ αὐτό τόν κ. Ἱερεμία, τό ὅτι οἱ ἄρχοντες δέν λειτουργοῦνται καί πάντα, ὅπως ἔρρουμε, ζητοῦσε τήν εὐκαιρία νά ἐλέγξει τό κακό αὐτό. Καί ἡ εὐκαιρία ἐδόθη σήμερα.

Τελείωσε λοιπόν ἡ Λειτουργία τῆς σημερινῆς Κυριακῆς καί ἄρχισε τό Μνημόσυνο μετά τίς 10:00, ἀλλά οἱ ἄρχοντες δέν εἶχαν προσέλθει. Παρά τόν ἀργό ρυθμό καί τίς διπλές εὐχές πού εἰπώθηκαν στό Μνημόσυνο, ἀκόμη δέν εἶχαν ἐμφανιστεῖ οἱ ἐπίσημοι καί ἦλθαν πιά ὅταν εἶχε τελειώσει τό Μνημόσυνο. Μεταξύ τῶν ἀρχόντων ἦταν καί ἡ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καί λόγω αὐτῆς τῆς παρουσίας τῆς Προέδρου εἶχαν ἔλθει ἀπό ὅλη τήν περιοχή ἐπίσημοι καί μάλιστα καί ὁ Περιφερειάρχης Πελοποννήσου κ. Τατούλης. Σ' αὐτούς ὅλους πού προσῆλθαν γιά τό Μνημόσυνο, ἀλλά μετά τό Μνημόσυνο, ὁ κ. Ἱερεμίας τούς εἶπε τά ἑξῆς: «**Τετιμημένοι ἄρχοντες, σᾶς βλέπουμε μέ τιμή καί μέ σεβασμό, ἀλλά ὡς Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς ἔχω νά σᾶς πῶ μέ πόνο τό ἑξῆς: Εἴστε παραβάτες τοῦ προγράμματός σας! Καθορίσατε τό Μνημόσυνο ὥρα 10:00, ἐμεῖς ἀρχίσαμε μετά τίς 10:00, λέγαμε ἀργά τήν Ἀκολουθία, καί ὅμως ἤλθατε μετά τό πέρας τοῦ Μνημοσύνου. Θά ἔλεγα ὅτι ἔπρεπε νά ἔλθετε καί πολύ πρίν ἀπό τό Μνημόσυνο, γιά νά λειτουργηθεῖτε. Κυριακή σήμερα, ποῦ λειτουργηθήκατε σεῖς οἱ ἄρχοντές μας; Ἀλειτούργητοι ἄρχοντες; Τί προκοπή νά δοῦμε τότε μέ ἀλειτούργητους ἄρχοντες; Τί κακό εἶναι αὐτό πού συμβαίνει μέ σᾶς τούς ἐπισήμους; Ἔχουμε ἐπίσημες ἑορτές καί ἔρχεστε μετά τήν Λειτουργία, στήν Δοξολογία μόνο. Δέν εἶναι ἡ Λειτουργία, κύριοι Ἐπίσημοι, γιά τόν ἀφελῆ λαό. Ἡ Λειτουργία εἶναι ἀναγκαία προπαντός γιά σᾶς, γιά νά λάβετε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιά νά κυβερνήσετε σωστά τόν ματωμένο καί ἀγιασμένο αὐτό τόπο τῆς πατρίδας μας**». Εἶπε καί ἄλλα πολλά δυναμικά ὁ Μητροπολίτης μας, πού στήν συγκίνηση τῆς στιγμῆς δέν μπορέσαμε νά τά συγκρατήσουμε. Μετά ἀπό τά λόγια του αὐτά, πού τά εἶπε μέ πάλλουσα καί στήν διαπασῶν φωνή, ὁ Μητροπολίτης ἄρχισε νά κάνει πάλι ἐπιμνημόσυνο δέηση χάριν τῶν ἀρχόντων πού ἦλθαν καθυστερημένα. Ἀλλά κάποιοι ἀπ' αὐτούς, καί μεταξύ αὐτῶν καί ἡ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, ἀπεχώρησαν προσβεβλημένοι γιά τά ὅσα ἄκουσαν καί δέν ἐμειναν στήν δέηση. Τό εἶπε μάλιστα καί κάποιος ἀπ' αὐτούς, ὅτι «μετά ἀπό αὐτά πού εἰπώθηκαν, ἐμεῖς δέν μποροῦμε νά μείνουμε καί ἀποχωροῦμε». Ἔγινε καί ἡ γιά δεύτερη φορά ἐπιμνημόσυνη δέηση καί στό τέλος τῆς δευτέρας αὐτῆς δεήσεως ὁ δεσπότης Ἱερεμίας εἶπε πάλι τά ἑξῆς στούς ἐναπομείναντες ἄρχοντες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Περιφερειάρχης Πελοποννήσου κ. Τατούλης: «**Τίμιοι ἄρχοντες, ἔχω τήν συνήθεια, ὅταν στενοχωρῶ καί προσβάλλω κάποιον νά τοῦ ζητάω συγγνώμην στά γόνατα. Σήμερα ὅμως γιά τά ὅσα εἶπα δέν ζητῶ συγγνώμην, ἀλλά ἀντίθετα εὐχαριστῶ τόν Χριστό καί τήν Παναγιά μου, πού μοῦ ἔδωσαν τήν δύναμη νά σᾶς πῶ αὐτά πού σᾶς εἶπα. Μά τί κακό ἐπί τέλους εἶναι αὐτό μέ σᾶς! Ἐπίσημες μέρες, ὅπως τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, γιά παράδειγμα, νά μένετε ἀλειτούργητοι καί νά ἔρχεστε στήν Δοξολογία μόνο. Σήμερα Κυριακή ἡμέρα δέν λειτουργηθήκατε. Ἤλθατε γιά τό Μνημόσυνο, ἀλλά καί πολύ-πολύ μετά ἀπό τήν καθορισθεῖσα ὥρα τοῦ Μνημοσύνου. Δέν μετανοῶ γιά ὅσα σᾶς εἶπα. Μοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία τήν δύναμη νά σᾶς τά πῶ. Κύριε Περιφερειάρχα, αὐτά τά χρόνια, περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη φορά, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά φανεῖ ὅτι εἶναι δυναμική καί νά ἐλέγχει τούς παραβάτες, ὁποιοιδήποτε καί ἄν εἶναι αὐτοί. Ἐμεῖς οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νά εἴμαστε δυναμικοί καί ἡρωικοί, ὅπως οἱ ἅγιοι Πατέρες, μή φοβούμενοι τήν κοσμική ἐξουσία. Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**».

Ὅλο αὐτό τό σημερινό ἐπεισόδιο προξένησε τήν συγκίνηση τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἰδιαιτέρως μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἔσπευσαν νά δώσουν τά συγχαρητήρια στόν Δεσπότη τους γιά τά ὅσα εἶπε καί νά δηλώσουν τήν συμφωνία τους μαζί του.

(Ἀπό θεατές καί ἀκροατές τοῦ ἐπεισοδίου)»

Ἀνακοίνωσις Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας ἐλυπήθη, διότι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος ἐτηλεφώνησεν εἰς τὴν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καν Ζωὴν Κωνσταντοπούλου, καὶ ὄχι εἰς τὸν ἴδιον, διά νὰ ἐνημερωθῇ περὶ τῶν συμβάντων τὴν Κυριακὴν 22αν Φεβρουαρίου, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Μεγαλοπόλεως.

Διὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσίν:

«Ἀπό κάποιο δημοσίευμα μιᾶς συνεντεύξεως, ποὺ ἐπιμόνως μοῦ ἐζητήθη, πιθανῶς, ὅπως ἐγράφη, νὰ ἐδόθη ἡ ἐντύπωση ὅτι ὑποχωρῶ διά τήν σθενερή μου στάση κατά τό ἐπεισόδιο τῆς παρελθούσης Κυριακῆς στήν Μεγαλόπολη. Αὐτό δέν εἶναι ἀληθές. Ἀντίθετα, ξαναλέγω, εὐχαριστῶ τόν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Παναγία μου Δέσποινα, διότι μοῦ ἔδωσαν τήν δύναμη νά πῶ ἀλήθειες σέ ἄρχοντες, πού ἀπέβλεπαν στήν σωτηρία τους. Δηλαδή, νά τούς πῶ ὅτι πρέπει νά ἐκκλησιάζονται τήν Κυριακή ἡμέρα, δίνοντας καλό παράδειγμα καί στόν εὐσεβῆ λαό μας.

Σέ ἐρώτημα ὅμως τῆς δημοσιογράφου ἄν θά περίμενα τούς ἐπισήμους σέ περίπτωση πού θά μέ εἰδοποιοῦσαν ὅτι θά ἀργοπορήσουν, ἀπάντησα θετικῶς ὅτι ναί, θά τούς περίμενα, παρατείνοντας τήν Θ. Λειτουργία καί δέν θά ἐδημιουργεῖτο κανένα πρόβλημα. Καί στό ἄλλο ἐρώτημα τῆς δημοσιογράφου, ἄν ὁ ἔλεγχός μου ἀπευθύνθηκε εἰδικά σέ κάποια πρόσωπα ὁρισμένης παρατάξεως, εἶπα ὅτι ὄχι, γιατί ἡ Ἐκκλησία δέν ταυτίζεται μέ καμία πολιτική παράταξη καί ἐλέγχει τούς ἁμαρτάνοντες ἀπό τό ἕνα ἄκρο μέχρι τό ἄλλο τῶν πολιτικῶν κομμάτων, ὁποιοιδήποτε καί ἄν εἶναι αὐτοί. Καί στό τρίτο πάλι ἐρώτημα τῆς δημοσιογράφου, ἄν θέλω νά ξανάρθουν στήν Μεγαλόπολη οἱ κληθέντες ἐπίσημοι, ἀπάντησα ὅτι βεβαίως θέλω καί θά παραθέσω μάλιστα καί τράπεζα φιλοξενίας γι' αὐτούς. Ἀλλά στήν τράπεζα τῆς ἀγάπης αὐτῆς θά λέγω – εἶπα – ὅλο γιά τόν Θεό, ὅτι ὑπάρχει Θεός καί ὅτι ἡ ζωή μέ τόν Θεό ἔχει νόημα καί περιεχόμενο, ἐνῶ μακρυά ἀπό τόν Θεό καί χωρίς Θεό ἡ ζωή εἶναι ἄνοστη καί βαρετή. Καί ὅτι μόνο μέ τόν Θεό θά δοῦμε προκοπή.

Αὐτά ὅμως πού εἶπα δέν σημαίνουν καθόλου ὑποχώρηση τῆς στάσεώς μου. Παρακαλῶ τόν Θεό νά μοῦ δίνει τήν Χάρη Του νά καθαρίζεται ἡ καρδιά μου ἀπό τά πάθη μου, ὥστε αὐτό πού λέγω καί κάνω νά εἶναι καθαρό, χωρίς ἐγωισμό, καί νά ἀποβλέπει μόνο καί μόνο στήν δόξα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγίας Του Ἐκκλησίας. Δέν ὑποχωρῶ λοιπόν καθόλου καί δέν ἀνακαλῶ τήν στάση μου οὔτε κανένα λόγο ἀπό ὅσα εἶπα. Τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως καί τό τί πρέπει νά κάνουμε, γιά νά εὐαρεστήσουμε τόν Θεό μας ἐμεῖς οἱ κληρικοί καί μάλιστα οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νά τά λέμε σέ ὅλους, καί στούς ἄρχοντες. Νά τούς λέμε δηλαδή νά ἐξομολογοῦνται καί νά ἐκκλησιάζονται, γιά νά ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό ὑψηλό τους ἔργο. Γιατί μερικοί ἀπό αὐτούς τούς ἄρχοντες – μερικοί λέγω – φέρονται μέ ἀσέβαστο τρόπο ἀπέναντί μας, οὔτε ξέρουν νά φιλήσουν τό χέρι Παπᾶ καί Δεσπότου καί ὅταν μᾶς ἐπισκέπτονται στά γραφεῖα μας οὔτε ξέρουν πῶς νά καθίσουν. Ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ Ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ, κάθονται διπλοπόδι καί μπορεῖ μάλιστα νά ζητήσουν καί τσιγαροθήκη. Ἀσεβέστατοι ἄνθρωποι!... Καλή Σαρακοστή».

Ἡ ἄρνησις τοῦ βουλευτικοῦ Ὅρκου

Προηγούμενα καὶ παρεπόμενα

Τοῦ ***πρωτοπρ. π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ,*** *Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

(3ον - Τελευταῖον)

Σθεναρότερη ὅμως καὶ περισσότερο τεκμηριωμένη ἦταν ἡ ἐπίθεση τοῦ Ἰακωβάτου κατὰ τοῦ βουλευτικοῦ Ὅρκου στὴν Βουλὴ τοῦ 1869. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἄρνησή του νὰ ὁρκισθεῖ προκάλεσε συγκρουσιακὲς συζητήσεις καὶ θυελλώδεις ἀντιπαραθέσεις. Καὶ αὐτὰ ὀφειλόνταν στὸ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ὁρκωμοσίας ἀνακινήθηκε μέσα σὲ κλίμα ταραγμένο ἀπὸ εἰδικὰ προβλήματα τῶν Ἰονίων Νήσων καὶ μάλιστα τῆς Κεφαλληνίας. Ἦταν σὲ ὀξύτητα τὸ ζήτημα τῆς «ἐκκλησιαστικῆς

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΖΕΡΒΟΥ «ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Τίς δ' οἶδε εἰ τό ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, τό κατθανεῖν δέ ζῆν κάτω νομίζεται;» (Fragmenta 638.1), ἀναρωτήθηκε. Δηλαδή: «Ποιός γνωρίζει, ἄν (αὐτό πού λέμε) ζωή εἶναι (στ' ἀλήθεια) θάνατος, ὁ δέ θάνατος στόν κάτω κόσμο θεωρεῖται ζωή;»

Ὁ Θεός ἐπέτρεψε νά μᾶς ἐγκαταλείψεις, Γεώργιε, κατά τήν συνήθη ἐκτίμηση, γρηγορότερα ἀπό ὅσο ἀνεμένετο. Ὁ «Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο. Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο. Εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τούς αἰῶνας» (Ἰώβ 1,21). Ὁ Θεός μας γνωρίζει τόν λόγο καί τήν αἰτία. Εἴμαστε βέβαιοι ὅμως ὅτι ἰσχύει καί γιά σέ ὁ προφητικός λόγος: «Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γάρ τίμιον οὐ τό πολυχρόνιον, οὐδέ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιά ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καί ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος» (Σοφ. Σολ. 4,7-9). Ὅσοι σέ γνωρίσαμε ἐκ τοῦ σύνεγγυς, καί σέ στιγμές μάλιστα δύσκολες καί ἀγωνιστικές, πιστεύουμε ὅτι ὁ λόγος αὐτός προσδιορίζει καί τήν δική σου πρόωρη, κατά τά κοινῶς κρατοῦντα, ἐκδημία. Ὁ Χριστός μας ὡς Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, γνωρίζει νά οἰκονομεῖ τά πάντα «πρός τό συμφέρον», δηλαδή τήν σωτηρία μας.

Πιστός στήν παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων μας δέν θά ἐκτραπῶ σέ γοερούς θρήνους, πού δέν ἁρμόζουν στούς Χριστιανούς, οὔτε καί σέ ὑπερβολικούς ἐπαίνους, πού θεραπεύουν συνήθως τήν ἀνθρώπινη ματαιοδοξία. Ἐκ μέρους ὅλων τῶν συνεργατῶν καί συναγωνιστῶν σου στόν «Ὀρθόδοξο Τύπο», τήν ἐφημερίδα μας, σοῦ ἐκφράζω τή μεγάλη ὀφειλή μας ἀπέναντί σου, τήν βαθυκάρδια εὐγνωμοσύνη μας γιά τήν προσφορά σου σ' αὐτόν, ὡς καί τήν ὅλη πολιτεία σου κοντά μας. Ὁ λόγος σου, γραπτός καί προφορικός, ἦταν μάχη γιά τήν Πίστη καί τήν Ἀλήθεια, ἀλλά καί ἔκφραση τῆς βαθύρριζης φιλοπατρίας σου. Χριστός καί Ἑλλάδα κυριαρχοῦσαν μέσα στήν καρδιά σου. Γιά τά μεγέθη αὐτά ἀγωνίσθηκες καί καθημερινά ἀναλωνόσουν. Ὅπως δέ ὅλοι γνωρίζουμε, καί ἀπό τήν ἀρθρογραφία σου στόν Τύπο καί τίς τηλεοπτικές ἐμφανίσεις σου, καί ὅλη τήν προσφορά σου ὡς δημοσιογράφου- κατά γενική ὁμολογία, ἐκλεκτοῦ- παρέμενες πάντα ἀκέραιη καί ἀδιάτμητη προσωπικότητα, καθιστώντας τήν ἐφημερίδα ἤ τό τηλεοπτικό βάθρο σου, κατά μίαν ἔννοια, θεολογικό καί ἐθνικό ἄμβωνα. Γνώριζες, ἄλλωστε, τόν τρόπο νά διοχετεύεις μέσῳ τοῦ λόγου σου, γραπτοῦ ἤ προφορικοῦ, καθαρό καί ἀνόθευτο τό περιεχόμενο τῆς καρδιᾶς καί τό φρόνημά σου, μεταδίδοντας στούς ἀναγνῶστες καί ἀκροατές σου τό μεγαλεῖο τῆς Ὀρθοδόξης Χριστιανικῆς Ἑλλάδος, κατά τό πνεῦμα τῶν Πατέρων καί τῶν Ἡρώων μας. Εἶχες φοιτήσει στό μεγάλο σχολεῖο τῶν Ἁγίων μας καί γι' αὐτό εἶχες ἀναδειχθεῖ σέ διδάσκαλο τοῦ διψῶντος γιά Ἀλήθεια Λαοῦ μας. Γι' αὐτό ὁ Λαός μας ἀναγνώρισε τήν προσφορά σου καί μόνον ἐκεῖνοι, πού μένουν ἀγευστοι τῆς Ρωμαίικης -ἑλληνορθοδοξης δηλαδή- σκέψης καί ἐμπειρίας, δέν δέχονταν **ἴσως** εὐχάριστα τόν ἔλεγχο καί τήν κριτική σου. Ἱεροκήρυκας καί φωτιστής τοῦ Λαοῦ μας ἦσουν, Γεώργιε, διαπορθμεύοντας μέ μοναδικό τρόπο, σέ κάθε περίπτωση, μήνυμα πίστεως, θάρρους καί ἐλπίδας.

Ἰδιαίτερα δέ γιά τό ὕφος τοῦ λόγου σου θά μοῦ ἐπιτρέψεις νά σοῦ ἀποδώσω τόν τίτλο, πού ὁ μεγάλος συμπατριώτης μας, ὁ Κερκυραῖος ἱστορικός καί πολιτικός Ἀνδρέας Μουστοξύδης (1785-1860), ἐπέλεξε γιά τόν Ληξουριώτη Ριζοσπάστη καί κοινοβουλευτικό ἐκπρόσωπο –κατά κάποιο τρόπο- τῆς ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ, Γεώργιο Τυπάλδο-Ἰακωβάτο (1813-1882). **«Χιονοσκεπές ἡφαίστειον»** τόν ὀνόμασε γιά τήν διαρκεῖα σου στήν ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος ὁμολογία του, τήν πραότητα τῆς διδαχῆς μέ τήν ἐκρηκτικότητα τῆς πονεμένης Ρωμηοσύνης. Αὐτός ὑπῆρξες καί σύ, Γεώργιε. «Πρᾶος», ἀλλά καί «μαχητής», νηφάλιος παιδαγωγός τοῦ Λαοῦ, ἀλλά καί θερμουργός ἀγωνιστής, ὅταν τό «κινδυνευόμενον καί προκείμενον» ἦταν ἡ Ὀρθοδοξία καί ἡ Ἑλληνική Πατρίδα. Γι' αὐτό σοῦ εἴμεθα εὐγνώμονες ὅλοι, διότι μᾶς ἄφησες πολύτιμη παρακαταθήκη.

Ἡ αἰφνίδια ἀναχώρησή σου ὅμως ἀπό τήν οἰκογένεια τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» ἔφερε στά χείλη ὅλων ἕνα ἐναγώνιο ἐρώτημα: «Τί γίνεται τώρα;». Εὔλογο τό ἐρώτημα. Ποιός θά πάρει ἀπό σένα τήν σκυτάλη; Ἀλλά σέ παρόμοιες στιγμές ἡ ἀπάντηση βρίσκεται μόνιμα στό στόμα τοῦ Ὀρθοδόξου Λαοῦ μας: «Ἔχει ὁ Θεός»! Ἐφ' ὅσον ὁ ἀγώνας τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» εἶναι ὑπέρ τῆς ἁγιοπατερικῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Θεός θά βοηθήσει νά καλυφθεῖ τό κενό, πού ὄντως ἐσύ ἀφήνεις. Ἄς φέρουμε στή μνήμη τόν ἐλπιδοφόρο λόγο τοῦ μεγάλου ἐπισκόπου Πτολεμαΐδος Συνεσίου (±414): «Οὐκ ἐπιλείψουσι τῷ Θεῷ στρατιῶται πρέποντες Ἐκκλησίαις». (Δέν θά λείψουν, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, οἱ κατάλληλοι στρατιῶτες τῆς Ἐκκλησίας). Στή θέση σου, Γεώργιε, θά στείλει ὁ Θεός ἄλλους, ἄξιους συν - εχιστές τοῦ ἀγώνα καί τοῦ ἔργου σου. Σύ μή διαλείπεις προσευχόμενος γιά μᾶς, τούς ταπεινούς συνεργούς καί συναγωνιστές σου.

Ὑπάρχουν ἀπουσίες στή ζωή μας, πού βαρύνουν περισσότερο ἀπό κάποια ἀσήμαντη ἤ ἐπιβλαβῆ παρουσία. Αὐτό θά συμβεῖ καί μέ σένα, Γεώργιε. Γι' αὐτό σέ μακαρίζω.Θά ζεῖς στή μνήμη μας, ἀλλά πρό πάντων στήν καρδιά μας. Στό Μυστήριο τῶν Μυστηρίων, τήν Θεία Εὐχαριστία, θά συναντώμεθα πρό τοῦ θρόνου τοῦ Ἀρνίου καί θά «συναγωνιζώμεθα ἐν ταῖς προσευχαῖς» (Ρωμ. 15,30)

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Ἐπικήδειος
κ. Μαρίας Ἀντωνιάδου, προέδρου ΕΣΗΕΑ

Ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία θρηνεῖ σήμερα τὴν ἀπώλεια τοῦ Γιώργου Ζερβοῦ, τοῦ σεμνοῦ καὶ ταπεινοῦ ἐργάτη τῆς καθαρῆς καὶ ἔντιμης δημοσιογραφίας, ὁ ὁποῖος «ἔφυγε» ἀνεπάντεχα κι ἐνῷ εἶχε πολλὰ νὰ δώσει ἀκόμη. Ὁ Γιῶργος Ζερβὸς ἐργάστηκε σκληρὰ καὶ μὲ μεγάλο πάθος γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ συμφέρον τῆς χώρας. Πάντοτε ἐνημερωμένος, πιστὸς στὶς ἰδέες του, ἀγωνιστής, ἀταλάντευτος σὲ εὐνοϊκὲς ἀλλὰ καὶ σὲ ἀντίξεες ἐποχὲς καὶ συνθῆκες, δὲν δίστασε ποτὲ νὰ πάει κόντρα στὸ πλειοψηφικὸ ρεῦμα, νὰ παλέψει γιὰ νὰ λάμψει ἡ ἀλήθεια.

Ἀγαπητὸς σὲ ὅλους τούς συναδέλφους, ἤπιος καὶ εὐγενὴς μὲ σύνεση καὶ κατανόηση πρὸς ὅλους, ξεκίνησε τὴ δημοσιογραφική του σταδιοδρομία σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, ὅταν ἐξέδωσε μηνιαία τοπικὴ ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἀποτέλεσε καὶ τὸ «μεγάλο σχολεῖο του», ὅπως ὁ ἴδιος εἶχε δηλώσει. Τὴν ἐπαγγελματική του σταδιοδρομία ἄρχισε τὸ 1981 στὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερη Ὥρα». Στὴ συνέχεια, ἐργάστηκε στὶς ἐφημερίδες «Ἐλεύθερος Τύπος», «Ἀκρόπολις» καὶ ἀπὸ τὸ 1989 στὴν ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος», στὴν ἀρχὴ ὡς συντάκτης ὕλης καὶ στὴ συνέχεια ὡς ἀρχισυντάκτης καὶ διευθυντὴς σύνταξης μέχρι τὴ λήξη τῆς ἔκδοσης τὸ 2011. Διετέλεσε, ἐπίσης, διευθυντὴς σύνταξης τῆς ἑβδομαδιαίας ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδας «Ὀρθόδοξος Τύπος».

Από τὸ 1993 ἦταν σχολιαστὴς-ἀναλυτὴς στὸν τηλεοπτικὸ σταθμὸ «BLUE SKY» καὶ διατηροῦσε τὴν καθημερινὴ ἐνημερωτικὴ ἐκπομπὴ «Ραντεβοὺ μὲ τὴν Ἐπικαιρότητα».

Ἀγαπημένε μας Γιῶργο, ἡ ἀνάμνησή σου θὰ μείνει βαθιὰ χαραγμένη στὴ μνήμη μας καὶ ἰδιαίτερα στοὺς συναδέλφους, ποὺ ἐργάστηκαν μαζί σου καὶ ξαφνικὰ ἄκουσαν τὸ θλιβερὸ καὶ ἀναπάντεχο νέο.

Κι ἀνάμεσά τους εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὰ πρῶτα τους βήματα μαζί σου, γιατί ἤσουν δάσκαλος καὶ ἄνθρωπος γενναιόδωρος, ποὺ βοήθησε πολλούς, πάρα πολλοὺς νὰ διαγράψουν λαμπρὴ πορεία στὸ χῶρο μας. Ἔδωσες εὐκαιρίες στὸν Κώστα, τὴν Ἀγγελική, τὸν Τάσο, τὸ Σωτήρη καὶ τόσους ἄλλους, ὥστε, ἀπὸ τὴ ρίζα τὴ μεγάλη ποὺ ἤσουν ὁ ἴδιος, νὰ βγοῦν πολλὰ κλαδιὰ καὶ νὰ ἀνθίσουν.

Ἀλλὰ καὶ στὶς δύσκολες ὧρες, ὅταν ὅλα ἔδειχναν ὅτι ἡ ἐφημερίδα θὰ «κλείσει», ὅλοι οἱ συνάδελφοι μὲ προέτρεπαν νὰ ἀπευθυνθῶ σὲ σένα ποὺ ἤσουν ἡ ψυχή της, ὥστε νὰ μπορέσεις καὶ ἐσὺ νὰ μεσολαβήσεις νὰ μὴ κλείσουν τὸν «Ἐλεύθερο» οἱ διάδοχοι, ἀλλὰ μάταια, «εἰς ὦτα μὴ ἀκουόντων».

Εἶναι δύσκολη ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ἰδιαίτερα ὅταν εἶναι τόσο ἀπρόσμενος. Ἤσουν γεμάτος ἐνέργεια καὶ σχέδια, ὅμως, ὅλα χάθηκαν σὲ μία στιγμή.

Ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως, σοῦ ἀπευθύνω τὸν ὕστατο χαιρετισμὸ καὶ συλλυποῦμαι τὴν οἰκογένειά σου καὶ τοὺς οἰκείους σου.

Καλὸ ταξίδι.

Ἐπικήδειος ἐκπροσώπου ἐργαζομένων ἐφημερίδος ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
κ. Μιχαήλ Κωνσταντῆ

Σὲ ἀποχαιρετοῦμε σήμερα, Γιῶργο, οἱ ἐπὶ χρόνια συνάδελφοί σου στὸν ΕΛΕΥΘΕΡΟ, συντετριμμένοι ἀπὸ τὸν ἄδικο χαμό σου. Ὅλοι ἐμεῖς ποὺ σὲ γνωρίσαμε καὶ συνεργαστήκαμε μαζί σου, ἔχουμε νὰ θυμόμαστε τὴν ἀπαράμιλλη συναδελφικότητα καὶ τὴν ἀλληλεγγύη σου πρὸς τὸν καθένα μας, τὸ ἀλτρουιστικό σου πνεῦμα καὶ τὸ μειλίχιο ὕφος σου ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές: σὲ στιγμὲς πίεσης καὶ ἄγχους, ὅταν ὁ χρόνος λειτουργοῦσε ἀντίστροφα.

Σ' ἀποχαιρετοῦμε μὲ πόνο καὶ ὀδύνη ἀδυνατώντας νὰ πιστέψουμε ὅτι δὲν ὑπάρχεις πιά. Στὸ ἀπόγειο τῆς ὡριμότητάς σου, κι ἐνῷ εἶχες ἀκόμη τόσα πολλὰ νὰ δώσεις, κόπηκε ἀπροσδόκητα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου.

Ἦσουν σπουδαῖος δημοσιογράφος, Γιῶργο, μὰ πάνω ἀπ' ὅλα ἦσουν ἕνας ὑπέροχος ἄνθρωπος. Θυμᾶμαι τὶς ἀτέρμονες συζητήσεις μας, σὲ ὧρες προχωρημένες καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς ὁλοκλήρωσης κάποιου μεγάλου γεγονότος, ὅπου μὲ τὴ συνθετική σου σκέψη ἔδινες πάντα τὸν τόνο. Ἄκουγες στωικὰ τὶς κοινοτοπίες καὶ γεννοῦσες ἀδιάκοπα μεστὴ σκέψη καὶ ρηξικέλευθη θεωρία, ὡς ἔναυσμα ὡραίων καὶ οὐσιαστικῶν συζητήσεων καὶ ἀναλύσεων.

Δὲν προλάβαινες νὰ μιλᾶς μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἀναγνωστῶν ποὺ καθημερινὰ σὲ ἀναζητοῦσαν στὴν ἐφημερίδα καὶ ἐπιζητοῦσαν ἀπεγνωσμένα νὰ σὲ ἀκούσουν καὶ νὰ σὲ συμβουλευτοῦν. Καὶ παρὰ τίς εὐθύνες ποὺ ἐπωμιζόσουν στὴ διεύθυνση τῆς ἐφημερίδας καὶ οἱ ὁποῖες ἦταν πολλὲς καὶ χρονοβόρες, δὲν σταματοῦσες ποτὲ νὰ γράφεις ἀσταμάτητα. Σὲ θυμᾶμαι σκυμένο στὰ χαρτιά σου, νὰ γράφεις τὰ ἄρθρα σου καὶ τὰ ἱστορικά σου ἀφιερώματα, ὄντας διευθυντὴς καὶ ρεπόρτερ ταυτόχρονα. Θυμᾶμαι τὶς μαραθώνιες συσκέψεις μας, τὴ ζωντάνια καὶ τὸν ἐνθουσιασμό σου, τὸ θυμό σου καὶ τὸ ἀδούλωτό σου πνεῦμα.

Ἤσουν ἕνας διανοούμενος, μία ἀστήρευτη πηγὴ γνώσης. Δίδασκες καὶ συγχρόνως ζητοῦσες νὰ μάθεις. Ἤσουν δάσκαλος καὶ ταυτόχρονα μαθητής. Μὰ κυρίως ἤσουν ἕνας ἀνυπέρβλητος Μαχητής, ἕνας γενναῖος δημοσιογράφος κι ἕνας ἀπολύτως ἐνημερωμένος πολίτης. Ἤσουν ἕνας σπουδαῖος εὐπατρίδης, ποὺ μὲ τὶς ἀπόψεις καὶ τὸν λόγο ποὺ ἐκφωνοῦσες ἀπὸ κάθε γραπτὸ καὶ ἠλεκτρονικὸ Μέσο, διαμόρφωνες ἕνα κοινὸ ζωντανὸ καὶ σκεπτόμενο, τὸ ὁποῖο σὲ ἀναζητοῦσε διαρκῶς καὶ σὲ ἀκολουθοῦσε σὲ κάθε σου βῆμα, σὲ κάθε σου ἐγχείρημα. Ἤσουν ἕνας σύγχρονος Ἴωνας Δραγούμης, ἕνας Περικλῆς Γιαννόπουλος. Σὲ μία ἀντιηρωικὴ καὶ ἐφησυχασμένη ἐποχή, ποὺ δύσκολα ἀποδεχόταν τὴν προωθημένη σκέψη καὶ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα σου.

Ἡ ἀπώλειά σου εἶναι μεγάλη γιὰ τὸν δημοσιογραφικὸ κόσμο. Πολὺ περισσότερο, ὅμως, γιὰ τοὺς συγγενεῖς σου, ποὺ λάτρευες ἀλλὰ καὶ σὲ λάτρευαν. Συμμεριζόμαστε τὸν πόνο τους καὶ συμπάσχουμε μαζί τους. Σ'αὐτὲς τὶς τόσο δύσκολες ὧρες ἀς τοὺς παρηγορεῖ τὸ μέγεθος τοῦ διαμετρήματός σου καὶ τὸ ξεχωριστὸ πέρασμά σου ἀπὸ τὴ ζωή.

Εἴμαστε, Γιῶργο, κι ὅλοι ἐμεῖς οἱ συνάδελφοί σου στὸν ΕΛΕΥΘΕΡΟ, πολὺ ὑπερήφανοι ποὺ σὲ γνωρίσαμε καὶ μοιραστήκαμε τόσα πολλὰ μαζί σου, στὰ χρόνια τῆς κοινῆς ἐργασιακῆς μας πορείας. Θὰ σὲ θυμόμαστε πάντα μὲ ἀγάπη καὶ θὰ σὲ μνημονεύουμε ὡς κάτι ξεχωριστό, ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς καὶ ὡς ἕνα ξεχωριστὸ πυλῶνα, ταυτόχρονα, στὴ μεταπολιτευτικὴ δημοσιογραφικὴ ἱστορία τῆς χώρας μας. Ἂς εἶναι ἐλαφρὺ τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς, ποὺ θὰ σὲ δεχθεῖ σὲ λίγο.

Ἀντιαιρετικὴ Ἡμερίς: «Ἐναλλακτικὴ Ἰατρική: Ἐπιστημονικὴ καὶ Θεολογικὴ προσέγγιση»

Συμφώνως πρὸς τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον «Ρομφαία», ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22αν Φεβρουαρίου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται:

«Τὸ Σάββατο 21 Φεβρουαρίου 2015, στὸ κατάμεστο Συνεδριακὸ Κέντρο τῆς Ἱ. Μ. Ἁγίας Παρασκευῆς Δομήρου – Ροδολίβους Σερρῶν, διεξήχθη μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἡ 2η Ἀντιαιρετικὴ Ἡμερίδα ποὺ διοργανώθηκε ἀπὸ τὸ Ἀντιαιρετικὸ Γραφεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, μὲ θέμα: «Ἐναλλακτικὴ Ἰατρική: Ἐπιστημονικὴ καὶ Θεολογικὴ προσέγγιση».

Στὴν ἀνωτέρω ἡμερίδα προσκεκλημένοι ὁμιλητὲς ἦταν:

Ὁ Ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας καὶ πτυχιοῦχος Θεολογίας, ὁ ὁποῖος μίλησε μὲ θέμα: «Ἡ «Ἰατρικὴ» τῆς λεγομένης Ν. Ἐποχῆς», ὁ ἐλλογιμώτατος καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, τ. Διευθυντὴς τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἐργαστηρίου Πυρηνικῆς Ἰατρικῆς τοῦ Ἱπποκρατείου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης, κ. Κων/νος Καρακατσάνης, ὁ ὁποῖος μίλησε μὲ θέμα: «Ἐπιστημονικὸς καὶ πνευματικὸς ἔλεγχος τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς» καὶ ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Νικόδημος Σκρέττας, Ἀναπληρωτὴς Καθηγητὴς τῆς Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ, μὲ θέμα: «Ἀσθένεια καὶ θεραπεία στὴν Παρακλητικὴ Ὑμνογραφία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ὁ π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης κατέστησε σαφὲς ὅτι ἡ λεγομένη «Ἰατρικὴ» τῆς Ν. Ἐποχῆς εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη καὶ Ζωή. Ἀναφερόμενος κατὰ κύριο λόγο στὴν Ὁμοιοπαθητική, ἐστίασε περισσότερο στὴν μεταφυσικὴ ἤ πνευματική της βάση, ἀλλὰ καὶ ἀνέδειξε τὶς ἀποκρυφιστικές της προεκτάσεις.

Ἐπεσήμανε τέλος, τὴν ἀνάγκη, ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀντιμετωπίσει ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πρώτιστα ποιμαντικὰ προβλήματα καὶ αὐτὸ τῆς προσφυγῆς βαπτισμένων χριστιανῶν στὶς λεγόμενες ἐναλλακτικὲς θεραπεῖες, ἀφοῦ πέρα ἀπὸ τοὺς σωματικοὺς καὶ ψυχικοὺς κινδύνους ποὺ ἐνδεχομένως θὰ προκύψουν, ὑπάρχει ἡ σοβαρὴ πιθανότητα νὰ γίνουν οἱ λεγόμενες ἐναλλακτικὲς θεραπεῖες γέφυρα, ποὺ θὰ ὁδηγήσει ἀνυποψίαστους ἀνθρώπους στὶς ἀνατολικὲς θρησκεῖες καὶ τὸν ἀποκρυφισμό.

Ὁ κ. Κων/νος Καρακατσάνης τόνισε ὅτι ἡ «ὁμοιοπαθητικὴ» προσέγγιση βασίζεται στὴν ὑποτιθέμενη ὕπαρξη τῆς πνευματοειδοῦς ζωτικῆς δύναμης, ἡ ὁποία ζωογονεῖ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἡ νόσος εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα δυναμικῶν, πνευματοειδῶν ἐπιδράσεων, οἱ ὁποῖες διαταράσσουν τὴν ζωτικὴ αὐτὴ δύναμη.

Προκειμένου νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ ὑγεία, πρέπει νὰ ρυθμισθεῖ ἐκ νέου ἡ ζωτικὴ δύναμη. Αὐτὸ θεωρεῖται ὅτι ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν χορήγηση τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων, τὰ ὁποῖα καθίστανται ἐνεργὰ μόνον μετὰ τὴν δυναμοποίησή τους, μὲ τὴν ὁποία ἐκπνευματίζεται ἡ ὕλη τοῦ φαρμάκου καὶ ἀπελευθερώνεται ἡ λανθάνουσα πνευματοειδὴς δύναμη, ἡ ὁποία ὑποτίθεται ὅτι ἐνυπάρχει στὴν ἐσωτερικὴ φύση τῶν ὁμοιοπαθητικῶν φαρμάκων.

Ἰδιαιτέρως ἀναφέρθηκε, ὁ κ. Καρακατσάνης, στὸν ἰσχυρισμὸ τῶν ὁμοιοπαθητικῶν ἰατρῶν, πὼς μὲ τὰ δυναμοποιημένα ὁμοιοπαθητικὰ φάρμακα θεραπεύονται τόσο οἱ σωματικὲς νόσοι (χρόνιες καὶ ὀξεῖες) ὅσο καὶ οἱ ψυχικές, συμπεριλαμβανομένων τῶν παθῶν, ζήλειας, ἐγωϊσμοῦ, θυμοῦ κλπ, μία θεώρηση τελείως ἀσύμβατη μὲ τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ προοπτική, ἀφοῦ κατὰ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία ἡ νόσος ἀποτελεῖ συνέπεια τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς πρὸς ἐπανόρθωση καὶ ἀπόκτηση μετανοίας.

Στὴν τελευταία εἰσήγηση, ὁ π. Νικόδημος Σκρέττας, ἀναφέρθηκε στὸν μοναδικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο συνυφαίνονται, στὰ κείμενα τῶν παρακλητικῶν κανόνων ἡ ἐξομολόγηση, ἡ ἱκεσία, ἡ δέηση καὶ ἡ παράκληση πρὸς τὰ θεῖα πρόσωπα, μὲ τὸν ἐγκωμιασμό, τὴν ἐξύμνηση, τὴ δοξολογία καὶ τὴν εὐχαριστία τῶν εὐεργετουμένων καὶ θεραπευομένων πιστῶν. Αἰτία τῶν ἀσθενειῶν θεωρεῖται στὶς καταγραφὲς τῶν κανόνων ἡ φθορὰ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιτίας τῆς προπατορικῆς ἀστοχίας στὴν ἀγαπητικὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνία.

Ἔκτοτε ἡ πολυποίκιλος ἁμαρτία καὶ ὁ σκοτασμὸς τῆς ἐμπαθείας, ἐπιτενόμενος ἀπὸ φθόνους δαιμονικοὺς καὶ λογισμοὺς στρεβλωμένους, ἀρρωσταίνουν κυριολεκτικὰ τὴ σύνολη ὕπαρξη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ θεραπεία τῆς ὁποίας προϋποθέτει τὴν ὁλόθυμη ἐλπίδα τῆς ἴασεως καὶ τὴν ἀκράδαντη πίστη στὴν ἰατρικὴ δύναμη καὶ χάρη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ παράλληλα καὶ στὴν πρεσβευτικὴ πρὸς ἴαση μεσιτεία καὶ πρεσβεία τῆς Παναγίας, τοῦ σταυροῦ, τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων.

Στὸ τέλος τῆς ἡμερίδας ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἱερόθεος εὐχαρίστησε θερμῶς τοὺς τρεῖς ὁμιλητὲς γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἐπιτυχῆ παρουσίαση καὶ διαπραγμάτευση τῶν θεμάτων τους, ἐκφράζοντας ἐκ μέρους ὅλων τῶν πιστῶν τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπη πρὸς τὰ σεβαστὰ πρόσωπά τους».

Ὁ διάλογος Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν καρκινοβατεῖ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τικά. Ἡ Ἐκκλησία ὡς Μητέρα τοῦ Ὀρθοδόξου Γένους μας εἶναι ἀσύμφορο ἀπό κάθε ἄποψι νά προτείνη ἤ νά δεχθῆ ἕνα τέτοιο χωρισμό. Γιατί ἡ Μάνα δέν διώχνει ποτέ τά παιδιά της. Ἄν, ὅμως, τά παιδιά ἐγκαταλείψουν τήν «πατρική ἑστία» καί τήν Μάνα, σάν τόν ἄσωτο γυιό τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου μας, τότε δέν θά δεσμεύση τήν ἐλευθερία τους. Ἡ ἰσχύουσα ἀρχή τῆς συναλληλίας στίς σχέσεις Ἐκκλησίας καί Κράτους, ἐάν γίνη ἀπόλυτα σεβαστή καί ἀπό τά δύο μέρη, εἶναι ἡ πιό ἰδανική λύσις.

Ἐρώτησις 2η: Συμφωνεῖτε μέ τήν προταθεῖσα ἄποψη νά καταργηθεῖ ὁ θρησκευτικός ὅρκος καί οἱ πολίτες νά ὁρκίζονται στήν τιμή καί τή συνείδησή τους;

Ἀπάντησις: Ὁ θρησκευτικός ὅρκος προϋποθέτει τήν ἀποδοχή τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί τήν λατρεία τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως καί τῆς σωτηρίας μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ὑποστασιάζεται, κατά τόν θρησκευτικό ὅρκο, μέ τήν παρουσία τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἐάν κανείς δέν ἀποδέχεται ἤ καί ἀρνεῖται αὐτά τά δύο πρός τί ὁ θρησκευτικός ὅρκος; Ὅταν, ἀντίθετα, ἔχουμε μπροστά μας πιστούς καί ἀφοσιωμένους Χριστιανούς, τότε ἔχει μέν κάποιο ἀντίκρυσμα ὁ (θρησκευτικός) ὅρκος, ἀλλά κατ' ἀκρίβειαν δέν ἔχει θέσι στή ζωή τοῦ πιστοῦ, ἀφοῦ ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας μας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία Του ἀποκλείει τόν ὅρκο, ὁρίζοντας τό :«μή ὀμόσαι ὅλως» (Ματθ. 5, 34) (νά μήν ὁρκίζεσαι σέ καμμιά περίπτωσι).

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ἀφοῦ συσκεφθῆ Συνοδικῶς καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἔχει προδήλως τήν εὐχέρεια ἀντί τοῦ ὅρκου καί τῆς ἐπιθέσεως τῆς χειρός τοῦ ὁρκιζομένου στό Ἱερό Εὐαγγέλιο, νά ἀντικαταστήση στή σύντομη Ἀκολουθία «Τάξις Ὁρκωμοσίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων» τό ρῆμα ὁρκίζομαι μέ τό «διαβεβαιοῦμαι εἰς τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος καί εἰς τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον νά φυλάττω πίστιν εἰς τήν πατρίδα, ὑπακοήν εἰς τό Σύνταγμα καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους καί νά ἐκπληρῶ τιμίως καί εὐσυνειδήτως τό καθῆκον μου». Ἔτσι, ὁ Ὀρθόδοξος πιστός δίδει τήν διαβεβαίωσί του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, δηλ. τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου Του, χωρίς νά ὁρκίζεται βάζοντας τό χέρι του ἐπάνω στό Ἱερό Εὐαγγέλιο.

Ἐρώτησις 3η: Πῶς βλέπετε νά ἐξελίσσεται ὁ διάλογος μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν;

Ἀπάντησις: Χωλαίνει «ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις» (Γ' Βασιλ. 18, 21), δηλ. χωλαίνει καί ἀπό τά δυό του πόδια. Καί τοῦτο διότι δέν εἶναι εἰλικρινής, ἀληθινός καί φωτεινός ἀπό πλευρᾶς τῶν ἀποσχισθέντων αὐτῶν χριστιανῶν.

Δέν ἔχει σωστή ἀφετηρία καί ὀρθές προϋποθέσεις. Δέν ἀναγνωρίζουν καί δέν ἀποκηρύσσουν οἱ Παπικοί τίς σοβαρές πλάνες καί τίς αἱρέσεις τους. Ἀντί τούτου, θεωροῦν τήν

Ἐρωτήματα διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση****, Θεολόγου*

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ στὴ Γενεύη ἀπὸ 15 ἕως 21 Φεβρουαρίου ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ποὺ προετοιμάζει τὰ κείμενα ποὺ θὰ κατατεθοῦν στὴν Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξο Διάσκεψη, ποὺ θὰ προηγηθεῖ τῆς σύγκλησης τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδοξίας. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση ποὺ ἔλαβε τὸ Μάρτιο τοῦ 2014 ἡ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέχρι τὸ φετινὸ Πάσχα θὰ πρέπει νὰ ἔχει ὁλοκληρωθεῖ τὸ ἔργο τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ὥστε στὰ μέσα τοῦ τρέχοντος ἔτους 2015 νὰ συνέλθει ἡ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψη. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδοξίας σχεδιάζεται νὰ συνέλθει τὴν Πεντηκοστὴ τοῦ 2016 στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ποὺ ἐπεξεργάζεται τὰ κείμενα πρόκειται νὰ συνέλθει σύντομα ἐκ νέου, γιὰ νὰ ἐξετάσει τὰ ἑξῆς θέματα τῆς Ἡμερήσιας Διάταξης τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου: «Τὸ ζήτημα τοῦ Κοινοῦ Ἡμερολογίου», «Κωλύματα γάμου» καὶ «Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον».

Ἀτυχῶς τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων ποὺ ἐπεξεργάζονται οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς δὲν εἶναι εὐρέως γνωστὸ μολονότι ὑπάρχουν πληροφορίες ποὺ συνηγοροῦν στὸ ὅτι σχεδιάζεται μία ἀναθεώρηση ἐπὶ τὸ ἐπεικέστερον προβλέψεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων γιὰ τὴ νηστεία, πτυχὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κυρίως τὶς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Οἱ ἐργαζόμενοι στὶς ἐπιτροπὲς αὐτὲς ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐπίσκοποι οἱ περισσότεροι, ἔχουν ἐπιλεγεῖ ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες τους μὲ κύριο κριτήριο τὶς πανεπιστημιακές τους περγαμηνὲς ἢ τὴν ἐμπειρία τους σὲ συνάξεις διορθόδοξες καὶ διαχριστιανικές. Τὸ ἔλλειμμα ἐνημέρωσης τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῶν Συνόδων τῶν Ἐκκλησιῶν, πολὺ δὲ περισσότερο ἑνὸς εὐρύτερου κύκλου κληρικῶν καὶ θεολόγων, γύρω ἀπὸ τὰ ἑτοιμαζόμενα κείμενα, εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργήσει ἐκ τῶν ὑστέρων ἰσχυρὲς ἀμφισβητήσεις τῶν ἀποφάσεων, ποὺ θὰ ληφθοῦν στὴ Μεγάλη Σύνοδο. Δὲν θὰ πρέπει νὰ διαφεύγει ἀπὸ κανένα ὅτι ἡ ἐκπροσώπηση ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ μία Σύνοδο –ἐὰν καταστεῖ καὶ αὐτὴ τελικὰ δυνατή, μὲ δεδομένες τὶς ἐντάσεις μεταξὺ κάποιων Ἐκκλησιῶν λόγῳ ἄλλων ζητημάτων- ἢ ἡ ὁμοφωνία στὴ λήψη κάποιων ἀποφάσεων δὲν καθιστοῦν ἀλάθητες τὶς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς Συνόδου, πολὺ δὲ περισσότερο ἐὰν αὐτὲς κινοῦνται σὲ κατεύθυνση ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη προηγουμένων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, τῶν ὁποίων ἡ ἐγκυρότητα ἔχει διαχρονικὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Κάθε προσπάθεια «μετὰ-πατερικῆς» ἢ «μετὰ-κανονικῆς» ἀναθεώρησης τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως, ἀκόμη κι ἂν φέρει τὶς ὑπογραφὲς ἁπάντων τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δὲν καθίσταται αὐτομάτως ἐφαρμόσιμη στὴν πράξη. Προσπάθεια δὲ «ἐπιβολῆς» της στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει σὲ ἐπικίνδυνες ἀποσχιστικὲς κινήσεις καὶ ρήγματα στὸ πλοῖο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσοι προετοιμάζουν πυρετωδῶς τὴ Μεγάλη Σύνοδο σπεύδουν νὰ χαρακτηρίσουν κάθε κριτικὴ γιὰ τὸ προπαρασκευαστικό τους ἔργο ὡς κακόβουλη, ἀκραία ἢ καὶ ζηλωτική. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅμως ὅτι ἡ καχυποψία μας γιὰ τὸ τί ἑτοιμάζεται αὐξάνει λόγῳ τῆς μυστικότητας μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἡ ὅλη προετοιμασία. Ἐὰν ἡ Μεγάλη Σύνοδος εἶναι τόσο σημαντικὸ γεγονὸς ὅσο θέλουν νὰ μᾶς τὸ παρουσιάσουν οἱ Φαναριῶτες, τότε ὀφείλουν νὰ παρέχουν σὲ ὅλο τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα σαφῆ ἐνημέρωση γιὰ τὸ περιεχόμενο καὶ τὶς κατευθύνσεις πρὸς τὶς ὁποῖες κινοῦνται στὰ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις στὴ Σύνοδο αὐτή. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωση γεννᾶται εὔλογη ἀνησυχία μὲ γνωστὲς ἄλλωστε τὶς θεολογικὲς τοποθετήσεις ἐπὶ σημαντικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας μας κάποιων ἐκ τῶν συμμετεχόντων στὶς προπαρασκευαστικὲς τῆς Συνόδου ἐπιτροπές.

Λόγος κατηχητικός ἐπί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καί Μ. Τεσσαρακοστῆς

Βαρθολομαῖος: «Πρέπει νά εἰρηνεύῃ μέ τήν συνείδησίν του ἕκαστος, διά τῆς μετανοίας»

«Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέῳκται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε» (στιχηρὸν ἰδιόμελον τοῦ Τριῳδίου, Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς).

Ἀδελφοὶ καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκεντρίζει ἡμᾶς εἰς τὸ σῶμα Του καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνωμεν ἅγιοι «ὅτι ἐγώ», λέγει, «ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. α΄, 16). Ἐπιθυμεῖ ὁ Πλάστης μας νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν μαζί Του καὶ νὰ γευθῶμεν τῆς χάριτός Του, νὰ μετάσχωμεν δηλαδὴ τῆς ἁγιότητός Του. Ἡ κοινωνία μὲ τὸν Θεὸν εἶναι ζωὴ μετανοίας καὶ ἁγιότητος, ἡ δὲ ἀπομάκρυνσις ἐξ Αὐτοῦ, ἡ ἁμαρτία, ταυτίζεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν «κακίαν τῆς καρδίας».

Ἡ «ἁμαρτία οὐκ ἔστι τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς κακῆς προαιρέσεως» (Θεοδωρήτου Κύρου, Διάλογος Α΄-Immutabilis, P.G. 83, 40D) ἢ τοῦ κακοῦ πνεύματος καὶ «οὐδεὶς πίστιν ἐπαγγελλόμενος ἁμαρτάνει», κατὰ τὸν Θεοφόρον Ἰγνάτιον.

Ἡ ἁγιότης εἶναι ἰδιότης τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁποῖος εἶναι ὁ «προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος». Ὁ κατὰ χάριν ἱερουργὸς τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας προσφέρει εἰς τοὺς πιστοὺς «τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις», Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, καὶ λαμβάνει ἀμέσως παρὰ τοῦ πληρώματος τῶν Ὀρθοδόξων τὴν ἀπόκρισιν εἰς τὴν προσφορὰν ὅτι: «εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός», ὁ «ἐσθιόμενος καὶ μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἁγιάζων».

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπιτύχῃ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» μὲ τὸν Θεόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη, τὴν ἁγιότητα δηλαδή, ἡ ἀποβλέπουσα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία «θεοπρεπῶς ἐδογμάτισε» μίαν περίοδον τοῦ ἔτους ὡς περίοδον ἰδιαιτέρας προσευχῆς καὶ δεήσεως πρὸς κατευνασμὸν τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς αὔριον σωτήριος προετοιμασία διὰ τὸ «Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστοῦ». Εἶναι ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ βιώσωμεν «δέησιν προσάγοντες καὶ ἄφεσιν αἰτοῦντες», ὥστε νὰ γευθῶμεν ἀληθῶς τὸ Πάσχα «μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων», γινόμενοι «ἅγιοι», διὰ τῆς ὁμολογίας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι εἴμεθα «σκεύη κεραμέως» συνθλιβόμενα ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καθ' ἡμέραν, «πίπτοντες καὶ ἀνιστάμενοι». Νὰ ὁμολογήσωμεν δηλαδὴ τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν καὶ ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν ἐνώπιον Θεοῦ μηδαμινότητά μας, μετανοοῦντες καὶ ἐπαναλαμβάνοντες ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωὶ καὶ μεσημβρίᾳ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, καίτοι «ἅγιοι» διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὅτι «εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός».

Καλοῦμεν, λοιπόν, πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους πιστούς, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ μοναχάς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, νὰ μεταβάλωμεν τὴν ζωήν μας, πάντοτε μέν, ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς ἀγαπητικὴν πρὸς τὸν πλησίον προσπάθειαν προπαρασκευῆς διὰ τὴν μετοχὴν ἐκτυπώτερον ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἀνέσπερον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου, τὸ «καινὸν Πάσχα». Προσκαλοῦμεν τοὺς πάντας εἰς ζωὴν ἁγιότητος καὶ πνευματικοῦ ἀγῶνος διὰ νὰ χαρισθῇ εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς «δόσις ἀγαθὴ» καὶ ὡς «δώρημα τέλειον» ἡ δυνατότης τῆς ὑπερβάσεως τῆς ἁμαρτίας, διότι «πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ [...] καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται» (Α΄ Ἰωάν. γ΄, 9-10).

Ἂς εἰσέλθωμεν, λοιπόν, μὲ ὅλην τὴν ψυχήν μας, μὴ σκυθρωπάζοντες, ἀλλὰ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι, εἰς τὸ πνευματικὸν τοῦτο στάδιον τῶν ἀρετῶν καὶ ἂς καθοπλισθῶμεν «ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπήν, ἀγνείας τὴν καθαρότητα, εὐανδρίας τὴν ἰσχύν», καὶ ἂς συνοδοιπορήσωμεν μὲ τὸν Κύριον, δεόμενοι Αὐτοῦ νὰ μὴ «παρίδῃ ἡμᾶς κινδυνεύοντας τὴν ἀπ' Αὐτοῦ διάστασιν» (Δοξαστικὸν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως), ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ «ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ» (ποίημα Θεοδώρου, ἀκολουθία Δευτέρας Α΄ Ἑβδομάδος Νηστειῶν).

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ,

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ εἶναι ὡς περίοδος προετοιμασίας καὶ μετανοίας φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μας, ἡ ὁποία, ἐσωτερικὴ καὶ ἀνέκφραστος, εἶναι προσωπικὴ κρίσις. Ὅταν μᾶς εὑρίσκῃ σφάλλοντας διαμαρτύρεται ἐντονώτατα, καθότι «οὐδὲν αὐτῆς βιαιότερον ἐν κόσμῳ», κατὰ τὸν βιωματικὸν κήρυκα τῆς μετανοίας Ἅγιον Ἀνδρέαν Κρήτης. Ὅθεν, πρέπει νὰ εἰρηνεύῃ μὲ τὴν συνείδησίν του ἕκαστος, διὰ τῆς μετανοίας, ὥστε «ἐν τῷ πυρὶ τῆς συνειδήσεως νὰ προσφέρωμεν μυστικὴν ὁλοκάρπωσιν», θυσιάζοντες τὰ πάθη μας καὶ προσφέροντες αὐτὰ θυσίαν ἀγάπης πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ὅπως ὁ Κύριος ἑαυτὸν ὑπὲρ «τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας». Τότε μόνον θὰ ἀνατείλῃ καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ τοῦ τάφου ἡ συγγνώμη καὶ θὰ ζήσωμεν ὡς ἀνθρωπότης ἐν ἀλληλοσεβασμῷ καὶ ἀγάπῃ μακρὰν τῶν ὅσων βλέπομεν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας φρικτῶν ἐγκλημάτων νὰ πλήττουν τὴν οἰκουμένην ἅπασαν. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔχομεν συμμάχους καὶ πρεσβευτὰς πάντας τοὺς Ἁγίους καὶ μάλιστα τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, τὴν διὰ τῶν ἱκεσιῶν της ὡς ἄλλος λουτὴρ «ἐκπλύνουσαν συνείδησιν».

Ὅθεν, προτρεπόμεθα καὶ παρακαλοῦμεν, ὡς πνευματικὸς Πατὴρ τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὀρθοδόξων πιστῶν μας, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, νὰ δράμωμεν μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἀπὸ τῆς αὔριον ἀρχόμενον στάδιον τῶν ἀρετῶν, «μὴ ἄτοπα λογιζόμενοι, μὴ παράνομα πράττοντες», ἀλλὰ πορευόμενοι ἐν Χάριτι νὰ ἐκπλύνωμεν τὰς συνειδήσεις «γνώμῃ ἀγαθῇ» διὰ τῆς μετανοίας, ἔχοντες τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ καὶ πάντα «τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα» θὰ καταυγασθοῦν ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡμεῖς δέ, «πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Ναοῦ τοῦ Κυρίου» ἱστάμενοι, ἐὰν ἀξίως πολιτευθῶμεν, θὰ περιβληθῶμεν χιτῶνα φωτεινὸν μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀξιωθῶμεν τοῦ «καινοῦ πόματος» ἐκ τῆς Πηγῆς τῆς ἀφθαρσίας, γευόμενοι τῆς χαρᾶς τοῦ ὀλβίου τάφου τοῦ Κυρίου καὶ συνωθούμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ἔως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου», ἐν τόπῳ ὅπου «τὰ φοβερὰ τελεσιουργεῖται». Γένοιτο.

Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ ,βιε΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν».

Καλεσμένος τοῦ Ὁλλάντ εἰς συνέδριον διὰ τὸ κλῖμα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης

Συμφώνως πρὸς πληροφορίας τοῦ «Ἁγιορείτικου Βήματος» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 16ην Φεβρουαρίου:

«Στὶς Φιλιππίνες θὰ βρεθεῖ τὸ διήμερο 26-27 Φεβρουαρίου ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὅπου θὰ δώσει τὸ παρὼν σὲ συνέδριο μὲ θέμα τὶς κλιματικὲς ἀλλαγὲς στὸν πλανήτη.

Ὁ κ.Βαθρολομαῖος ἔλαβε σχετικὴ πρόσκληση ἀπὸ τὸν Φρανσουὰ Ὁλλάντ, ὅπως ἀνακοίνωσε τὸ Πατριαρχεῖο.

Ὁ Γάλλος Πρόεδρος θὰ μεταβεῖ καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ συνέδριο στὴν ἀσιατικὴ χώρα μὲ πλῆθος προσωπικοτήτων καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ποὺ ἔλαβε σχετικὴ πρόσκληση καὶ μαζί του θὰ εἶναι ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας κ.Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ Ἱερολ. Ἀρχιδιάκονος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κ.Ἰωάννης Χρυσαυγῆς.

Νὰ σημειωθεῖ, πὼς ὁ κ.Βαρθολομαῖος θὰ μεταβεῖ αὔριο στὴν Αὐστρία, ὅπου θὰ παραμείνει γιὰ μερικὲς ἡμέρες ξεκούρασης».

Ἀνησυχεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τὴν Οὐκρανίαν

Συμφώνως πρὸς τὸ δημοσιογράφον κ. Μάκην Ἀδαμόπουλον καὶ τὸν ἱστότοπον ecclesia.gr ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18ην Φεβρουαρίου:

«Ὁ Πρέσβης τῆς Οὐκρανίας στὴν Ἑλλάδα κ. Βλαντιμὶρ Σκουρὸφ ἐπισκέφθηκε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καὶ τὸν ἐνημέρωσε γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴν Οὐκρανία.

"Εἶναι δύσκολη ἡ κατάσταση στὴν Οὐκρανία καὶ συζητήσαμε μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τρόπους νὰ διευκολύνουμε τὴ ζωή τῶν Οὐκρανῶν. Εὐελπιστοῦμε ὅτι θὰ συμβάλλουμε ἀπὸ κοινοῦ στὴν καλυτέρευση τῆς κατάστασης στὴν χώρα μας", τόνισε ὁ κ. Σκουρῶφ.

"Αναφερθήκαμε στὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἕλληνες ποὺ μένουν ἐκεῖ καὶ συζητήσαμε μέτρα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ λάβουμε, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰ προβλήματα", ὑπογράμμισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος».

Ἀντιδράσεις τῶν Πομάκων εἰς δήλωσιν βουλευτοῦ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ

Συμφώνως πρὸς τὴν καθημερινὴν ἐφημερίδα τῆς Κομοτηνῆς «Ο ΧΡΟΝΟΣ» τοῦ *Σαββάτου* 21ης *Φεβρουαρίου*:

«Ὁ Πανελλήνιος Σύλλογος Πομάκων καὶ ἡ ἐφημερίδα 'Ζαγάλισα', καταδικάζουν μὲ ἀνακοίνωσή τους σὲ ὅλους τοὺς τόνους τὴ στάση τοῦ βουλευτῆ τοῦ ΣΥΡΙΖΑ νομοῦ Ροδόπης, Ἀϊχὰν Καραγιουσούφ, ἀναφορικὰ μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ ἀναπληρωτῆ ὑπουργοῦ Προστασίας τοῦ Πολίτη, Γ. Πανούση, γιὰ τὴ σχεδιαζόμενη πρόσληψη –μεταξὺ ἄλλων – Πομάκων καὶ Ρομά, ἀστυνομικῶν. Ὅπως σημειώνουν στὴν ἀνακοίνωση: «Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κ. Καραγιουσοὺφ εἶναι βουλευτὴς ἑνὸς ἀριστεροῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, ἐπέλεξε νὰ συνταχθεῖ μὲ τὶς πλέον σκοταδιστικὲς καὶ ἀκροδεξιὲς ἀντιλήψεις μερίδας τῶν μουσουλμάνων τῆς Θράκης. Ἐξεδήλωσε τὴν ἀντίθεσή του στὴ χρήση τῆς λέξης Πομάκοι, σὰν νὰ μὴ ὑπάρχουν 40.000 Πομάκοι στὴν ἑλληνικὴ Θράκη. Μὲ τὴ στάση του συνεχίζει τὴν πολιτικὴ τῆς πολιτισμικῆς καὶ γλωσσικῆς μας γενοκτονίας, τὴ στιγμὴ ποὺ καὶ ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκίας Ταγὶπ Ρετζὲπ Ἐρντογάν, ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἀναγνωρισθεῖ ἀπὸ διεθνεῖς ὀργανισμούς, ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση καὶ ἀπὸ τὶς ἐτήσιες ἀναφορὲς περὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τοῦ Stade Department. Ἡ στάση τοῦ κ. Καραγιουσοὺφ εἶναι ἴδια μὲ αὐτὴ τῶν γκρίζων λύκων, ἀλλὰ καὶ φορέων τῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς, οἱ ὁποῖοι μέχρι πρὶν λίγα χρόνια πολτοποιοῦσαν ἐκπαιδευτικὰ ἐγχειρίδια καὶ πολιτισμικοὺς ὁδηγοὺς (πρώην νομαρχιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης), ἐπειδὴ ἀνέφεραν τὴν ἀπαγορευμένη λέξη: Πομάκοι. Γιατί ὁ κ. Καραγιουσοὺφ δὲν συμφιλιώνεται μὲ τὴν πραγματικότητα; Οἱ Πομάκοι εἶναι συστατικὸ στοιχεῖο τῆς ἑλληνικῆς Θράκης, μὲ δικό τους ἀνεξάντλητο ἱστορικό, λαογραφικὸ καὶ γλωσσικὸ πλοῦτο. Συγχαίρουμε τὸν ὑπουργὸ Γ. Πανούση γιὰ τὶς πρωτοβουλίες του καὶ τὸν καλοῦμε νὰ μὴ ὑπαναχωρήσει στὶς σκοταδιστικὲς καὶ ἀντιδημοκρατικὲς ἀντιλήψεις. Ὡς πρώην πρύτανης τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, γνωρίζει τὴν ἀλήθεια. Καλοῦμε τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση καὶ τὸν ὑπουργὸ Παιδείας Ἀριστείδη Μπαλτᾶ, νὰ ἀποσύρουν τὸν ρατσιστικὸ νόμο 3647/2008 (ἄρθρο 23), ὁ ὁποῖος καθιερώνει ποσοστὸ 0,5% γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ μουσουλμανοπαίδων στὴν τριτοβάθμια ἐκπαίδευση καὶ ὁμαδοποιεῖ τοὺς Πομάκους, ἑκόντες ἄκοντες, μὲ τοὺς ἄλλους μουσουλμάνους τῆς Θράκης. Ἐπιθυμοῦμε τὸν «ἐκδημοκρατισμὸ» τοῦ ποσοστοῦ, ἀναδιαμορφώνοντάς το μὲ τρόπο ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν πληθυσμιακὴ καὶ ἐθνοτικὴ πραγματικότητα τῆς ἑλληνικῆς Θράκης. Δηλαδή, νὰ εἰσάγονται μὲ τὴν ποσόστωση 0,2% Πομάκοι, 0,2% Τουρκογενεῖς καὶ 0,1% Ρομά», καταλήγει ἡ ἀνακοίνωση».

Ἐτησία Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος

Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Ἀμαρουσίου, τὴν Τετάρτην 18ην Φεβρουαρίου ἐπραγματοποιήθη ἡ καθιερωμένη Ἐτησία Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος. Τὸ δελτίον τύπου, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἀναφέρει:

«Σὲ πολὺ καλὸ κλῖμα, πραγματοποιήθηκε τὴν περασμένη Τετάρτη 18 Φεβρουαρίου 2015, ἡ καθιερωμένη ἐτήσια Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος.

Στὴν πολὺ σημαντικὴ αὐτὴ σύναξη, ποὺ ἔλαβε χώρα στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ Ἀμαρουσίου, στὴν ὁποία παραβρέθηκε καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους κ. Γιάννης Ἀναγνωστόπουλος, συζητήθηκαν σημαντικὰ τρέχοντα θέματα, ποὺ ἀφοροῦν τὸν ἐφημεριακὸ κλῆρο.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευση ξεκίνησε μὲ προσευχὴ καὶ ἐπιμνημόσυνη δέηση ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μελῶν της καὶ ἀκολούθησε, χαιρετισμὸς – τοποθέτηση τοῦ Προέδρου τοῦ ΙΣΚΕ. Ὁ π. Ἰωάννης Κατωπόδης, ἀφοῦ ἔκανε μία μικρὴ ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στὴν 125χρονη παρουσία τοῦ ΙΣΚΕ στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, τόνισε μὲ ἔμφαση ὅτι ὁ ΙΣΚΕ, θὰ συνεχίσει νὰ λειτουργεῖ τὸ ἴδιο δυναμικὰ μέσα στὴν ἐκκλησία, κάνοντας μάλιστα μὲ τὸν ἴδιο στὴν ἡγεσία τοῦ ΙΣΚΕ, ἕνα καινούργιο ξεκίνημα, ποὺ θὰ κάνει τὸν Ἱερὸ Σύνδεσμο Κληρικῶν Ἑλλάδος, ἕνα ἰσχυρὸ Συλλογικὸ ὄργανο, ποὺ θὰ μπορεῖ νὰ παρεμβαίνει καὶ νὰ διεκδικεῖ. Ἐπίσης ὁ Πρόεδρος ἀναφέρθηκε μὲ συγκροτημένο θεολογικὸ λόγο καὶ στὴν σχέση ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν οἱ ἱερεῖς μὲ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ρόλος τοῦ καθενός.

Ἐκτὸς ἡμερησίας διάταξης, ζήτησε καὶ πῆρε τὸν λόγο ὁ παριστάμενος Πρόεδρος τοῦ Σωματείου, «Οἱ Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους» κ. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὸν ἱερὸ σκοπὸ τοῦ Σωματείου, ποὺ εἶναι ἡ πραγματοποίηση τῆς προσευχῆς τῶν ἡρώων τῆς ἐθνικῆς μας παλιγγενεσίας, νὰ χτιστεῖ μεγαλοπρεπὴς Ναὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἐλευθερωτῆ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἕνα αἴτημα ποὺ ὡς γνωστὸν υἱοθέτησε ἡ Δ΄ Συνέλευση μὲ τὸ Η΄ Ψήφισμά της εἰς τὸ Ἄργος, τὴν 31.7.1829 καὶ τὸ σχετικὸ Διάταγμα, ὑπέγραψε ὁ Ἐθνάρχης Ἰωάννης Καποδίστριας. Ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος μάλιστα ζήτησε ἀπὸ τὴν Γ.Σ. νὰ προβεῖ σὲ σχετικὸ Ψήφισμα γιὰ τὸ θέμα αὐτό, κάτι ποὺ ἔγινε στὸ τέλος τῆς συνεδρίας.

Στὴν συνέχεια ὁ Ταμίας τοῦ ΙΣΚΕ, π. Μιχάλης Μετζάκης, ἐνημέρωσε τὸ Σῶμα μὲ πλήρη στοιχεῖα γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ 2014, ὑποβάλλοντας ταυτόχρονα πρὸς ψήφιση καὶ τὸν Ἀπολογισμὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 2014, ὁ ὁποῖος καὶ ψηφίστηκε ὁμόφωνα. Ἀκολούθησε ἡ κατάθεση καὶ ἡ ἐπίσης ὁμόφωνη ψήφιση καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ οἰκον. ἔτους 2015, ἐνῷ ἀπὸ τὸν Ταμία ὑπῆρξε καὶ σχετικὴ ἐνημέρωση γιὰ διάφορα ἄλλα οἰκονομικὰ ζητήματα.

Μετὰ τὴν πληρέστατη ἐνημέρωση ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τὴν ἀνάγνωση τοῦ Πρακτικοῦ τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀκολούθησε ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία – παρέμβαση, ἀπὸ τὸν πρώην Πρόεδρο τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε. καὶ μέλος τοῦ Δ.Σ τοῦ Ταμείου Προνοιας Δημοσίων Ὑπαλλήλων, π. Γεώργιο Σελλῆ, γιὰ συνταξιοδοτικὰ θέματα καὶ κυρίως γιὰ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις, γιὰ τὰ ἐφάπαξ τῶν κληρικῶν, ποὺ θὰ δεχτοῦν, ὅπως χαρακτηριστικὰ εἶπε, γενναῖο κούρεμα.

Τὸν π. Σελλῆ διαδέχτηκε στὸ βῆμα ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ ΙΣΚΕ, π. Εὐάγγελος Φεγγούλης, ὁ ὁποῖος παρουσίασε τὴν εἰσήγησή του, ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ἐγγραφὴ νέων μελῶν στὸν Ι.Σ.Κ.Ε. «Εἶναι ἕνα θέμα ἰδιαίτερα σοβαρό», τόνισε